

கணபதி துணை.

நக்கீரதேவநாயனார்

அருளிச்செய்த

கோபப்பிரசாத மூலமும்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிதம்பரத்தம்பிரான் அவர்கள்

தந்த உரையும்.

— — —

திருச்சிற்றம்பலம்.

தவறுபெரி துடைத்தே தவறுபெரி துடைத்தே
வெண்டிரைக் கருங்கடன் மேற்றயில் கொள்ளு
மண்ட வாணனுக் காழியன் றருளியு
மூலக மூன்று மொருங்குடன் படைத்த
மலரோன் றன்னை வான்சிர மரிந்துங்
கான வேடுவன் கண்பரிக் தப்ப
வான நாடு மற்றவற் கருளியுங்
கடிபடு பூங்கணைக் காம னாருடல்
பொடிபட விழித்தும் பூதலத் திசைந்த
நாணுட னாகிய சண்டியை

வானவ னாகியு
 மறிகட னுலகின் மன்னுபிர் கவருங்
 கூற்றுவன் றனக்கோர் கூற்றுவ னாகியுங்
 கடல்படு நஞ்சங் கண்டத் தடக்கியும்
 பருவரை சிலையாப் பாந்த னாணைத்
 திரிபுர மெரிய வெருசுணை துரந்துங்
 கற்கொண் டெறிந்த சாக்கிய னன்பு
 தற்கொண் டின்னரு டான்மிக வளித்துங்
 கூற்றெனத் தோன்றியுங் கோளரி போன்றுந்
 தோற்றிய வாரணத தீருரி போர்த்து
 நெற்றிக் கண்ணு நின்புய நான்கு
 நற்றூ நந்திச் சுவரற் கருளியு
 மறிவினை யோரா வரக்க னாருட
 னெறநெற விழுதர வெருவிர லூன்றியுந்
 திருவுரு வத்தொடு செங்க ணேறு
 மரியன திண்டிற லசுரனுக் கருளியும்
 பல்கதி ருரவோன் பற்கெடப பாய்ந்து
 மல்குபிருங் கிருடிக்கு மாவர மீந்துந்
 தக்கன் லேவள்வி தகைகெடச் சிதைத்து
 மிக்கவர நத்திமா காளர்க் கருளியுஞ்
 செந்திக் கடவுடன் கரதலஞ் செற்றும்

பைந்தார் நெடும்படை பார்த்தற் கருளியுங்
 கதிர்மதி தனையோர் காற்பயன் கெடுத்து
 நிதியில் குபேரற்கு நீணக ரீந்துஞ்
 சலந்தர னுடலந் தான்மிகத் தடிந்து
 மறைபயின் மார்க்கண் டேயனுக் கருளியுந்
 தாரகற் கொல்லமுன் காளியைப் படைத்துஞ்
 சீர்மலி சிலந்திக் கின்னர சளித்துங்
 கார்மலி யுரு பக் கருடனைக் காய்ந்து
 மாலின் ழீழிருந் தறநெறி யருளியு
 மின்னவை பிறவு மெங்க ளீசன்
 கோபப் பிரசாதங் கூறுங் காலைக்
 கடிமல ரிருந்தோன் கார்க்கடற் கிடந்தோன்
 புடமுறு சோலைப் பொன்னகர் காப்போ
 னுரைப்போ ராகிலு மொண்கடன் மாநீ
 ரங்கைகொண் டிறைக்கு மாதன் போன்றுள
 ரொடுங்காப் பெருமையும்பர் கோனை
 யடங்கா வைம்புலத் தறிவில் சிந்தைக்
 கிருமி நாவாற் கிளத்தும் பரமே யதாபுன்
 ரொருவகைத் தேவரு மிருவகைத் திறமு
 மூவகைக் குணமு நால்வகை வேதமு
 மைவகைப் பூதமு மறுவகை யிரதமு

மெழுவகை யோசையு மெண்வகை ஞானமு
 மொன்பதின் வகையு மொண்மலர்ச் சிறப்பும்
 பத்தின் வகையு மாகிய பரமனை
 யின்பனை நினைவேவார்க் கென்னிடை யமுதினைச்
 செம்பொனை மணியினைத் தேனினைப் பாலினைத்
 தஞ்சமென் றொழுதுந் தன்னடி யார்த
 நெஞ்சம் பிரியா நிமலனை நீடுயர்
 செந்தழற் பவளச் சேணுறு வரையனை
 முக்கட் செல்வனை முதல்வனை மூர்த்தியைக்
 கள்ளங் கைவிட் டெள்ள மதுருகிக்
 கலந்து கசிந்துதன் கழலினை யவையே
 நினைந்திட வாங்கே தோன்று நிமலனைத்
 தேவ தேவனைத் திகழ்சிவ லோகனைப்.
 பாவ நாசனைப் படரொளி யுருவனை
 வேயார் தோளி மெல்லியல் கூறனைத்
 தாயாய் மன்னுயிர் தாங்குந் தந்தையைச்
 சொல்லும் பொருளு மாகிய சோதியைக்
 கல்லுங் கடலு மாகிய கண்டனைத்
 தோற்ற நிலையீ ராகிய தொன்மையை
 நீற்றிடைத் திகழு நித்தனை முத்தனை
 வாக்கு மனமு மிறந்த மறையனைப்.

பூக்கமழ் சடையனைப் புண்ணிய நாதனை
 யினை ய தன்மைய னென்றறி வரியவன்
 றனைமுன் விட்டுத் தாமற்று நினைப்போர்
 மாமுயல் விட்டுக்
 காக்கை பின்போங் கலவர் போலவும்
 விளக்கங் கிருப்ப மின்மினி கவரு
 மளப்பருஞ் சிறப்பி லாதர் போலவுங்
 கச்சங் கொண்டு கடுந்தொழின் முடியாக்
 கொச்சைத் தேவரைத் தேவரென் றெண்ணிப்
 பிச்சரைப் போலவோ
 ராரியப் புத்தகப் பேய்கொண்டு புலம்புற்று
 வட்டனை பேசவர் மானுடம் போன்று
 பெட்டினை யுரைப்போர் பேதையர் நிலத்
 துன்றலை மீன்றலை யெண்பல மென்ற லதனை
 யறுத்து நிறுப்போ ரொருத்த ரின்மையின்
 மத்திர மாகுவர் மாநெறி கிடப்பவோர்
 சித்திரம் பேசுவர் தேவராகி [றறிய
 லினோர்க் காய்ந்தன ரினோர்க் கருளின ரென்
 வுலகின் முன்னே யுரைப்ப தில்லை யாகிலு
 மாடு போலக் கூடின் றழைத்து
 மாக்கள் போல வேட்கை யீடுண்டு

மிப்படி ஞான மப்படி யமைத்து
 மின்ன தன்மைய னென்றிரு நிலத்து
 முன்னே யறியா மூர்க்க மாக்களை
 யின்னே கொண் டேகாக் கூற்றந்
 தவறுபெரி துடைத்தே தவறுபெரி துடைத்தே
 திருச்சிற்றம்பலம்.

கணபதி துணை.

கோபப்பிரசாத உரை,

வணக்கம்.

தன்றேன் முகத்துச் சடையிற் பிறையணி
 குன்றே யேற்குங் கூழையே னுரையே.

முன் உரை.

கோபப்பிரசாதம் என்னும் பிரபந்தம் (கூக)
 அடியினுள் (௩௯௧) சீரமைந்த இணைக்குறளா சிரி

ப்பா ஒன்றே. அது பதினொராம் திருமுறையுள் நில
புகின்றது. அதற்கு உரைதருதற்குப் போதிய அறி
வற்றல் சிறிதமில்லேனும், நுண்மான் நுழைபுல
மடையார்க்கு ஓர் ஆராய்ச்சித் துணையாகவும் விழை
து பிழைபட வுரைப்போர்க்கு ஓர் மறுப்பு விளக்க
மாகவும் என்னறிவு சென்றளவில் மூத்தநாயனார்
புருள்கொண்டு உரைத்தேன். கோபம் பிரசாதம் என்
ன இறைவனான கோபச்செயலும் அறுக்கிரகச்
செயலுமாம். கோபந்தானும் பிரசாதமேயெனத்
தெளியவும் நின்றது. கோபம் அதனைச் செய்யப்படும்
பண்டத்தை யுணர்த்திற்று. இவ்விரண்டும் முறையே
அறக்கருணை அறக்கருணை எனப்படும்.

கோபப்பிரசாத உரை.

1. பெரிது தவறு உடைத்து பெரிது தவறு
உடைத்து என்றது.—பெரிதும் பிழையுடையது பெ
ரிதும் பிழையுடையது என்பதாம். இத்துணைக்கோ
பத்தோடும் கூறுவதனால் அஃதியாதெனத் தெளிய
வெஃகினேன் என்பையேல், யாமுரைப்பதைக் கடை
ப்பாக நானெறியே ஒற்றித்துக்கேட்டுத் தெளியக்
கடவாய். கோபத்தின் மிகுதிபற்றி அடுக்கிவந்தது.

2, வெஸ்திரை கரும் கடல் மேல் துயில்கொள் அண்டவாணனுக்கு ஆழி அன்று அருளியும் எ-து. —வெள்ளிய அலைகளைச்செய்யும் பெரிய பாற்கடற் பரப்பின்மேலே பாம்பணைப்பாயலில் உறக்கங்கொள் வனேனும் மேலண்டத்துள்ள வைகுண்டவாழ்க்கை கொண்ட திருநெடுமாலுக்குச் சக்கரப்படையை அக் காலத்திற் கொடுத்தருளியும் எ-ம். திருநெடுமால் ஆபிரக்தாமரை மலர்களால் ஆர்ச்சிக்கும் விரதம் பூண்டு, அங்ஙனம் பூசிக்கின்முழி, ஒருதினம் ஒரு மலர் குறையக்கண்டு அதை நிறப்பிக்கொள்ளத் தன் தண்ணொன்றினைப் பறித்துச் சாத்துதலும், சிவபெரு மான் தாம் முன்னர்ச் சலந்தரனைக்கொன்ற சக்க ரத்தை அத்திருநெடுமால் விரும்பிய வண்ணமே கொடுக்க ஏற்று அதனைத்தாங்கும் வலி தனக்கின் மையை விண்ணப்பித்துக்கொள்ள, உடனே பெண் பாகர் அச்சக்கரத்தைத் தமது நகநுனியால்வகிந்து வட்டித்துக் கொடுத்தருளினார் என்பது சரித்திரம்.

3. உலகம் மூன்றும் ஒருங்கு உடன்படைத்த மலரோன்தன்னை வான்சிரம் அரிந்தும் எ-து.—மேல் கீழ் நடு வென்னும் உலகம் மூன்றினையும் ஒரேமுறையிற்றானே படைத்த தாமரை வாழ்க்கையோனாகிய

பிரமதேவனை அவன் ஐந்தலைகளில் உச்சித்தலையை நகுநியாற்கொய்து அகந்தை அடங்கத் தண்டித்தும் எ-ம்.

4. கானவேடுவன் கண்பரிந்து அப்ப மற்று அவற்கு வானநாடு அருளியும் எ-து.—காட்டுவேடு வராகிய திண்ணனார் தமது கண்ணை இரக்க மீக்கொண்டு காளத்திக் கண்ணப்பனார் கண்ணினின்றும் பெருகுங்குருதி தடைப்படுமாறு அப்புதலும், அவ் வருஞ்செயல் புரிந்த கண்ணப்பநாயனாருக்கு முத்தியுலகந் தந்தருளியும் எ-ம்.

5. கடிபடு பூ களை காமனார் உடல் பொடி பட விழித்தும் எ-து.—மணம்பொருந்திய ஐம்மலர்களாகிய அம்பிளையுடைய மன்மதனாருடலம் நீறுபட்டுடைய நுதற்கண் விழித்துத் தண்டித்தும் எ-ம்.—[ஐம்மலர்களாவன—அசோகு மா முல்லை தாமரை நெய்தற் பூக்களாம்.]

6. பூதலத்து இசைந்த மானுடன் ஆகிய சண்டியை வானவன் ஆக்கியும் எ-து.—நிலமிசையே பிறவியிற் பொருந்திய மானுடவடிவின்ராகிய சண்டேசுர நாயனாரை அவ்வடிவுடனே தேவர்கள் வணங்

கும் பெருந்தேவனாக அதுக்கிரகம் புரிந்தும் எ-ம்.

7. மறிகடல் உலகின் மன் உயிர் கவரும் கூற்றுவன் தனக்கு ஓர் கூற்றுவன் ஆகியும் எ-து.—திரைகள் மறியும் கடல்கூழ்ந்த நிலத்தின் கணுள்ள உயிர்களைப் பற்றிச் செல்லும் இயமனுக்குத்தாம் மற்றோர் ஞமனாகித் தண்டித்தும் எ-ம்.

8. கடல்படு நஞ்சம் கண்டத்து அடக்கியும் எ-து.—பாற்கடலி லுண்டாகிய காளகூடவிடத்தை தேவர்களைக் காத்தற்பொருட்டுத் தமது திருக்கண்டத்தில் அடக்கியருளியும். எ-ம்.

9. பருவரை சிலையாப் பாந்தள் நாண் ஆ திரிபுரம் எரியஒருகளை துரந்தும் எ-து.—மகாமேரு மலையே வில்லாகவும் வாசுகி என்னும் பாம்பே நானாகவும் கொண்டு மூவிடங்களின் மாறிமாறித்திரியும் மும் மதில்களும் எரியும்படி ஒரே பாணத்தைச் செலுத்தி அம்முப்புரவாசிகளைத் தண்டித்தும் எ-ம்.

இரும்பு வெள்ளி பொன் என்னும் மூன்றனும் இயைந்த மூன்றுகோட்டைகளும் தாருகாக்கன் கமலாக்கன் வித்தியுன்மாலி என்னும் அவற்றி னதிபர்கள் விரும்பியாங்கே தனித்தனி மேல் கீழ் நடு உலகங்க

ளில் மாறிமாறிப் பறந்துசென்று வைகுண்டமாத்
வைப்புக்களைப் பாழ்படுத்துங்கால், வாசுதேவன் முத
லிய தேவர்கள் சிவசன்னிதியை அடைந்து ஸ்ரீ தக்ஷிண
மூர்த்தியின் மந்திர செப தியானங்களாற் பிரார்த்
தித்த வழி, சிவபெருமான் மகாமேருவை வில்லாக
வும், வாசுகியை நானாகவும், அங்கி நாதியும் அரி
அதன் முக்கோணவடிவும் காற்று காம்புவடிவுமாகப்
பொருந்திய அம்பாகவும் எடுத்துக்கொண்டு, பூமியா
கிய இரதத்தில் ஆரோகணித்துச்சென்று அந்தமூன்று
கோட்டைகளையும் ஒரிடமாக்கித் திருப்பன்னகை
யால் எரித்தார். அப்பொழுது அவ்வில்லிற் கோத்த
அம்புருவாயிருந்த தேவர்கள் தமக்கு யாதும் பயன்
கிடைத்திலவே யென வருந்த, அஃதறிந்த பரமபதி
அவர்களுக்குந் தோல்வியுறவண்ணம் செலுத்தினார்
என்பது சரித்திரசாரம்.

“கல்லானிழற் கீழாயிடர் காவாயென வானோர்
எல்லாமொரு தேராயயன் மறைபூட்டினின் றுய்ப்ப
வல்வாயெரி காற்றீர்க்கரி கோல்வாசுகி நாண்கல்
வில்லாலெயி லெய்தானிடம் வீழிம்மிழ லையே.”

என்னுந் தேவாரமு மிதனை வற்புறுத்தும்.

10. கல்கொண்டு எறிந்தசாக்கியன் அன்புதற்
கொண்டு இன்அருள்தான் மிக அளித்தும் எ-து.
—செங்கற்களைக் கொண்டெறிதலே திருத்தொண்டா
கச்செய்த சாக்கிய நாயனரது இடையறாப் பேரன்பி
னைத் தாம் கைக்கொண்டு இனியபேரருளை அவருக்
குப் பெரிதும் கொடுத்தருளியும் எ-ம்.

11. கூற்று எனத்தோன்றியும் கோளரி போன்
றும் தோற்றிய வாரணத்து ஈர்வரி போர்த்தும்
எ-து.—கதங்கொண்ட கோபத்தானே இயமனே
எனும்படி யாகாக்கினியினின்று வெளிவந்தும் அண்
ணாந்து புழைக்கரத்தைச் சூழற்றிவருதலானே யானி
யை ஒத்தும் எதிரேவந்த யானையினது பருத்ததோலை
உரித்துப் போர்வையிட்டுக் கிருத்திவாசராய் அத
னைத் தண்டித்தும் எ-ம்.

12. நெற்றியிற் கண்ணும் நீப்புயம் நான்கும்
நற்றா நந்தீச்சுவரற்கு அருளியும் எ-து.—நெற்றி
யிலே கண்ணையும் நீண்ட நான்கு கரங்களையும் தம்
மைப்போல நன்றாக நிலைபெறும்படி திருநந்தி தேவ
ருக்குக் கொடுத்தருளியும் எ-ம்.

13. அறிவினை ஓரா அரக்கனார் உடல் நெறநெற
இறுதர ஒருவிரல் ஊன்றியும் எ-து.—பலவாற்றானும்

ஆராய்ந்தறிந்தே செய்யற்பாலதாந் தொழிற்றிறத்தை
அங்ஙனம் ஆராய்ந்தறியாது திருக்கைலாச மலையைப்
பெயர்க்குமாறு நிகலத்திறங்கிய இராவணனது உட
ம்பு நெறநெறவென்னும் ஓசையுடனே விரைவில் ஒடிந்
தொழியும்படி தமது திருப்பாதத்தின் ஒருவிரனுதி
யால் அழுத்தித் தண்டித்தும் உ-ம்.

14. * திரு உருவத்தொடு ரெங்கண் ஏறும் ஆரி
அன திண்திறல் அகரனுக்கு அருளியும் எ-து.—
தமது சாருபத்துடனே சிவந்தகண்களையுடைய இடப
வாகனத்தையும் வீரத்தாற் சிங்கேறுபோன்ற திண்
ணியவலிய ஓரசரனுக்குக் கொடுத்தருளியும் எ-ம்.

15. பல்கதிர் உரவேன் பல்கெடப் பாய்ந்தும்
எ-து. பலகிரணங்களையுடைய ஞானத்தனாகிய சூரி
யனது பற்கள் உதிரும்படி உதைத்துத் தண்டித்தும்
எ-ம்.

16. மல்கு பிருங்கி இருடிக்கு மாவரம் ஈந்தும்
எ-து. சிவஞானம் நிறைந்த பிருங்கிமாவிருடிக்குப்
பெருவரத்தைக் கொடுத்தருளியும் எ-ம்.

17 தக்கன் வேள்வி தகைகெடச் சிதைத்தும்

* இச்சரித்திரமறிந்தா ருதவினன்றும்.

எ-து.—தக்கன் கனகலத்திற்செயத யாகமானது அழகுக்கெட்டொழியுமாறு அழித்து அவன்றலையை அறுத்துத்தண்டித்தும் எ-ம்.

18. மிக்கவரம் நந்திமாகாளர்க்கு அருளியும் எ-து.—கணங்கட்குத் தலைமையாகும் பெருவரத்தை நந்திமாகாள தேவருக்கு அறுக்கிரகித்தும் எ-ம்.

19. செந்திக்கடவுள் தன் கரதலம் செற்றும் எ-து.—அக்கினிதேவனது கைகளைவெட்டி அவனைத் தண்டித்தும் எ-ம்.

20. பைந்தார் நெடும்படை பார்த்தற்கு அருளியும் எ-து—பசிய வெற்றி மாலையணிந்த தமது பாசு பதப்படையை அருர் சுன்னுக்குக் கொடுத்தருளியும் எ-ம்.

21. கதிர்மதிசனை ஓர்கால் பயன்கெடுத்தும் எ-து.—ஆமிர்த கிரணங்களையுடைய சந்திரனை ஒரு பக்க காலத்திற் பயன்படாவாறு தேய்த்துத் தண்டித்தும் எ-ம்.

22. நிதிபயில் நீள்நகர் குபேரற்கு ஈந்தும் எ-து.—சங்கநிதிபத்மநிதிச் செல்வமோங்கும் நீண்ட அள கைப்பதியினை அழகிற்குறைந்த குபேரனுக்குக் கொடுத்தருளியும் எ-ம்.

23. சலந்தரன் உடலம் தான் மிகத்தடிந்தும்
எ-து.—சலந்தராசரனது உடம்பு தான் இருபிளவா
மாறு பெரிது தண்டித்தும் எ-ம்.

24. மறைப்பில் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருளி
யும் எ-து.—வேதத்தைப் பயின்று அதன்பயனஞ்
சுவரெறி கடைப்பிடித்த மார்க்கண்டேய முனிவ
ருக்கு இயம்பயம போக்கி அறுக்கிரகித்தும் எ-ம்.

25. தாரகன் கொல்ல முன்காளியைப்படைத்
தும் எ-து.—தாரகாசரனைக் கொல்லும்படி முன்னொ
ருகாலத்து காளிதேவியைத் தோற்றுவித்து அவனைத்
தண்டித்தும் எ-ம்.

26. சீர்மலி சிலந்திக்கு இன் அரசு அளித்தும்
எ-து.—ஞானம் நிறைந்த சிலந்திப்பூச்சிக்கு இனிய
கோச்செங்கட் சோழனாகும் அரசரிமையைக் கொ
டுத்தருளியும் எ-ம்.

27. கார்மலி உருவக்கருடனைக் காய்ந்தும்
எ-து. மேகவண்ணன் விளங்கும் அழகிய கருடனைக்
கோபித்துத்தண்டித்தும் எ-ம்.

28. ஆலின்கிழ இருந்து அறநெறி அருளியும்
எ-து. வடவாலவிருகூத்தின் கீழேவீற்றிருந்து சிவ

ஞானத்தைப் போதித்தருளியும் எ-ம்.

29. கூறும்காலை இன்னவை பிறவும் எங்கள் ஈசன் கோபப்பிரசாதம் எ-து. — ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்து இவையும் இவைபோல்வன பிறவுமாகச் செய்தருளியவெல்லாம் எமது தலைவராகிய சிவபிரானரது தண்டமும் அநுக்கிரகமுமாகும் எ-ம்.

30. கடிமலர் இருந்தோன் கார்க்கடல் கிடந்தோன் புடம் உறு சோலைப்பொன் நகர் காப்போன் உரைப்போர் எ-து. மணந்தங்கும் மலர்மிசை யிருந்தோனாகிய பிரமதேவனையும் மேகங்கள் பருகும் பாற்கடற்கண்ணே படுக்கையிற் கிடந்தோனாகிய திருநெடுமாலையும் இலைப்பொறையான் வளைந்த கற்பகச் சோலை நீழலிலிருந்து தேவலோகத்தைக் காப்பவனாகிய இந்திரனையும் தனித்தனியே முதல் என்பாரும் எம்பிரானொடும் எண்ணிச் சமத்துவமுடைய ரென்பாரும் மற்றும் பல பிதற்றுவோரும் எ-ம்.

31. ஆகிலும் எ-து. மதத்தினரெனப்படுவரானலும் எ-ம்.

32. ஒண்கடல் மாநீர் அங்கை கொண்டு இறைக்கும் ஆதன்போன்றுளர் எ-து. இவரெல்லாம் ஒள்

ஈய கடற் பெருநீரை உள்ளங் கையைக்கொண்டு இறைத்திடர்ப்படும் அறிவற்ற குருடனைப் போன்றவ ராவார் எ-ம்.

33. ஒடுங்காப்பெருமை உம்பர்கோனை அடங்கா ஐம்புலத்து அறிவு இல் சிந்தைக் கிருமி நாவால் கிளத் தும் பரமே எ-து. அளவைகளானும் வேதமாகிய முதனூலினாலும் அளந்தறிய அடங்காத பெருமை யினையுடைய மகாதேவனைத் தம்வயப்படாத ஐந்திந் திரியங்களானும் சடமாகிய மனசினாலும் புழுத்தநாவி னாலும் அங்ஙனம் சமத்துவமுடையரெனச் சொல்லுந் தன்மைத்தோ. எ-ம்.

34. அசாஅ அன்று எ-து. அதவன்றியும் எ-ம். இதகாறும புராணவசனம் பற்றிக்கூறி மேல் வேத வசனம்பற்றிக் கூறுகின்றார்.

35. ஒருவகைத் தேவரும் எ-து--தொகுதியான் ஒருவகைப் பட்டதேவரும் எ-ம்

36. இருவகைத் திறமும் எ-து.—ஆண் பெண் என்னும் இருவகையாற் பலதிறமும் எ-ம்.

37. மூவகைக்குணமும் எ-து—சத்துவ ராசத தாமத மென்னும் மூவகைக்குணமும் எ-ம்.

38. நால்வகை வேதமும் எ-து—இருக்கு யசர் சாமம் அதர்வம் என்னும் நான்குவகைவேதமும் எ-ம்.

39. ஐவகைப் பூதமும் எ-து—பிருதுவி அப் புத் தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும் ஐந்துவகைத்தாய பூதமும் எ-ம்.

40. அறுவகை இரதமும் எ-து—இனித் தல் புனித்தல் கார்த்தல் கைத்தல் உவர்த்தல் துவர்த்தல் என்னும் ஆறுவகை இரதமும் எ-ம்.

41. எழுவகை ஓசையும் எ-து—ச. ரி. க. ம. ப. த. நி. என்னும் எழுவகையான ஓசையும் எ-ம்.

42. எண்வகை ஞானமும் எ-து—மெய்வாய் கண்முகக்குசெவி என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியமும், அகங்காரம் சித்தம் புத்தி என்னும் மூன்றுகரணமுமாகிய எட்டுவகை ஞானமும் எ-ம்.

43. ஒன்பதின் வகையும் ஒண்மலர்ச் சிறப்பும் எ-து—பிரகிருதியின் வகையும், அவ்வகைகளிற் பரிணமித்து விரிந்த தாத்துவிகவகைச் சிறப்பும் எ-ம். ஒன்பது என்றது ஈண்டுப் பிரகிருதியை.

44. பத்தின் வகையும் ஆகிய பரமனை எ-து—அவைபனைத்தையும் பேராகியமாகக் கொள்ளும் புரு

டன்வகையுமாகிய பரமசிவனை எ-ம். பத்து என்றது ஈண்டுப் புருடனை அகர஁யிர் ஏனையுபிரையும் மெய்யையும் இயக்கற்கண் அவைபே யானவாறு இவை பல வுந்தாமேயான பரமசிவனை என்றுணர்க. எண்கள் குறிப்புச் சொற்களின் பாலன. இதுகாறும் வேதவசனம் பற்றிக்கூறி மேற்சிவாகம வசனம் பற்றிக்கூறுகின்றார்.

45. நினைவேவார்க்கு இன்பனை எ-து—நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும் மென்றாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும் மன்றும் மலர்ப்பாதம் மறவாதே நினைக்கும் சகச ரிட்டைத் தொண்டருக்கு இன்பமேயா யிருப்பவரை எ-ம்.

46. என்னிடை அமுதினை எ-து—அங்ஙனமே அநுபவிக்கும் என்னிடத்தும் அமிர்தமாகத் தித்திப்பவரை எ-ம்.

47. செம்பொனைமணியினை எ-து—அத்தகைய சுவாநுபவத்திலே செம்பொன்னையும் மணியையும் போலக் களங்கமற விளங்குபவரை எ-ம்.

48. தேனினைப்பாலினை எ-து—தேனையும் பாலையும் போலச் சுவைப்பவரை எ-ம்.

49. தஞ்சம் என்று ஒழுக்கும் தன அடியார்தம்
நெஞ்சம்பிரியா நிமலனை எ-து—நின்னலாற் பற்று
மற்றொன் றிலோம் நீயே தஞ்சமென்று சரியையாதி
நாற்பாதவகையினின்று ஒழுக்கும் தமது மெய்யடியார்
களது நெஞ்சத்தை விட்டகலாத நின்மலரை எ-ம்.

50. நீடு உயர் செந்தழல் பவுளச்சேண் உறு
வரையனை எ-து. மிக்கோங்கிய செந்தழன்மலைபோல
வும் பவளமலைபோலவும் அடிமுடி காண்டற்கரிய
அதிதூரமான எல்லையையுடையவரை எ-ம். எல்லை
யில்லாதவரென்றபடி.

51. முக்கண் செல்வனை எ-து.—அங்கனந்
தூரத்தினராயினும் உயிர்கட்கு அண்ணியராயுபகரி
க்கு மாறு மிளிரும் மூன்று கண்களை உடைமையா
யுடையவரை எ-ம். முக்கண் சூரிய சோமாக்கினி
என்பன.

52. முதல்வனை எ-து—கற்பனைகடந்த சோதி
உாகிய முதற் பொருளாயுள்ளவரை ஏ-ம்.

53. மூத்தியை எ-து—அந்தச் சோதிதானே
அடியவர்கள் வழிபடுமாறு வடிவமாயினவரை எ-ம்.

54. கள்ளம் கைவிட்டு உள்ளம் அது உருகிக்
கலந்து கசிந்து தன்கழல் இனை அழையே சினைந்திட

ஆங்கேதோன்றும் நிமலனை எ-து.—அவ்வழிப்பாடு
செய்யிற் பயனுமாறு;—உண்டு போலின்றும் பண்
பினதாகிய பிரபஞ்சத்தை அறவேவிட்டு ஆண்டு நான்
பிரமமென முனையாது உயிர் தான் அனலிற்பட்ட
மெழுகுபோலுருகி அங்கே வெளிப்படும் அருளினே
அப்பிசுடையுபே போலக் கலந்து அக்கலப்பானே
விளங்கும் சிவசாட்குணத்தைத் தன் குணமாகக்
கொள்ளாது அவனுந் நெருப்பிலிட்ட வெண்ணெய்
போலக் கசிந்து தமது வியாபகமாகிய திருவடிக
பரண்டையுமே தியானித்தலாகிய சிவோகம்பாவனை
லுறைத்து சிற்கும் அவ்விடத்தே பரமானந்தப்
பெருமபயனுய் விளங்கும் மலாகிதரை எ-ம்.

55. தேவ தேவனை எ-து.—தேவமெனப்படு
வார்க்கெல்லாம் பெருந்தேவனை எ-ம்.

56. திகழ்சிவ லோகனை எ-து--அங்ஙனம் வியா
பியாய பெருந் தேவராயினும் அத்தேவர்கள் வழி
பட்டுயும்படி விளங்கும் சிவலோகத்தைத் தமதிட
மாகவுடையவரை எ-ம்.

57. பாவ நாசனை. எ-து.—அவர் தம் பாவம்
போக்கலானே அரண் உருத்திரனாதி நாமங்களை
உடைப்பவரை எ-ம்.

58. படர் ஒளி உருவனை எ-து.—அந்நாமங்கட்
கேற்பப் பரவிய ஞானத்தைபே திருமேனியாக
உடையவரை எ-ம்.

59. வேயார் தோளி மெல் இயல் கூறனை
எ-து.—அங்ஙனம் அரன் உருத்திரனாகிச் சங்கரிப்பவ
ரேனும் மீட்டுந் தோற்றுகிக்கும் மூங்கிலையொத்த
தோளிணையுடைய மெல்லிய வியல்பிணையுடைய கருணை
சத்தியைப் பாகமாகவுடையவரை எ-ம்.

60. தாயாய் மன்உயிர் தாங்கும் தந்தையை-
எ-து. அதற்கேற்பத் தாயாகி எவ்வுயிரையுங் காச்
சும் பரம பிதாவானவரை. எ-ம்.

61. சொல்லும் பொருளும் ஆகிய சோதியை
எ-து—அதனானே சொல்லும் பொருளும் போல
அந்தச் சத்தியுந்தாமும் பேதாபேதமாக விளங்கு
பவரை எ-ம்.

62. கல்லும் கடலும்ஆகி அகண்டனை எ-து—
அந்தச்சத்தியானே அவ்வுயிர்கள் பேரகந்துய்க்கு
மாறு மலையும் (நிலனும்) கடலுமாகி மறைத்து விபர
பிக்குன்றவரை எ-ம்.—

63. தோற்றம்நிலை நறு ஆகிய தொன்மையை
எ-து—இங்ஙனமே கிருட்டி திதி சங்காரம் திரோ

நானம் அதுக்கிரகமாகிய அனாதி ஐந்தொழிலு
முடையவரை எ-ம்.

64. நீற்றிடைத்திகழும் நித்தனை எ-து—அவ்
வைந்தொழிலுமுடைமைபானே விகாரியாகாது அச்
சராசரமனைத்தையும் தம்மிடத்தொடுக்கிய விபூதி
பிடத்தே விளங்கும் அனாதி நித்தியரை எ-ம்.

65. முத்தனை எ-து—அவ்வனமாயினும் அவற்
ரின் விருப்பு வெறுப்பற்ற அனாதி மலமுத்தரை
எ-ம்.

66. வாக்கும் மனமும் இறந்த மறையனை
எ-து—அதனானே பாசஞான பசுஞானங்களைக் கட
ந்த அநாதி போதராயுள்ள வரை எ-ம். மறை ஈண்
டறிவின்மேற்று.

67. பூங்கமழ் சடையனை எ-து—அவ்விருஞா
னத்தானும் அறியவாராயினும் சிவஞானத்தானே
அறியுமபடி மலர்மணங்கமழும் சடைமுடியாகிய அவ
ரிலாற்றலுடையவரை எ-ம்.

68. புண்ணியநாதனை எ-து — இக்குணமெலா
முணர்ந்து வழிபடும் புண்ணியத்திற்குப் பயனாக
யுள்ள தலைவரை எ-ம்.

69. இனைய தன்மையன் என்று அறிவரியவன் தனை எ-து—அங்ஙனம் வழிபடுவதேயன்றி இப்படியன் இவ்வண்ணத்தன் இவனிறைவன் என்றெழுதிக் காட்ட முடியாமையின் அறிதற்கரியவரை எ-ம்.

70. முன் விட்டுத் தாம் மற்று நீனைப்போர் எ-து—இங்ஙனம் முறையே புராணம் வேதம் ஆக மங்கள் தெரிக்கவும் அச்சிவமுதலையே முதலாகக் கொள்ளுதலைவிட்டுத் தாங்களாகப் பிறிதொன்றனை முதலாக உன்னுந் தீயுழாள் எ-ம்.

71. மாமுயல் விட்டுக்காக்கை பின்போம் கலவர்போலவும் எ-து—பெருமுயலைப் பற்றாதுவிட்டுக் காக்கையைப் பற்றும்படி பின்றோடர்த்து செல்லும் வேட்டுவ வீரர் போலவும் எ-ம்.

72. விளக்கு அங்கிருப்ப மின்மினி கவரும் அரும் அளப்பு சிறப்பு டில் அதர் போலவும். எ-து.--வாடா விளக்குத் தமதில்லென் கண்ணே இருக்கவும் பிரகாசத்தை விரும்பி மின்மினியைப் பிடித்து வரும் அரிய அளவைச் சிறப்பாகிய அறிவுக் கண்ணில்லாத குருடரைப் போலவும் எ-ம்.—இவ்விரண் டெவமைகளும் முறையே உடையானல்லாளை யுடையானாகக் கோடற்கும் உடங்கே சிவஞான மிருந்துணர்த்துவ

துணரது பசுஞானத்தையே தேடுதற்குவமையா யின.

73. கச்சம் கொண்டு கடுந்தொழின் முடியாக் கொச்சைத் தேவரைத் தேவர் என்று எண்ணி எ-து.—துணிவுகொண்டு ஆரியதொரு கோபத்தையேனும் பிரசாதத்தை யேனும் செய்ய முடியாத கீழ்மையினைபுடைய ஏனைத்தேவர்களை முதற் கடவுள ராகக் கருதி எ-ம்.

74. பிச்சரைப் போல ஓர் ஆரியப் புத்தகப் பேய்கொண்டு புலம்புற்று எ-து.—அக்கருத்தை நிரப்புமாறு பித்தேறினார்கள் உழறுவதுபோல உயர் வாகியதொரு வேதத்தின் உட்பொருளை அறியாது பேய்போல ஆவேசங்கொண்டு பிதற்றிப் பிதற்றி எ-ம். பித்தேறினார்கள் முன்னொடுபின்முரணிக் கூறற்கும்; பேய் இருக்கு யசர் சாமம் அதர்வம் என்னும் நார்பகுப்பில் இருக்கின் பிரிவாய இருபத் தொருசாகையினும் எசுரின் பிரிவாய நூற்றொரு சாகையினும் சாமத்தின் பிரிவாய ஆயிரஞ் சாகை யினும் அதர்வத்தின் பிரிவாய ஒன்பது சாகையினும் தாம் தாம் பற்றியதைபே மலைந்து பொருள்கொண்டு நிற்பற்கும் உவமையாயின.

75. வட்டனை பேசுவர் எ-து.—தருக்கவுணர்வு
கைவந்தவர் போல வளைய வளையச் சட்க தர்க்கம்
பேசுவர் எ-ம்.

பெட்டி

76. மானுடம் போன்று பெட்டினை உரைப்
போர் எ-து—அறிவின் மதுகையின்மையானே கிலு
கிலுத்த மரம்பழுத்த மானுடப்பழம்போலும் மனி
தராய்த் தமது விருப்பத்தையே இங்ஙனம் பேசித்
திரியுமிவர் எ-ம்.

77 பேதையர் எ-து—அறிவறைபேரய ஏழை
யராவார் எ-ம்.

78. நிலத்து உன்தலை மீன்தலை எண்பலம் என்
றால் அதனை அறுத்து நிறுப்போர் ஒருத்தர் இன்மை
யின் மத்திரம் ஆகுவர் எ-து. இத்தரையின் கண்ணே
ஒருவன் மற்றொருவனைப் பார்த்து உனது தலை மீனி
னது தலையாயிருக்கின்றது நிறையும் எட்டுப்பல முள
தென்றால் அங்ஙனமே அதனை அறுத்து நிறை செய்
வோர் ஒருவரு மிஷ்மையானே அவ்வளவிற்குமக்கே
மீன்றலை வாய்த்ததென மகிழாநிற்பர் எ-ம். இது
கருதப்பட்ட பொருளை மறைத்து அதனைப் புலப்படுத்
தும் 'அதுபோன்ற பிறிதொன்றினைக் கூறியதனானே
ஒட்டென்னும் அணி. கருதப்பட்ட பொருள் இத்தரை

பின் கண்ணே போலி ஆசானொருவன் அப்பேதைவர் தம்மைப் பார்த்து உனது ஞானம் பிரமத்தினது ஞானமாயிருக்கின்றது அது சச்சிதானந்தமா மென்றால் அங்ஙனமே அதனை அறிந்து சொல்வோர் பிறர் ஒருவருமின்மையானே அவ்வளவற்றமக்கே பிரமத் தன்மை வாய்த்ததென மகிழாரிற்பர் எ-ம்.

79. மாநெறி கிடப்ப ஓர் சித்திரம் பேசுவர் எ-து—அம்மட்டோ! இன்னும் அவர் சத்தியவாத மாம் சைவத்திருநெறி யொன்றிருக்கவும் மெய்போ ல்ப் பொய்வாதத்தையும் 'புகலாரிற்பர் எ-ம்.

80. தேவராகில் இன்னோர்க் காய்ந்தனர் இன் னோர்க்கு அருளினர் என்று அறிய உலகின் முன்னே உரைப்பது இல்லை எ-து—அவர் தாம்கொண்ட தேவரும் முகற்றேவராமாயின், அத்தேவர் இன்ன ரைத் தண்டித்தார் இன்னருக்கு அறுக்கிரகித்தார் என்று எல்லாரும் அறியும்படி உலகத்தின் முன்னி லையில் எடுத்துச் சொல்வதுமே இல்லை எ-ம்.

81. ஆகிலும் எ-து—அங்ஙனமாயினும் நீற்றொடு சாதனம் பூண்டவராய் எ-ம்.

82. ஆடுபோலக் கூடிநின்று அழைத்தும் எ-து. —ஆடுகள் கத்துவதுபோலக் கூட்டங்கூடி நின்று திரு வுருத்திரத்தைக் கொண்டு மேமே என்று அழைத்தும் எ-ம். மேமே எனச் சமகத்தின் வருவதறிக.

84. இப்படி ஞானம் அப்படி அமைத்தும் எ-து
—இந்தப் பூமியிலே அவ்வுருத்திரத்தின் உணர்ச்சிப்
பொருளை அவ்வண்ணமே உணரும்படி சூலயமாக
அமைத்து வைத்திருக்கவும் எ-ம்.

85. இருபிதத்து இன்ன தன்மையன் என்று
முன்னே அறியாமர்க்க மார்களை எ-து.—அவ்வால
மதான் பல நிறைந்த இந்த நிலவுலகத்திலே இன்ன
தன்மையன் அவ்வுருத்திரநாதனாகிய பாசிவன் என்று
முன்னர்த்தானே அறிந்துகொள்ளாத மூட மனிதரை.
எ-ம்.

86. இன்னே கொண்டு ஏகாக்கற்றம் பெரிது
தவறு உடைத்த பெரிது தவறு உடைத்த. எ-து.—
இப்பொழுதே பாசத்தாற் கட்டிக்கொண்டு செல்லாத
கற்றமானது பெரிதும் பிழையுடைத்து பெரிதும்
பிழையுடைத்து..எ-ம்.

சுண்டு அப்பிழை சிச்சயமென்பதுரை அடுக்கி
வந்தது.

கோயப்பிரசாத வுரை

முற்பிந்த

மெய்கண்ட தேவன் திருவடி வாழ்க



கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மருதாரந்தாரதி.

தலைமலைகண்டதேவர்

இயற்றியது.

இஃது

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

செய்த உரையுடன்

மேற்படியூர்

சதாசிவப்பிள்ளையால்

சென்னப்பட்டணம்:

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

இதன்விலை அறு - ச.

(Copyright Reserved.)

1882.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மருதாரந்தாதி

மூலமும் உரையும்.

காப்பு.

ஒருகொம் பிருபத மும்மத நால்வா யொரைந்துகரம்
பெருகுஞ் செவிசிற குங்கண் புகர்முகம் பெற்றதத்தி
முருகன் றமைய னுமைமைந்த னீண்டு முகன்மகன்மாள்
மருகன் றுணைநம் மருதூர் தாதி வருவிக்கவே.

இதனது பதப்பொருள். ஒரு கொம்பு - ஒருகோட்டை
யும்—இரு பதம் - இரண்டு திருவடிகளையும்—மும்மதம் -
மூன்று மதங்களையும்—நால் வாய் - நான்குகின்ற வாயையும்—
ஒரைந்து கரம் - ஐந்து கைகளையும்—பெருகும் செவி - பெரு
த்த காதுகளையும்—சிறுகும் கண் - சிறுத்த கண்களையும்—
புகர் முகம் - புற்கென்ற நிறத்தையுடைய முகத்தையும்—
பெற்ற தத்தி - பெற்ற யானையும்—முருகன் தமையன் - முரு
கக்கடவுளுக்குத் தமையனாகும்—உமை மைந்தன் - பார்ப்பதி
தேவியாருக்குக் குமாரரும்—ஐந்து முகன் மகன் - ஐந்துமுக
ங்களையுடைய சிவபெருமானுக்குப் புதல்வரும்—மால் மரு
கன் - விட்டுணவுக்கு மருமகனாகிய விராயகக்கடவுள்—
நம் மருதூர் அந்தாதி வருவிக்கத் துணை - நம்முடைய மருதூ
ரந்தாதியைச் செய்தற்குத் துணையாவர். என்றவாறு.

திருப்பங்கையத்தநம்மாதுக்கனித்தவன் செந்துவர்வாய்த்
 திருப்பங்கையத்தன்புகூர் மருதூரன் றிரையெழுந்த
 திருப்பங்கையத்தனவாகத்தனான்முகன்மெம்முன்மழுத்
 திருப்பங்கையத்தனிருப்பனென்னெஞ்சிற்றிருக்கறவே.

(இ - ள்.) திரு அத்தம் பங்கை, நம் மாதுக்கு அளித்த
 வன் - அழகையுடைய பாதிபாகிய பாகத்தை நம்முடைய
 உமாதேவியாருக்குக் கொடுத்தவரும்—செம் துவர் வாய்த்
 திருப் பங்கயத்து அன்பு கூர் மருதூரன் - செம்பவளம்போ
 லும் வரையுடைய இலக்குமி நாமரைமலரின் கண் அன்பு
 மிகுந்திருக்கப்பெற்ற மருதூரையுடையவரும்—¹ திரை எழுந்து
 உதிர் அம் கயத்து உப்பு அன ஆகத்தன் நான்முகன் - அலை
 எழுந்து ஒலிக்கின்ற நீரையுடைய ஆழமாகிய கடலைப்
 போன்ற சரீரத்தையுடைய விட்டுணுவுக்கும் பிரமனுக்கும்—
 தேவ முன் மழுத் திருப்பு அம் கை அத்தன் - பகைவராயுள்
 ளார்கட்கு எதிரே மழுப்படையைத் திருப்புகின்ற அழகிய
 கையையுடைய பிதாவுமாகிய சிவபெருமான்—என் நெஞ்சில்
 திருக்கு அற இருப்பன் - என் மனசின்கண்ணே குற்றம் நீங்
 கும்வண்ணம் எழுந்தருளியிருப்பர். எ-று. கயம்-ஆழம் உப்பு-
 கடல். அன்ன அன என இடைக்குறைந்து நின்றது. (க)

திருக்கண்டநம்புமடியார்க்கொட்டாதசிவன்கரிய
 திருக்கண்டநந்தமருதூரன்வெற்பினிற்றிற்கன்செவக
 திருக்கண்டநந்தினுரந்தார்தவமுஞ்சிதைக்குமித்தத்
 திருக்கண்டநன் பனங்கேவந்ததாலறத்திர்த்தவனே.

(இ - ள்.) நம்பும் அடியார்க்குத் திருக்கு அண்ட ஓட்
 டாத சிவன் - (தம்மை) விரும்பும் அடியவர்கட்குத் "குற்றம்
 அனுக விடாத சிவபிரானும்—கரிய திருக் கண்டன் - கரிய
 அழகிய கழுத்தையுடையவரும்—நந்தம் மருதூரன் வெற்பி
 னில் - நம்முடைய மருதூரையுடையவருடைய கடவுளுடைய

மருதூரந்தாதிபுரை.

மலையின் கண்ணே—திங்கள் செங்கதிர் உக்கு அண்டம் நக்தி
 னும் - சந்திரனும் சூரியனும் உதிர்ந்து அண்டங்கள் கெட.
 னும்—நந்தார் தவமும் சிதைக்கும், இந்தத் திரு - டெடாதா
 ராகிய முனிவருடைய தவத்தையும் கெடுக்கின்ற இந்தப்பெ
 ண்ணை—கண்ட நண்பன் அங்கே வந்ததால் அறத் தீர்ந்த
 வன் - கண்ட சிநேகன் அங்கே வந்தமையால் மிகத் தெளிந்
 தவன். ஏ-று. [பாங்கன் தலைவனை வியத்தல்.] (உ)

தவனனிலங்கமலமலராமயன்சந்திரன்மா
 தவனனிலங்கமலமொருகால்வெம்மைத்தன்மைகுன்றா
 தவனனிலங்கமலனையபாமவன்சாரவொண்ணா
 தவனனிலங்கமலன்மருதூரன்சரணமக்கே.

(இ - ள்.) தவனன் - சூரியனும்—இலம் கமலமலர் ஆம்
 அயன் - வீடு தாமரைமலராகப்பெற்ற பிரமனும்—சந்திரன் -
 சந்திரனும்—மாதவன் - விட்டுணுவும்—நல் நிலம் - நன்மை
 பாகிய பூமியும்—கமலம்-தீரும்—ஒருகால் வெம்மைத் தன்மை
 நன்றாதவன் - ஒருகாலத்தினும் வெம்மைபாகிய குணம் நசிக்
 கப்பெறாதவனாகிய அக்கினியும்—அனிலம் - காற்றும்—கம்
 அலன் - ஆகாயமும் அல்லாதவராயும்—அவை ஆமவன் -
 அவைகளாவோராயும்—சார ஒண்ணாத வனன் - அடைய
 வொண்ணாத சுகோட்டையுடையவராயும்—இலங்கு அமலன் -
 விளங்காநின்ற மலமுத்தராயும்—மருதூரன் - மருதையுடை
 யவராயுமுள்ள சிவபெருமான்—மமக்குச் சரன் - மமக்குப்
 புகலிடம். ஏ-று. வனம் - சுகோடு. (உ)

தவனத்தியானத்து சென்னக்கொத்தெம்மைமாரடிமு
 னமனத்தியானநின்புற்செல்லதற்குமுந்நான்குபா
 னமனத்தியானனத்தபத்தர்க்கென்றுதலைவனை
 கருணத்தியானஞ்செய்வார்மருதூருரைபுகளே.

(இ - ள்.) நமன் அத்தி ஆன நஞ்சு என்னக் கொதித்து
 எம்மை நாடிடு முன் - இயமன் கடலில் உண்டாகிய வீடம்
 போலக் கோபித்து நம்மைத் தேடிமுன்னர்—நம் மனம் தியா
 னம் நிற்பரால் செல்ல நல்கு - நமது மனசினாலே செய்யப்
 படும் தியானம் உம்மிடத்தே செல்லும்வண்ணம் அருள்செ
 ய்யும், —முந்நான்கு கை ஆன மன் - பன்னிரண்டுதிருக்கரங்
 கள் (தமக்கு) உண்டாகப்பெற்ற தலைவராகிய முருகக்கடவு
 ளுக்கும்—அத்தி ஆனனன் அத்த - யானையினது முகத்தையு
 டையவராகிய விராயகக்கடவுளுக்கும் பிதாவே, —பத்தர்க்கு
 என்றும் நல்லவனே - அன்பர்கட்கு எந்நாளும் நல்லவரே, —
 நம - (உமக்கு) வணக்கம், —நத்து யானம் செய் வார் மருதூர்
 உறை நாயகனே - சங்குகள் ஊர்தலைச் செய்கின்ற கீரையு
 டைய மருதூரின் கண் எழுந்தருளியிராநின்ற தலைவரே. எ-று.
 யானம் - ஊர்தல். வார் - கீர். (சு)

அகனகத்தானத்தடிவீழ்த்தலறவடியொன்றினு
 யகனகத்தானத்தநாலைந்தினையடர்த்தவன் று
 யகனகத்தான்மதில்சூழ்மருதூரையடைபவரே
 யகனகத்தாநினைத்தைம்புலத்துன்பமறுப்பவரே.

(இ - ள்.) அகல் நகம் தானத்து அடி வீழ்த்து அலற -
 பாந்த (கைலாச) மலையாகிய இடத்தினது அடியின்கண் விழு
 ந்து கதறும்வண்ணம்—அடி ஒன்றின் நாயகம் நகத்தான்
 அத்தம் நாலைந்தினையே அடர்த்தவன் - ஒருபாதத்திலுள்ள
 பெருவிரானகத்தினால் இருபதுகைகளையுடையவனாகிய இராவ
 ணனை வருத்தினவராகிய சிவபெருமானுடைய—துய. கனை
 த்தான் மதில் சூழ் மருதூரை அடைபவரே - சுத்தமாகிய
 பொன்னினாலே மதில்கள் சூழப்பெற்ற மருதூரைச் சேர்ப
 வரே—அகன் நகத் தாம் கினைத்து - (தம்) மனம் மலரும்வண்
 ணம் தாம் சித்தித்து—ஐம்புலம் துன்பம் அறுப்பவர் - ஐம்புல

ந்களாலாகிய துண்பங்களை ஒழிப்பவர். எ-று. சிவபெருமானு
டைய மருதுரையெனக் கூட்டுக. (௫)

அறுகாலனஞ்செறிவார்மருதுரையாழியின்பா
லறுகாலனஞ்சமர்கண்டரைத்தொண்டரையாள்பவரை
யறுகாலனஞ்சொரிவேள்வியினால்வணக்கன்பர்க்கரு
ளறுகாலனஞ்சவருகாலமுமேரலைவில்லையே.

(இ - ள்) அறுகால் அனம் செறி வார் மருதுரரை - வண்
கெனும் அன்னக்கனும் நெருங்குகின்ற நீரையுடைய மருது
ரையுடையவரும்—ஆழியின்பால் அறுகாலன் நஞ்சு அமர்
கண்டரை - கடலினிடத்துள்ள சேடனுடைய விடம் பொரு
ந்திய கழுத்தினையுடையவரும்—தொண்டரை ஆள்பவரை -
அடியார்களை ஆள்பவருமாகிய சிவபெருமானை—அறுகு ஆல்
அனம் சொரி வேள்வியினால் வணக்கு அன்பர்க்கு - அறுகை
யும் ஆலஞ்சமித்தையும் அன்னத்தையும் சொரிசின்ற யாகத்
தினால் வணங்குகின்ற பத்தர்களுக்கு,—அருள் அறு காலன்
அஞ்ச வரு காலமும் - கருணை அற்ற இயமன் அஞ்சும் வண்
ணம் வருகின்ற காலத்தினும்,—ஓரலை இல்லை - ஒருதுன்ப
மும் இல்லை. எ-று. (சு)

அலையம்புயக்கமணிமுடியான் கொன்றையந்தொடைய
லலையம்புயன்மருதுர்வைகைநாட்டினிலாலைவிற்பை
யலையம்புயக்கும்வினைபோய்த்துயருமகல்கைக்குவர்
தலையம்புயமலர்ப்பான்றொலைப்பானென்றிரிவையரே.

(இ - ள்.) அலை அம் புயக்கம் அணி முடியான் - திரை
யையுடைய கக்காசலத்தையும் பாம்பையும் அணிந்த முடி
யையுடையவரும்—அம் கொன்றைத் தொடையல் அலை அம்பு
யன் - அழகிய கொன்றைமலை அசைசின்ற அழகிய புயத்தை
யுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—மருதுர் வைகை
நாட்டினில் - மருதுரைத் தன்னிடத்துடைய வைகைநதி

சூழ்ந்த நாட்டின்கண்ணே—ஆலை வில் பையல் ஐயம்பு உயங்
கும் வினை போய் - கருப்புவில்லையுடைய சிறுவனாகிய மன்
மதன் ஐந்துபாணங்களினால் (என்னை) வருத்துகின்ற தொழில்
நீங்கி—தூயரும் அகல்கைக்கு-தன்படும் ஒழிதற்பொருட்டு—
அலை அம்புயம் அலர்ப்பான் என்று வந்து தொலைப்பான் -
இவ்விரவைத் தாமரைமலரை அலர்த்தவோருகிய சூரியன்
எப்பொழுது வந்து போக்குவான்,—அரிவையரே - பெண்
களே. எ-று. நான்காமடியில் அல்லையென்பது அலையென
இடைக்குறைந்து நின்றது. [இரவீனீட்டம்.] (எ)

அரியரவிர்தன்புகழ்மருதூருன்றையயன்றுய்ய
வரியரவிர்தம்புணவோன்சிலம்பினதர்மணித
ரரியரவிர்தமதமாவின்மராரகுலத்துக்
கரியரவிர்தமுயலுன்றின்றேருமவதரித்தே.

(இ - ள்.) அரி அரவிர்தன் புகழ் மருதூர் உறை ஐயன் -
விட்டுணுவும் பிரமணும் புகழும் மருதூரின் கண் எழுந்தருளியி
ராநின்ற பிதாவும்—தூய்ய அரி அரவு இந்து அம் புணவோன் -
சுத்தமாகிய அக்கினியையும் பாம்பையும் சந்திரனையும் கங்கா
சலத்தையும் அணிபவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—சிலம்
பின் அதர் - மலையினிடத்ததாகிய வழியின்கண்ணே—மணி
தர் அரியர் - மணிதர்கள் அரியர்கள்;—அ விர்தம் மதம்
மாவின் அமரர் - அந்த விர்தமலைபோலும் மதத்தையுடைய
யானைகள் தந்தொழிலின் ஆடக்காவாம்;—குலத்துக்கு அரி
யர் - குலத்தின்கண்ணே (ராம்) மேலோர்;—அவதரித்து அவி
ந்த முயல் ஊன் தின்று ஏகம் - (நீக்கன் இக்கே) தங்கி
வெந்த முயலிறைச்சியை உண்டு (காளைப்) போக்கன். எ-று.
[விருத்து விவக்கல்.] (அ)

அவதரிக்கும்புகழ்மருதூரெண்ணெம்புலகு
யவதரிக்கும்பதைசெந்துள்ளரன்வெற்பினாழல்வர

யவதரிக்கும்பசுந்தேனுத்தருஞ்சொலமுதொருபி
யவதரிக்கும்பொறுக்கப்படைத்தான்மலையனே.

(இ - ன்.) அவதரிக்கும் புகழ் மா மருதுநான் - தங்கு
கின்ற கீர்த்தியையுடைய பெரிய மருதுநாயுடையவரும்—
என் னும்புலன் ஆய் அவதரிக்கும் பகை செற்று ஆன் 'அான் -
என்னுடைய ஐம்புலன்களாய்ப் பிறக்கும் பகையைக் கெடு
த்த ஆண்டருளும் அரனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவரு
மாகிய சிவபெருமானுடைய—வெற்பின் ஆர் அழல் வாய
அதர் - மலையின் கண்ணே நிறைந்த அக்கினியைத் தன்னிட
த்துடைத்தாயிவ வழியை,—இக்கும் பசுந்தேனும் தரும் சொல்
அமுது ஒழுதிய அதரிக்கும் - கருப்பஞ்சாற்றையும் பசுந்தே
னையும் போலும் சொல்லாயிவ அமுதம் ஒழுகப்பெற்ற அதரத்
தையுடையவளாயிவ பெண்ணுக்கும்,—பொறுக்கப் படைத்
தான் மலையன் - பொறுக்கும்படி படைத்தனன் பிரமன்.
எ-று. [பின் சென்ற செவிலி இரக்கல்.] (௬)

ஆலையனக்கனெய்யாமனெஞ்சேரம்மையன்பர்சிக்தை
யாலையனக்கமக்கத்தனிலோனாரனாமனி
யாலையனக்கம்வருத்தியுத்தேடற்கரியவன்னை
யாலையனக்கக்கொண்டோன்மருதுநானடியவனக்கே.

(இ - ன்.) கெஞ்சே - மனமே,—ஆலை அனங்கன் நம்மை
எய்யாமல் - கருப்புயில்லையுடைய மன்மதன் எம்மை எய்யா
வண்ணம்,—அன்பர் சிக்தை ஆலையன் - பத்தர்களுடைய இரு
த்யமாகிய திருக்கோயிலையுடையவரும்—அந்தம் அக்கத்து
அணிவோன் - எனும்பைத் திருமேனியிலே தரிப்பவரும்—
அான் - அரனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவரும்—ஆர்
அமனி ஆல் ஐயன் அங்கம் வருத்தியும் தேடற்கு அரியவன் -
தங்கிய சபனம் ஆலையாகக் கொண்ட விட்டுணு தரிசும் வரு
த்தமுற்றும் தேடிக்கொண்டவன்—இவ்வாய் அவன்

அம் கம் 'கொண்டோன்' - 'திருக்காத்தினாலே பிரமனுடைய அழியிய தலையை அறுத்துக்கொண்டவரும்—மருதூரன் அடிவணங்கு - மருதூரையுடையவருமாழிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை நீ வணங்குவாயாக. ஏ-று. எய்யாவண்ணம் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை நீ வணங்குவாயாகவெனக் கூட்டுக. (க0)

வணங்கரியார் தமக்கன் பற்றவரன்றுவன்றொண்டர்க்கா வணங்கரியார் முன்புகாட்டவல்லாரைக்கயும்வாயுஞ்செய்ய வணங்கரியார் மன்காண்பரியார் மருதூரரைங்கை வுணங்கரியார் தந்தையாரெந்தையாரெம்மனத்தவரே.

(இ - ன்.) வணங்கு அரியார் தமக்கு அன்பு அற்றவர் - (தம்மை) வணங்குதல் அரியராயினாருக்கு அன்பு இல்லாதவரும்—அன்று வன்றொண்டர்க்கு ஆவணம் கரியார் முன்பு காட்ட வல்லார் - அக்காலத்திலே சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்கு அடிமையொலையைச் சாக்ஷிகளெதிரே காட்ட வல்லவரும்—கையும் வாயும் செய்ய வணம் கரியார் அயன் காண்பு அரியார் - கையும் வாயும் சிவந்தவராய் (உடம்பு) நிறம் கரியவராயுள்ள விட்டுணுவும் பிரமணும் காண்டற்கு அரியவரும்—மருதூர் - மருதூரையுடையவரும்—ஐங்கை வன் நம் கரியார் தந்தையார் - ஐந்து திருக்காக்கையும் கொடையையுமுடைய நம்முடைய யானைமுகக்கடவுளுக்குப் பிதாவும்—எந்தையார்-எமக்குப் பிதாவுமாயிய சிவபெருமான்—எம்மனத்தவர் - நம திருதயத்தின் டணுள்ளவர். ஏ-று. (1க)

மனமாறுகைக்கெம்மைவந்தாளுநாதன்வரம்பெறவா
மனமாறுகைக்குந்திருவாயிர்கொபுரமாமருதூர் [ர்த்தா
மனமாறுகைக்கொண்டடிக்கநின்றோன் கொன்றைமாமல
மனமாறுகைக்குஞ்சுடையானென்வினைமாறுமன்றே.

(இ - ள்.) மனம் ஆறுகைக்கு வந்து எம்மை ஆளும் நாதன் - நமது நெஞ்சம் ஆறுதற்பொருட்டு வந்து நம்மை ஆண்டருளும் தலைவர்—வாரம் பெறவாமனம் மால் துறைக்கும் திருவாயில் கோபுரம் மா மருதூர் மன் - வரத்தைப் பெறுதற்குக் குறறருக்கொண்ட விட்டுணு சஞ்சரிக்கின்ற திருவாயிலையுடைய கோபுரத்தையுடைய பெரிய மருதூருக்கு அரசர்—அம் மாறு கைக் கொண்டு அடிக்க நின்றோன் - அழகிய பிரம்பைக் கையிற்கொண்டு (பாண்டியன்) அடிக்க நின்றவர்—மா கொன்றை மலர்த் தாமன் - பெரிய கொன்றைப்பூவினாலே தொடுக்கப்பட்ட மாலையையுடையவர்—அம் ஆறு உகைக்கும் சடையான் என - சலத்தையுடைய நதி ஓடாரின்றி சடையையுடையவர் என்று சொல்ல,—அன்றே வினை மாறும் - அப் பொழுதே வினைகள் தீங்கிவிடும். எ - று. (கஉ)

மாறாமதிக்கமறலியைச்செற்றவன்வஞ்சமென்று
மாறாமதிக்கபடர்க்கொளிப்பானரன்வண்ணவனை
மாறாமதிக்கமறுகடுசென்றவன்மாமருதூர்
மாறாமதிக்கநத்தேர்முத்துமாயின்வலவநன்றே.

(இ - ள்.) மாறாமதிக்க மறலியைச் செற்றவன் - விரோதமாகத் தருக்குற இயமனைக் கொண்டவரும்—வஞ்சம் என்றும் மாறாமதிக்கபடர்க்கு ஒளிப்பான் - வஞ்சகம் எந்நாளும் நீங்காத புத்தியையுடைய கடடர்களுக்கு ஒளிப்பவரும்—அரன் - அரனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவரும்—வண்ணம் வளை மாறாமதிக்க மறுகு ஊடு சென்றவன் - பல்நிறங்க ளையுடைய வளையல்களை விற்பனையுடைய (கண்டவர்) மதிக்கும் வண்ணம் (மதுரை) வீதியினிடத்தே திரித்தவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—மா மருதூர் - பெரிய மருதூரின் கண்ணே—மால் தாமதிக்க நம் தேர் முத்துமாயின் - மேகமீதாழ்த்த நமது தேர் முற்பட்டுச் செல்லுமாயின்,—வலவ நன்று - தேர்ப்பாகனே, நல்லது. எ-று. [தலைவன் பாகனொடு சொல்லல்.]

வல்லவழி மழுவேந்தியவேந்தவரித்தகித்திர
 வல்லவழி படவளருந்தனபுரமலைமகள்கா
 வல்லவழி படர் பொழில் சூழ் மருதூரமதன்விரக
 வல்லவழி படவரும் போதென்னையாளவாவலையே.

(இ - ள்.) வல்லவழி பட மழு ஏந்திய வேந்த - (பகைவரு
 டைய) வலிமை அழிப்பும் பொருட்டு மழுப்படையைத் தாங்கிய
 இறைவரே, —வரித்த சித்திரம் வல் அவம் பட வளரும் தன
 பாரம் மலைமகள் காவல - எழுதப்பட்ட அழகையுடைய சூதாடு
 கருவி சூற்றத்துட்பெய்வண்ணம் வளரானின்ற தனபாரக்களை
 யுடைய பார்ப்பதிதேவியாருக்கு நாயகரே, —வம்பு அடர்
 பொழில் சூழ் மருதூர - மணம் நெருங்கிய சோலை சூழ்ந்த
 மருதூரையுடையவரே, —மதன் விரகம் வலம் அம்பு அட
 வரும்போது - மண்மதனுடைய காமநோயை விளைக்கும் வெற்
 றியையுடைய பாணங்கள் கொல்ல வரும்பொழுது —என்னை
 ஆள வல்ல வர - என்னை ஆண்டருளுதற்கு விரைவிலே வரு
 வீராக. எ-று. முதலடியில் வல்லவழி வல்லவழி இடைக்கு
 றைந்து நின்றது. வரவென்பது அகரவீற்று வியங்கோன்
 முற்று. [பிரிவாற்றா நாயகி கூறல்.] (கசு)

வல்லவழிவார்முலைபூங்குழலாக்கொண்டமக்கைபங்கா
 வல்லவழிவார்விடவல்லவனேமருதூரவென்க
 வல்லவழிவார்மனநின்பாற்புரித்தனன்மாயஞ்செய்ய
 வல்லவழிவாரையனேசெய்யபாதமலர்த்துவே.

(இ - ள்.) வலை அலை வார் முலை பூங்குழல் ஆக் கொண்ட
 மக்கை. பங்கா - சூதாடுகருவினையும் இந்நிலையும் கச்சையுணி
 ந்த தன்மும் பூவை முடித்த கூத்தலுமாகக் கொண்ட உமா
 தேவியானைப் பாகத்தினுடையவரே, —வலை அலை வார் விட
 வல்லவனே - வலியுடைய இறைவினுடைய கடலின்தன் விடு
 தற்கு வல்லவரே, —மருதூர - மருதூரையுடையவரே, —என்

கவலை அலைவு ஆர் மனம் கின்பால் புரிந்தனன் - என்னுடைய கவலைபும் துன்பமும் நிறைந்த கெஞ்சத்தை உம்மிடத்தே ஆக்கினேன், —மாயம் செய்ப வலை அலை - மாயத்தைச் செய்தற்கு வல்லிரல்லீர், —வார் ஐயனே - கேர்மையையுடைய பிதாவே, —செய்ய பாதம் மலர் தர - சிவந்த திருவடித்தா மரை மலர்களைத் தருவீராக. எ - று. முதலடியில் வல்லை அல்லை என்பனவும் நான்காமடியில் வல்லை அல்லை என்பனவும் இடைக்குறைந்து நின்றன. (கரு)

மலரம்பையாரஞ்சொரியாலைவிற்கொண்டுமாரனெய்யா
மலரம்பையாரஞ்சும்வஞ்சிக்குள்கிலர்மாலைபைய
மலரம்பையாரஞ்செறியாகர்பார்த்தற்குவாய்த்தவெற்றி
மலரம்பையாரஞ்சடையார்மருதவனத்தவரே.

(இ - ன்.) மலர் அம்பை ஆரம் சொரி ஆலை விற்கொண்டு மாரன் எய்யாமல் - புட்பபாணங்களை முத்தினைச் சொரி கின்ற கருப்புவில்லைக்கொண்டு மன்மதன் எய்யாவண்ணம்— அரம்பையார் அஞ்சும் வஞ்சிக்கு மாலைபைய அருள்கிலர் - தெய்வப்பெண்கள் அஞ்சுகின்ற பெண்ணுக்கு மாலைபைக் கொடுக்கின்றிலர், —அமலர் - மலமுத்தரும்—அம் பை ஆரம் செறி ஆகர் - அழகிய படத்தையுடைய(பாம்பாகிய)ஆபரணம் நெருங்கிய திருமேனியையுடையவரும்—பார்த்தற்கு வாய்த்த வெற்றி மலர் - அருச்சுனனுக்குப் பொருந்திய வெற்றியையுடைய மல்லரும்—அம் பை ஆர் அம் சடையார் - கங்காசல தந்த நிறைந்த அழகிய சடையையுடையவரும்—மருதவனத்தவர் - மருதவனத்தில் எழுத்தருளியிருப்பவருமாகிய சிவபெருமான். எ-று. நான்காமடியில் மல்லர் மலர் என இடைக்குறைந்து நின்றது. (கரு)

வனத்தவனம்பன்மலர்க்கஞ்சத்தார்மருதூரன்செய்ய
வனத்தவனம்பன்னிருகரத்தானத்தன்மாயமெய்யேம்

வனத்தவனம்பணசப்பணியான்சதுர்மாமறைய

வனத்தவனம்பனெனச்சொலப்போமும்மலங்களுமே.

(இ - ள்) வனத்த அனம் பல் மலர்க்கஞ்சத்து ஆர் மரு தூரன் - றீரினிடத்தனவாகிய அன்னங்கள் பலதாமரைப்பூக்க ளின்மீது தங்கும் மருதூரையுடையவரும்—செய்ய வனத்த வன் - செய்ய நிறத்தையுடையவரும்—நம் பன்னிருகரத் தான் அத்தன் - நம்முடைய பன்னிரண்டிருக்கரங்களை யுடைய முருகக்கடவுளுக்குப் பிதாவும்—மாயம் மெய் வேம் வனத்தவன் - மாயமாகிய சரீரம் வேகின்ற சுடுகாட்டையுடையவரும்—அம், பனகம் - பணியான் - அழகிய சருப்பர்ப்பாண த்தையுடையவரும்—மா சதுர் மறையவன் நத்தவன் நம்பன் - பெரிய நான்குவேதங்களையுடைய பிரமனுக்கும் சங்கையுடைய விட்டினுவுக்கும் கடவுளுமாகிய சிவபெருமான்—எனச் சொல - என்று சொல்ல,—மும்மலங்களும் போம் - மூன்று மலங்களும் கீங்கிவிடும். ஏ-று. (கஎ)

மலங்குவளைக்குநடுவே துயிலும்வயலிற்செங்க

மலங்குவளைக்குண்மலர்மருதூரின்மாலைபெறா

மலங்குவளைக்குங்கடலோசைகேட்டுவருந்திரெஞ்ச

மலங்குவளைக்குங்குமப்புயத்தாண்முக்கண்மைக்கண்டனே

(இ - ள்.) மலங்கு வளைக்கு நடுவே துயிலும் வயலில் - மலங்குமீன் சங்குகளுக்கு நடுவே கண்வளராரின்ற வயல்க ளினிடத்தே—செங்கமலம் குவளைக்குள் மலர் மருதூர - செந் தாமரைகள் குவளைகளுக்கிடையே மலர்நின்ற மருதூரையுடையவரே,—நின் மாலை பெறாமல் - உம்முடைய மாலையைப் பெறாது—அம் கு வளைக்கும் கடல் ஓசை கேட்டு வருந்தி ரெஞ்சம் மலங்கு உவளை - அழகிய பூயிையைச் சுற்றுகின்ற கட லினது ஒலியைக் கேட்டு வருத்தமுற்று மனம் கலங்குகின்ற உந்தப் பெண்ணை—குங்குமம் புயத்து ஆள் - குங்குமத்தை

யணிந்த (உம்முடைய) புயங்களினாலே ஆண்டருளும்,—மூக்
கண் மைக் கண்டனே - மூன்றுகண்களையும் கரிய கழுத்தை
யுமுடையவரே. ஏ-று. [பாங்கி கூறல்.] (௧௮)

கண்டங்களிற்கும்படி நஞ்சுமுதுண்டகாரணவ
கண்டங்களிற்குமுமுதுங்கண்டாய்கின்றகாமருதூர்
கண்டங்களிற்குமகிழ்மியார்க்கவர்காதலன்பு
கண்டங்களிற்குக்கருணைதந்தென்றெனைக்காப்பதுவே.

(இ - ள்.) கண்டம் களிற்கும்படி நஞ்சு அமுது உண்ட
காரண - கழுத்துச் செருக்குறும்படி விடத்தை அமிர்தமாக
உண்டருளிய காரணரே,—இக் கு முமுதும் அகண்டங்கள்
கண்டாய் - இப்பூமிமுமுதையும் (மற்றவைகள்) எல்லாவற்
றையும் படைத்தவரே,—கா நின்ற மருதூர் - சோலைகள் நிலை
பெற்ற மருதூரினிடத்தே—கண் தங்கு அளிக்கு மகிழ் அடி.
யார்க்கு - (உம்முடைய) கண்களிலே பொருந்திய தருணைக்கு
மகிழுகின்ற தொண்டர்களுக்கு— அவர் காதல் அன்பு கண்டு-
அவர்களுடைய விருப்பமாகிய அன்பைக் கண்டு—அங்கு
அளிக்கும் கருணை தந்து எனைக் காப்பது என்று - அங்கே
கொடுக்கின்ற திருவருளை (எனக்குந்) தந்து என்னைக் காப்பது
எந்நாள்! ஏ-று. (௧௯)

காப்பரவப்பணியாக்கொள்வர்மாக்கமல்லாலயங்கொள்
காப்பரவப்பணினுனீக்கித்தேனைக்கவர்காமருதூர்
காப்பரவப்பணியானிற்கும்வஞ்சகக்கண்ணெஞ்சரு
காப்பரவப்பணியென்னையுமாள்வர்கண்தகண்ணரே.

(இ - ள்.) காப்பு அரவம் பணியாக் கொள்வர் - கங்க
ணம் சருப்பரபரணமாகக் கொள்ளுவர்,—மா கமலம் ஆலயம்
கொள் காப்பு அரவம் பணினால் நீக்கித் தேனைக் கவர் மரு
தூர் காப்பர் - வன்னெகன் தாமஸாமலராகிய வீடு கொண்ட

(இதழாகிய) கதவை ஓசையையுடைய பண்ணினாலே நீக்கித் தேனைக் கவர்கின்ற மருதூரைக் காத்தருளுவர்,—அவம் பணியால் நிற்கும் வஞ்சகம் கல் நொஞ்ச உருகாப் பரவப் பணி - வீணாகிய தொழிலினாலே நிலைபெற்ற வஞ்சகத்தையுடைய கல்லைப்போலும் மனம் உருகித் துதிக்கும்வண்ணம் செய்து—என்னையும் ஆள்வர் - என்னையும் ஆண்டருளுவர்—தனல் கண்ணர் - அக்கினிக்கண்ணையுடையவராகிய சிவபெருமான். எ - று. (உ௦)

கனகத்தமரவென் சென்னியின் வண்டி. ண்கணக்கள் செங்கோ கனகத்தமரும்புணன் மருதூரன் கரியகண்டன்
கனகத்தமருக்கையான் ரக்கணக்காகியதுங்
கனகத்தமரவிந்தப்பதம்வைப்பதெக்காலத்திலே.

(இ - ள்.) கணம் கத்து அமர - மிருதியாகிய (சமயக்) கத்துக்கள் அடங்கும்வண்ணம்,—என் சென்னியின் - என்சொன்னீது,—வண்டி. ண்கணக்கள் செங்கோகனகத்து அமரும் புணல் மருதூரன் - வண்டி. ணுடைய கூட்டங்கள் செந்தாமரை மலரின் கண் இருக்கும் நீரையுடைய மருதூரையுடையவரும்—கரிய கண்டன் - கரிய கழுத்தையுடையவரும்—கனகம் தமருகம் கையான் - பொன்னிறத்தையுடைய உடுக்கையேந்திய கையையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்—அரக்கனைக். காகிய துக்கம்நகத்து அம் அரவிந்தம் பதம் - இராக்கதனாகிய இராவணனை நெரித்த பெரிய நகத்தையுடைய அழகிய செந்தாமரைமலர்போலும் திருவடிவை—வைப்பது எக்காலத்தில் - வைத்தருள்வது எக்காலத்தில். எ - று. சமயக்கத்துக்கள் அடங்கும் வண்ணம் திருவடிவை என்சொன்னீது வைத்தருள்வது எக்காலத்திலெனக் கூட்டுக. (உ௧)

காலம்பரம்பையங்காசினியங்கிலங்குமந்த

காலம்பரம்பையங்காய்தென்னையாள்னகக்குக்கட்கழுதீர்

காலம்பரம்பையங்காட்டுக்குப்பாயக்கருதிமள்ளர்
காலம்பரம்பையங்கூர்மருதூரமுக்கட்பரணே.

(இ - ள்.) கால் அம்பரம் பயம் காசினி அங்கி கலங்கும்
அந்த காலம் - காற்றும் ஆகாயமும் நீரும் பூமியும் அக்கினி
யும் கலங்காவின்ற முடிவுகாலத்தின்கண்—பயம் காய்த்து
என்னை ஆளகைக்குப் பரம் - அச்சத்தை ஒழித்து என்னை
ஆளுதற்பொருட்டு (உமக்கே) பாரம்,—கள் கழுநீர்க் கால
அம்பு - தேனைப்பொருந்திய செங்கழுநீரையுடைய வாய்க்கா
லினுள்ள நீர்—அரம்பை அம் காட்டுக்குப் பாயக் கருதி -
வாழைச்சோலைக்குப் பாய நினைந்து—மள்ளர் கால் அம் பர
ம்பை அங்கு ஊர் மருதூர - பள்ளர்கள் தங்கள் காலினாலே
அழகிய பரம்புகளை அவ்வாய்க்காலிலே செலுத்துகின்ற மரு
தூரையுடையவரே,—முக்கண் பரணே - மூன்றுகண்களையு
டைய மேலானவரே. எ-று. பரம்பு கழனி திருத்தும்
பலகை. (உஉ)

பரமாகவந்தமறப்பூதஞ்சூழ்படையாயதளம்
பரமாகவந்தமதிச்சடையாய்வையம்பாவகனம்
பரமாகவந்தமருத்தாருவாய்வினைபற்றறநின்
பரமாகவந்தபெனைமருதூரகண்பார்த்தருளே.

(இ - ள்.) பரமா - மேலானவரே,—கவந்தம் மறம் பூதம்
சூழ் படையாய் - குறைத்தலைப்பேய்களையும் வலியையுடைய
பூதங்களையும் சூழ்ந்த சேனையாகவுடையவரே,—அதள் அம்
பா - தோலாகிய வஸ்திரத்தையுடையவரே,—மாகம் அந்தம்
மதிச் சடையாய் - ஆகாயத்தில் வருகின்ற அழகிய சங்கிரினை
முணிந்த சடையையுடையவரே,—வையம் பாவகன் அம்பரம்
மா கவந்தம் மருத்து ஆகுஷாய் - பூமியும் அக்கினியும் ஆகாய
மும் பெரிய நீரும் வாயுவும், ஆகுமவரே,—வினை பற்று அற
நின் பரம் ஆக வந்த வினை - (என்னுடைய) வினைகள் சார்தல்

ஒழியும்பொருட்டு உம்முடைய பாரமாக வந்த என்னை—மருதூர கண் பார்த்தருள் - மருதூரையுடையவரே கண்பார்த்தருளும். எ-று: (உஉ)

அருளத்தனை நம்பிறப்பேழுநீக்குமடிக்கமல
மருளத்தனை நமக்கண்ணியனாக்குவனாட்பட்டதொன்
டருளத்தனை மருதூரணையன்பரவத்தையில்வந்
தருளத்தனை மனமேயொழியாமனம்மையனென்றே.

(இ - ள்.) அத்தனை நம் பிறப்பு ஏழும் நீக்கும் அடிக் கமலம் அருள் - அவ்வளவினவாகிய நம்முடைய எழுவகைப்பிறப்பையும் போக்குகின்ற திருவடித்தாமரைமலரை (நமக்குத்) தரும்பொருட்டு—தனை நமக்கு அண்ணியன் ஆக்குவன் - தம்மை நமக்குச் சமீபித்தவராக்குவர்;—ஆட்பட்ட தொண்டர் உளத்தனை - அடிமைப்பட்ட அடியாருடைய இருதயத்துள்ளவரும்—மருதூரனை - மருதூரையுடையவரும்—அன்பர் அவத்தையில் வந்து அருள் அத்தனை - பத்தர்களுடைய அவத்தையின்கண் வந்து (அவர்களைக்) காக்கும் பிதாவாகிய சிவ பெருமானை—மனமே ஒழியாமல் நம் ஐயன் என்றே அருள் - நெஞ்சே இடையறாது நங்கடவுளென்றே (நீ) சொல்லாயாக. எ-று. சொல்வாயாயின், தம்மை நமக்குச் சமீபித்தவராக்குவர் எனக் கூட்டுக. [பூட்டுவிற்பொருள்கோள்.] (உச)

ஐயம்பலருந்தரச்சென்றிரந்தவனாதவனா
ரையம்பலரும்பொடிபடச்செற்றவரன்மருதூ
ரையம்பலருஞ்சடையானருளிலையேலநங்க
னையம்பலருங்கனஞ்சேர்குழலிக்கரும்பகையே.

(இ - ள்.) ஐயம் பலரும் தரச் சென்று இரந்தவன் - பிணைபையைப் பலரும் இடப் போய் யாசித்தவரும்—ஆதவனாரை அம் பல் அரும் பொடி படச் செற்ற அரன் - குரியனை அழகிய பற்கள் அரிய துகள்படுமவண்ணம் கோபித்த அர

னென்னுந் திருநாமத்தையுடையவரும்—மருதூர் ஐ - மருதூரையுடைய கடவுளும்—அம்பு அலரும் சடையான் அருள் இலையெல்-கங்கைகீர் விரிந்த சடையையுடையவருமாகிய சிவ பெருமானுடைய கருணை இல்லையாயின்,—அநங்கன் ஐயம்பு அலரும் - மன்மதனுடைய ஐந்துபுஷ்பபாணங்களும்—கனம் சேர், குழலிக்கு அரும் பகை - மேகத்தைப்போலும் கூந்தலையுடைய தலைமகளுக்குப் பெரும்பகை. எ-று. [பாங்குகூறல்.] ()

அரும்பரவைக்கடுக்கண்டர்வன்றெண்டரையாள் கையிலே யரும்பரவைக்குறவாக்குந்திருவருளார்மருதூரரும்பரவைக்கண்டரையரைவைப்பவரன்றுநஞ்சு மரும்பரவைக்கஞ்சன்வஞ்சமென்றட்டவற்கப்புறமே.

(இ - ள்.) அரும் பரவைக் கடுக்கண்டர்-பெருமையாகிய கடலினெழுந்த நஞ்சையடக்கிய, கழுந்தையுடையவரும்—வன்றெண்டரை ஆள்கையில் அயரும் பரவைக்கு உறவு ஆக்கும் திரு அருளார் - சந்தரமூர்த்திராயனாரை அடிமைக்கொண்டமையால் (அவரை ஊடலினாலே) தளராநின்ற பரவையாரோடும் உறவுசெய்தருளிய திருவருளையுடையவரும்—மருதூரர் - மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்—அன் தரையரை - (தம்மைச்)சார்ந்த பூவுலகத்தாரை—உம்பர் அவைக்கு வைப்பவர் அன்று - தேவர்களுடைய கூட்டத்தின்கண் வைப்பவரல்லர்,—நஞ்சம் அரும்பு அரவைக் கஞ்சன் வஞ்சம் என்று 'அட்டவற்கு அப்புறம் - விடந்தோன்றுகின்ற பாம்பைக் கஞ்சனுடைய வஞ்சகமென்று கொன்றவராகிய விட்டுணுவினுடைய பதத்துக்கு மேலாகிய பதத்தின்கண் (வைப்பவர்.) எ-று. (உசு)

அப்புக்காக்குஞ்சடைமருதூரரொன்றாரைமன்மே லப்புக்காக்குமணியணிவோர்வெற்றின் ண்ணலெய்த

வப்புக்கரக்குஞ்சரங்கண்டிவ்வாறிற்கதரத்தின
யப்புக்கரக்குங்கறுக்குங்கொடிநின்றதாவிக்கொண்டே.

(இ - ன்.) அப்புக் கரக்கும் சடை மருதுரர் - கங்கை
நீரை அடக்கிய சடையையுடைய மருதுரரினரும்—ஒன்றரை
மணமேல் அப்பு உக்கர் - பகைவர்களாகிய அசுரர்களைப் பூமி
யின்மேலே மோதிய அக்கினியையுடையவரும்—அக்கு மணி
அணிவோர் வெற்பின் - எலும்புமணியைத் தரிப்பவருமாகிய
சிவபெருமானுடைய மலையின்கண்ணே—அண்ணல் எய்த
அப்புக் கரம் குஞ்சரம் கண்டு - தலைமகள் விடுத்த அம்பைப்
புழைக்கையையுடைய யானையினிடத்தே கண்டு—அதரத
தின் நயப்புக்கு அரக்கும் கறுக்கும் கொடி - அதரத்தினது
அழகுக்கு அரக்கும் கறுக்கின்ற கொடிபோலத் தலைமகள்—
இவ்வாறு இங்கு ஆவி கொண்டு நின்றது - இங்ஙனம் இங்கே
பிராணனைக்கொண்டு நின்றனன். எ-று. உக்கர் என்பதற்கு
இடபதையையுடையவரெனப் பொருள் கூறினுமமையும். உக
கம் - அக்கினி, இடபம். மூன்றாமடியில் அம்பு அப்பு என
வலித்தல்விகாரம் பெற்று நின்றது. [பின் சென்ற செவிலி
இரககல்.] (உஎ)

ஆவிக்கனங்களங்கார்வண்டணித்தமர்மருது
ராலிக்கனங்கனந்தொண்டர்க்கடாமைச் சென்றாண்டருளை
யாலிக்கனங்களங்காட்டமெய்வேர்க்குமவத்தையில்வந்
தாலிக்கனங்களருத்தமுன்னாண்டருளஞ்செவென்றே.

(இ - ன்.) ஆவிக்கு அன்ம் கள் அங்கு ஆர் வண்டு அணி
தந்து அமர் மருதுரா - வாலிகளுக்கு அன்னங்களும் தேனை
அங்கே உண்ணும் வண்டிகளும் அழகு செய்து கொண்டு இரு
ககின்ற மருதுரையையுடையவரே,—விக்கனங்கள் அம் தொண்ட
ர்க்கு அடாமைச் சென்று ஆண்டருள் ஐயர் - இடைபூறுகள்
அழகிய அடியார்களுக்கு அணுகாவண்ணம் பெரிய அண்டா

— ஸயரே, — விக்கல் நம் களம் காட்ட - விக்கலை கம்மு
டைய கழுத்துத் தோற்றுவிக்க — மெய் வேர்க்கும் அவத்தை
யில் - சரீரம் வேர்க்கின்ற அவத்தையின் கண் — ஆவிக்கு அன
ங்கள் அருத்துமுன் - பிராணனுக்குச் சோறுகளை ஊட்டு
முன் — வந்து அஞ்சல் என்று ஆண்டருள் - எழுந்தருளிவந்து
அஞ்சாதொழியென்று ஆண்டருளும். எ - று. (உஅ)

அஞ்சக்கரத்தையினைவோர்க்குநாச்செவியங்கமென்றுண்
டஞ்சக்கரத்தையினைவேற்கண்ணார்வசமாகவொட்டா
ராஞ்சக்கரத்தையரிக்களித்தார்மருதூரங்கி
யஞ்சக்கரத்தையறுத்தாரென்பார்க்கில்லையச்சங்களே.

(இ - ள்.) அஞ்ச அக்கரத்தை நினைவோர்க்கு - பஞ்சா
க்ஷரத்தைச் சிந்திப்பவர்களுக்கு — நாச் செவி அங்கம் மெல்
துண்டம் சக்கு - நாக்கும் காதும் காயமும் மென்மையாகிய
மூக்கும் கண்ணும் — அரத்தை அனை வேல் கண்ணார் வசம்
ஆக ஒட்டார் - அரத்தைப் புணர்ந்த வேல்போலும் கண்களை
யுடைய பெண்களது வயத்தனவாக, விடாதவர் — அம் சக்கர
த்தை அரிக்கு அளித்தார் - அழகிய சக்கராயுதத்தை விட்டுணு
வுக்குக் கொடுத்தவர் — மருதூரர் - மருதூரையுடையவர் —
அங்கி அஞ்சக் கரத்தை அறுத்தார் என்பார்க்கு - அக்கினி
அஞ்சும்வண்ணம் கையைச் சேதித்தவர் என்று துதிப்பவர்க
ளுக்கு — அச்சங்கள் இல்லை - புயங்கள் இல்லை. எ - று. (உக)

அச்சங்கரிக்குறபரன் றுயர் நீங்கவெண்ணெலெய்த
வச்சங்குரிக்குமரி துகண்டிர்மதனங்கமெரி
யச்சந்தரிக்குமரனுழவோர்பநிபாண்முத்தமீ
னச்சங்கரிக்கும்வயன்மருதூரணனிவகைச்சே.

(இ - ள்.) கரிக்கு அச்சம் உறு - யாரிக்குப் பயம் பொரு
ந்தவும் — யான் துயர் நீங்க - தான் துன்பத்தினின்றும் நீங்க
வும் — தூரணன் ல் மருதூரன் காடாதிமாயத் தூரணன் என்பத

அச்சு—அங்கு அரிக்கும் அரிது கண்டீர் - அங்கே விட்டுனு
வுக்கும் அரியது கண்டீர்;—மதன் அங்கம் எரியச் சங்கரிக்கும்
அரன் - மன்மதனுடைய சரீரம் எரியும்வண்ணம் கொன்றரு
ளிய அரனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவரும்—உழவோர்
பறியால் முத்தம் மீன் அச்சங்கு அரிக்கும் வயல் மருதூரன் -
உழவர்கள் பறியினுலே முத்துக்களையும் மீன்களையும் அந்தச்
சங்குகளையும் அரிக்கின்ற வயல்களினுலே சூழப்பட்ட மருதூ
ரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—அணி வரை
க்கு - அழகிய மலையின்கண்ணே. எ - று. [மணம் விலக்கு.] ()

வரையரம்பாய்கதிர்வைவேன்முருகர்வழுவைமுக
வரையரம்பாசிலைக்கஞ்சப்புனன்மருதூர்வெள்ளி
வரையரம்பாய்சடையாரிசையேழும்வரவமைத்த
வரையரம்பாய்வரக்கண்டோர்மலரடிவந்திப்பனே.

(இ-ள்.) வரை அரம் பாய்கதிர் வை வேல் முருகர்-வரை
யப்பட்ட அரத்தினால் அராவப்பட்ட ஒளியையுடைய கூர்
மையாகிய வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுளுக்கும்—
வழுவை முகவர் ஐயர் - யானையினது முகத்தையுடையவ
ராகிய வீராயக்கடவுளுக்கும் பிதாவும்—அம் பசு இலைக்
கஞ்சம் புன்ல் மருதூரர் - அழகிய பசிய இலைகளையுடைய
தாமரையையுடைய கீரினுலே சூழப்பட்ட மருதூரையுடைய
வரும்—வெள்ளி வரையர் - வெள்ளிமலையையுடையவரும்—
அம் பாய் சடையார் - கங்கைநீர் பாய்கின்ற சடையையுடை
யவரும்—இசை ஏழும் வர அமைத்த வரையர் அம்பு ஆய்வரச்
கண்டோர் - ஏழிசைகளையும் வரும்படி அமைத்த வேய்க்குழ
லையுடையவராகிய விட்டுனு பாணமாய் வரச்செய்தவருமா
கிய சிவபெருமானுடைய—மலர் அடி வந்திப்பன் - செந்தா
மரைமலர்போலும் திருவடிகளை (யான்) வழிபடுவேன். எ-று.

வத்தியங்காமலைகுட்டங்களைபித்தம்வாதகம்மேல்
வந்தியங்காமலையானனநாதனைவரன்றினைச்செவ்

வந்தியங்காமலைமாமருதூரனைவாழ்த்திநெஞ்சே
வந்தியங்காமலைஞடும்பிராணைவரதனையே.

(இ - ள்.) அம் வந்தி காமலை ரூட்டங்கள் ஐ பித்தம்
வாதம் நம்மேல வந்து இயங்காமல் - நீரிழிவும் காமாலையும்
வெண்கூட்டம் கருங்கூட்டங்களும் சிலேட்டிமமும் பித்தமும்
வாதமும் நம்மேல் வந்து தங்காவண்ணம், —ஐயானைம்
நாதனை - ஐந்துமுகங்கையுடைய தலைவரும்—வான் தனைச்
செவ்வந்தி அம் காமலை மா மருதூரனை - ஆகாயத்தைச் செவ்
வந்தியையுடைய அழகிய சோலைகள் பொருகின்ற பெரிய
மருதூரையுடையவரும்—அங்கு அலை ஆம் குடும் பிராணை -
அங்கே திரையையுடைய கங்கைநீரைத் தரித்த கடவுளும்—
வரதனை - வரத்தைக்கொடுப்பவருமாகிய சிவபெருமானை—
நெஞ்சே வாழ்த்தி வந்தி - மனமே துதித்து வழிபடுவா
யாக. எ-று. (௩௨)

வரம்பலவாயன்பர்க்கீவாய்க்கனம்வருங்கதிர
வரம்பலவாய்விட்டகலச்செற்றாய்தவர்மாதர்கற்பின்
வரம்பலவாய்விடவேடங்கொண்டாய்மருதூரபொன்னி
வரம்பலவாயமதண்டத்தென்மேலன்புவைத்தருளே.

(இ - ள்.) பல வரம் ஆய் அன்பர்க்கு ஈவாய் - பலவாங்
களை (உம்மை) ஆராய்ந்ததையும் பத்தர்களுக்குக் கொடுப்ப
வரே,—கனம் வரும் கதிரவர் அம் பல் அ வாய் விட்டி அக
லச் செற்றாய் - ஆகாயத்தின்கண் வருகின்ற ஆதித்தருடைய
அழகிய பற்கள் அவ்வாயை விட்டி நீர்கும்வண்ணம் உதிர்த்த
வரே,—தவர் மாதர் கற்பின் வரம்பு அல ஆய் விட வேடம்
கொண்டாய் - முனிவர்களுடைய பன்னியர்களுது கற்பினது
எல்லை அல்லலவாய்விடும்வண்ணம் (பிஷாடன) வெடங்
கொண்டவரே,—மருதூர - மருதூரையுடையவரே,—நிவர்
பொன்னம்பலவர் - உயர்ந்த கணகசுரையையுடையவரே,—

யமன் தண்டத்து என்மேல் அன்பு வைத்தருள் - இயமனு
டைய தண்டத்தின்கண் என்மேல் அன்பு வைத்தருளும் ஏ-று

வையம்பரவமருதூருறையும்வரதர்செந்தி
வையம்பரவமதித்தார்க்கரியவரலாய்த்தவது
வையம்பரவமகட்டுவார் கழல்வாழ்த்தியன்பு
வையம்பரவமுடியார் கொஞ்சேநல்வாந்தாவே.

(இ - ள்) வையம் பரவ மருதூர் உறையும் வரதர் - பூமி
யின்கணுள்ளார் துதிக்கும்படி மருதூரின்கண் எழுந்தருளி
யிருக்கும் வரத்தைக் கொடுப்பவரும்—செம் தி வை அம்பர் -
சிவந்த அக்கினியாகிய கூர்மையையுடைய பாணத்தைபுடை
யவரும்—அவமதித்தார்க்கு அரியவர் - (தம்மை) அவமதித்த
வர்களுக்கு அரியவரும்—வாய்த்த வதுவை அம் பரவ மகள்
குட்டுவார் கழல் - பொருந்திய மனமாலையை அழகிய வலை
ஞர்மகளுக்குச் சூட்டினவருமாகிய சிவபெருமானுடைய திரு
வடிகளை—வாழ்த்தி அன்பு வை - துதித்து அன்பை வைப்பா
யர்க, —அம்பு அரவம் முடியார் - (கங்கை) கீரையும் பாம்பை
யுமணிந்த முடியையுடையவராகிய அக்கடவுள்—கொஞ்சே
நல் வரம தர - மனமே நன்மைபோகிய வரத்தைத் தரும்பொ
ருட்டு. ஏ-று. (௩௪)

தரவாகமஞ்சன்னமெய்க்கூற்றென்மேல்வருந்தண்டத்தினு
தரவாகமவங்கபங்கோடுவிளங்கத்தலங்கணநர
தரவாகமங்கணின். நேத்துஞ்செந்தாமலாத்தாளெனக்குத்
தரவாகமந்தொலியாமருதூருறைசங்கத்தினே..

(இ - ள்.) தாம் ஆகம் மஞ்ச அன்ன மெய்க் கூற்று. என்
மேல்வரும் தண்டத்தின் - மலையைப் போன்ற மாநிலமும்
மேகத்தைப் போன்ற சரிந்தையுமுடைய இயமன் என்மேல்
வந்து செய்யும் தண்டத்தின்கண்—குதரவு ஆக மங்கை யங்
கோடு விளங்க - விருப்பம் பொருத்த உமா தேவிவார் ஒருபா

கத்தின்கண் வினங்கும்வண்ணம்—தலம் கணநாதர் அங் ஆக
மங்கள் நின்று ஏத்தும் செந்தாமரைத் தாள் எனக்குத் தா
வா - பூவுலகத்தாரும் கணநாதர்களும் அச்சிவாகமங்களும்
நின்று துதிக்கின்ற செந்தாமரைமலர்போலும் நிருவடிகளை
எனக்குத் தரும்பொருட்டு வந்தருளும்,—கமம் தொலையா
மருதுர் உறை சங்கரனே - (பொருள்களினது) நிறைவு
நீங்காத மருதுரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சுகஞ்செய்
பவரே. எ-று. (௩௫)

சங்கரவீரமதிபாபரணதமிழ்மருதுர்ச்
சங்கரவீரமழுவேந்துநாதசரணெனக்கஞ்
சங்கரவீரமிட்டேத்தன்பர்போற்றுன்பந்தானவச்
சங்கரவீரமுன்வந்துநிற்பாய்கொன்றைத்தாரவனே.

(இ - ன்.) சங்கு அரவு நாம் மதி ஆபரண - சங்கும் பாம்
பும் குளிர்ச்சியையுடைய சந்திரனுமாயி ஆபரணங்களை யு
டையவரே,—தமிழ் மருதுர்ச் சங்கர் - தமிழையுடைய மரு
துரின் கண் எழுந்தருளியிராநின்ற சுகஞ்செய்பவரே,—வீரம்
மழு ஏந்து நாத - வீரத்தையுடைய மழுப்படைபைத் தாங்கிய
தலைவரே,—சரண் எனக் கஞ்சம் கரவீரம் இட்டு ஏத்து அன்
பர்போல் - புகலிடமென்று தாமரைமலரையும் அலரிமலரை
யும் 'இட்டுத் துதிக்கின்ற பந்தர்களுக்கும்போல—துன்பம்
அற அச்சம் கரவு நாம் - துன்பம் நீங்கும்வண்ணம் பயத்தையும்
வஞ்சகத்தையும் அரியும்பொருட்டு—முன் வந்து நிற்பாய் -
எனக்குமுன் எழுந்தருளியவந்து நின்றருளும்,—கொன்றைத்
தாரவனே - கொன்றைமரலையையுடையவரே. எ-று. (௩௬)

அவனித்தலத்தன்பர்துன்பத்துடைப்பவனம்புயன்மா-
ல்வனித்தலத்தனென்றெத்தும்பிரானத்தனித்தவென்றே.
அவனித்தலத்தவையுன்மருதுரையார்விழிக் கேத [பதே.
பவனித்தலத்தன்டைத்தான்செல்லன்மீட்டென்னவாற்றி

(இ - ள்.) அவனிடத் தலத்து அன்பர் துன்பம் துடைப் பவன் - பூமியின்கண்ணே பத்தர்களுடைய துன்பத்தை ஒழி ப்பவராயும்—அம்புயன் மாலவன் நித்தல் அத்தன் என்று வத்தும் பிரான் - பிரமனும் விட்டுணுவும் நித்தமும் பிதாவெ ன்று துதிக்கின்ற. கடவுளாயுமுள்ள சிவபெருமானுடைய— நத்து அளித்த வெள் தூய வல் நித்தலம் தண் வயல் - சங்கு கள் தந்த வெள்ளிய சுத்தமாகிய வலிய முத்துக்களையுடைய குளிர்மையாகிய வயல்களினாலே சூழப்பட்ட—மருதூர் அனை யார் - மருதூரைப் போல்வாராகிய இம்மங்கையருடைய— விழிக்கு ஏற்ப வனித்தல் அத்தண்டைத் தாள் செல்லல் மீட்டு என்னை ஆற்றியது - கண்ணுக்கு இயையப் புகழ்தலைப்பொ ருந்திய அந்தத் தண்டையையணிந்த கால் (பூமியிலே தோய் தலால்) என்வருத்தத்தை மாற்றி என்னை ஆற்றியது. எ-று. [தெளிதல்.] (௧௭)

ஆற்றலைத்தண்டரும்போரிலைமாலுக்கரியவனே
யாற்றலைத்தண்டருகீர்முடியாய்மருதூரரசே [கோ
யாற்றலைத்தண்டருக்கூற்றாள்கொண்டேகிமென்றெனக்
ராற்றலைத்தண்டருக்காணத்தரிதாண்டருளஞ்சலென்றே.

(இ - ள்.) ஆல் தலைத் தண்டு அரும்பு ஓரிலை மாலுக்கு அரியவனே - ஆலமரத்தினது தலைக்கொம்பில் அரும்பிய ஓரி லையின்கண்ணே நித்திரைசெய்கின்ற விட்டுணுவுக்கு அரிய வரே,—ஆறு அலை தண் தரும் கீர் முடியாய் - நதியினது திரையினாலே குளிர்மையைத் தருகின்ற கீர்மைவைப்பொருந் திய முடியையுடையவரே,—மருதூர் 'அரசே - மருதூருக்கு நாயகரே,—ஆறு அலைத்து அண்ட அரும் கூற்று ஆன் கொண்டு ஏகமும் அன்று - வழியின்கண் வருத்திக் கிட்டித் த கரிய இயமனுடைய தூதர்கள் என்னைக் கொண்டுசெல்லும் அந்நாளிலே—எனக்கு ஓராற்றலைத் தண்டரும் காணத்

தந்து அஞ்சல் என்று ஆண்டருள் - எனக்கு ஒருவலிமையைத்
தண்டஞ்செய்வோரும் காணுமபடி தந்து அஞ்சாதொழியெ
ன்று ஆண்டருளும். எ-று. (௩௮)

அஞ்சுகமாகமஞ்சொன்மருதூரரக்கணையி
ரஞ்சுகமாகமங்கச்செற்றுணையுமடர்த்தபங்க
யஞ்சுகமாகமனத்துள்ளைப்பேனையடர்கைக்குச்சம்
றஞ்சுகமாகமழைமுகில்போனிறத்தந்தகனே.

(இ - ள்.) அம் சுகம் ஆகமம் சொல் மருதூரர் - அழகிய
கிளிகள் சிவாகமங்களைச் சொல்லாநின்ற மருதூரின் கண் எழும்
தருளியிருக்கும் சிவபெருமானுடைய—அரக்களை ஈரஞ்சு சுப
ஆகம் மங்கச் செற்று - இராக்கதனாகிய இராவணனைப் பந்த
கிய தலைகளும் மார்பும் நெரியும்படி ஊன்றி—உணையும் அட
ர்த்த பங்கயம் - உண்ணையும் உதைத்தருளிய திருவடித்தாமரை
மலரை—சுகம் ஆக மனத்துள் வைப்பேன - இன்பம் உகி
ரும்வண்ணம் என்னெஞ்சத்துள் இருத்தித் தியானிக்குமெ
ண்ணை—அடர்கைக்குச் சற்று அஞ்சுக - நெருங்குதற்குச் சிறித
அஞ்சக்கடவாய்,—மாகம் மழை முகில்போல் கிறத்து அஞ்
கனே - ஆகாயத்தின்கண்ண்தாகிய மழையைப்பொழியுப்
மேகத்தைப்போலும் கிறத்தையுடைய இயமனே. எ-று. சிவ
பெருமானுடைய திருவடித்தாமரை மலரை எனக் கூட்டிக்.

அத்தத்தலைவனாய்க்கைபுர்தென்மருதூரரன்புர்க்.
சுத்தத்தலைவனாய்க்கைபுர்தென்மருதூரரன்புர்க்.
சுத்தத்தலைவனாய்க்கைபுர்தென்மருதூரரன்புர்க்.
சுத்தத்தலைவனாய்க்கைபுர்தென்மருதூரரன்புர்க்.

(இ - ள்.) அத்தம் அகம் அகமாய்க் கைபுர்தென்
சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம்
சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம்
சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம் சுத்தம்

அத்தர் வெற்பின் - பத்தர்களுக்கு முடிவுகாலத்தினுள்ள துன் பத்தை அரைமாத்திரையினுள்ளே போக்குகின்ற பிதாவுமாயிய சிவபெருமானுடைய மலையின்கண்ணே—அம் தத்து அலைவரைபோல் கரி கொல்லுமூன் - மதகீர் பாய்கின்ற நடைமலை போலும் யானை (நம்மைக்) கொல்லுமூன்—அஞ்சல் என்ற அந்தத்தலைவரை அன்றி - பயப்படாதேயென்று சொல்லிய அந்தநாயகருக்கல்லது—அணி முரசு ஆர்ப்பது என் - அழகையுடைய முரசம் ஆரவாரிப்பது என்னை. - எ-று. [மணம் விலக்கு]

(ச௦)

அணியவனந்திமருதுரனென்றிறைஞ்சன்பர்க்குப்பரம் பணியவனந்திவணங்கொண்டமேனியனனந்தன ரணியவனந்திகழீமத்துளாடியருள்புரிந்தா ரணியவனந்திவரத்தன்பத்தந்திலமந்தவனே.

(இ - ள்.) நந்தி மருதுரன் என்று - நந்தியென்னுந் திருநாமத்தையுடையவர் மருதுரின்னென்றெந்தருளியிருப்பவர் என்று சொல்லி—இறைஞ்ச அன்பர்க்கு அணியவன் - வணங்குகின்ற பத்தர்களுக்குச் சமீபித்தவர்,—பரம்பு அணியவன் - சருப்பமாயிய ஆபரணத்தை யுடையவரும்—அந்தி வணம் கொண்ட மேனியன் - செவ்வரணம்போலும் நிறத்தைப்பெற்ற திருமேனியையுடையவரும்—ஆனந்தன் - சுகரூபியும்—நாரணியவன் - உமாதேவியையுடையவரும்கூட—நந்து இகழாமத்துள் ஆடி - கெடாநின்ற இகழப்படும் கெடாட்டின்கண் நிகுத்தஞ்செய்பவரும்—அருள் புரிந்து ஆர் அணியவன் - கருணையை (அடிபார்களுக்குச்) செய்து நிகுவாத்திழாலையை அணிதலையுடையவரும்—நந்தி வரத்தன் - இடபத்தின்மேல் வருதலையுடையவரும்—பதத்தில் அமர்ந்தவன் - (அடிபார்களுடைய) மக்குவத்திற் பொருந்தினவருமாயிய சிவபெருமான். எ - று.

அம்பரவம்புனைவேணியபாணியினங்கிபவை
யம்பரவம்புனைஞும்மருதாருறையையதிசை
யம்பரவம்புனைநெற்றிக்கணல்விழியாயென்பதை
யம்பரவம்புனைகொங்கையைவீழ்ப்பதறிந்திலையே.

(இ - ள்.) அம்பு அரவம் புனை வேணிய - (கங்கை)நீரையும் பாம்பையும் அணிந்த சடையையுடையவரே,—பாணியின் அங்கிய - கையிலே தரிக்கப்பட்ட அக்கினியையுடையவரே,—வையம் பரவு அம் புனை சூழ் மருதூர் உறை ஐய - பூமியினுள்ளோர் துதிக்கின்ற அழகிய புண்ணைமரங்கள் சூழ்ந்த மருதூரின்கண் எழுந்தருளியிராநின்ற பிதாவே,—திசை அம்பர - திக்காகிய வஸ்திரத்தையுடையவரே,—உனை நெற்றிக் கணல் விழியாய் என்பது வம்பு - உம்மை நெற்றியின்கண் அக்கினிக்கண்ணையுடையீரென்று சொல்வது வம்பு,—ஐயம்பர் அ வம்பு நை கொங்கையை வீழ்ப்பது அறிந்திலை - ஐந்துபாணங்களையுடையவனாகிய மன்மதன் அந்தக் கச்சை வருத்துகின்ற தனத்தையுடையவனைக் கொல்வதை அறிந்திலீர் (ஆதலால்.) எ-று. [பாங்கி கூறல்.] (௪௨)

இலையயிலங்கையர் தந்தையர் தென் மருதூரென்க
யிலையயிலங்கையர் வீழவுதைத்தவரென்றஞ்சமவே
றிலையயிலங்கையராவென்றுபாலொழுக் கெதிலைமெய்யா
யிலையயிலங்கையராவுயிர்நீங்குமுனென்னெஞ்சமே.

(இ - ள்.) இலை அயில் அம் கையர் தந்தையர் - இலைத் தொழிலையுடைய வேற்பண்டை ஏந்திய அழகிய கையினையுடையவராகிய முருகக்கடவுளுக்குப் பிதா—தென் மருதூர்—அழகிய மருதாறையுடையவர்—என் கயிலை ஐ - மதிக்கப்படும் திருக்கைலாசமலையின்கண் எழுந்தருளியிராநின்ற கடவுள்—இலங்கையர் வீழ் உதைத்தவர் என் - இலங்கையையுடையவனாகிய இராவணன் விழும்புண்ணம் ஊர்ந்தினவர் என்று

சொல்வாயாக, — தஞ்சம் வேறு இலை - (நமக்குத்) துணைவே
 நிலை; — ஐ இலங்கு ஐபர் ஆ என்று பால் ஒழுக்கு எலலை -
 அழகு விளங்குகின்ற மூத்தோர்கள் ஆவென்று பாலேவார்க
 கின்ற முடிவின் கண் — மெய் ஆம் இலை ஐயில் அங்கு அயரா
 உயிர் நீங்குமுன் — சரீரமாகிய வீட்டைச் சிலேட்டிம மேலிடு
 ம்பொழுது அங்கே மறந்து ஆன்மா நீங்குமுன் — என் செஞ்
 சமே - என் மனமே. ஏ-று. என்மனமே ஆன்மா நீங்குமுன்
 பிதா மருதூரையுடையவர் கடவுள் ஊன்றினவர் என்று
 சொல்வாயாகவெனக் கூட்டிக.

(சுங)

என்றலைக்குன்றிருத்தாடாவென்பாருய்கைக்கெண் கயிலை
 யென்றலைக்குன்றிருந்தருள்செய்யுமிறைமருதூ
 ரென்றலைக்குன்றிரிறங்கவர்மேனிகொண்டழிக்கைக்
 கென்றலைக்குன்றிவிடாதகல்வானத்தெழுவதுவே.

(இ - ள்.) என் தலைக்கு உன் திருத்தாள் தா என்பார்
 உய்கைக்கு - என்னுடைய தலைக்கு உம்முடைய திருவடிக
 னைத் தந்தருளுமென்று சொல்வோர்கள் உய்தற்பொருட்டு —
 என் கயிலை என் தலைக் குன்றின் இருந்து அருள் செய்யும்
 இறை மருதூர் - மதிக்கப்படுகின்ற கைலாசமேனப்படும் முத
 ன்மையாகிய மலையின்கண் எழுந்தருளியிருந்து கருணையைச்
 செய்யாநின்ற சிவபெருமானுடைய மருதூரின்கண்ணே —
 என்று அலைக் குன்றி நிறம் கவர் மேனி கொண்டு ஈழி அழிக
 கைக்கு - குரியன் இராத்திரியைக் குன்றிமணியினது நிறத்
 தைக் கவர்கின்ற சரீரத்தைக்கொண்டு வலியழித்தற்கு —
 என்று அலைக் குன்றிவிடாது அகல் வானத்து எழுவது - எப்
 பொழுது கடலினுள்ளே நசித்துவிடாது பரந்த ஆகாயத்தி
 ன்கண் எழும்புவது. ஏ-று. [இரவினீட்டம்.]

(சச)

எழுதாரணிபுகழ்மாமருதூருறையீசர்வெற்பி
 வெழுதாரணிபுகழ்தோளண்ணலெயிந்தமுத்தமன்ற

வெழுதாரணிகுழலாட் கென்னாந்தொய்யி லேந்துகொங்
கெழுதாரணியமடவாரிடையினிறுகிண்டே... [கைக்

(இ - ள்.) எழு தாரணி புகழ் மா மருதூர் உறை ஈசர்
வெற்பில் - ஏழல்களும் புகழ்கின்ற பெரிய மருதூரின் கண்
எழுந்தருளியிராநின்ற சிவபெருமானுடைய மலையின்கண்
ணை—எழு தாரணி திகழ் தோள் அண்ணலே - எழுவையும்
மலையையும்போல விளங்குகின்ற புயங்கலையுடைய தலைம
கனே,—இந்த முத்தம் மன்றல் எழு, தார் அணி குழலாட்டு
எங்ஙன் ஆம் - (நீ கையுறையாகக் கொண்டுவந்த) இந்த முத்
துமலை மண்மெழுகின்ற மலையை யணிந்த கூந்தலையுடைய
தலைமகளுக்கு எப்படி ஆகும்!—அணிய மடவார் - அடுத்த
பெண்கள்—இடையின் இறுதி கண்டு - இடையினது இறந்து
படுதலைக் கண்டு—ஏந்து கொங்கைக்குத் தொய்யில் எழுதார் -
கனத்த தனங்களுக்குத் தொய்யிலே எழுதார்கள் (ஆதலால்.)
எ-று. [பாங்கி கையுறை மறுத்தல்.] (சுரு)

கண்டணையாழலாக்கொண்டதேவைக்கரியகிருக்
கண்டணையாவயன்மருதூர்தனிற்கண்களிக்கக்
கண்டணையார்வயிற்றிற்கருத்தாழ்வங்கடந்துசொற்றேன்
கண்டணையாரயிற்கண்ணும்வலையுங்கடந்தனமே.

(இ - ள்.) கண் தனை ஆர் அழல் ஆக் கொண்ட தேவை -
கண்ணை நிறைந்த அக்கினியாகக் கொண்டருளிய தேவ
ரும்—கரிய திருக் கண்டணை - கரிய அழகிய கழுத்தையுடைய
வருமாகிய சிவபெருமானை—ஆரம் வயல் மருதூர்தனில்
கண் களிக்கக் கண்டு - முத்துக்களையுடைய வயல்களினாலே
குழப்பட்ட மருதூரினிடத்தே கண்கள் துளிக்கும்வண்ணம்
தரிசித்து—அணையார் வயிற்றின் கருத் தாழ்வும் கடந்து -
தாயர்களுடைய வயிற்றினுள்ளிருவின் கண்ணே தங்குதலை
பும் நீங்கி—சொல் தேன் கண்டு அணையார் அயில் கண் ஆம்

வலையும் கடந்தனம் - (தஞ்) சொற்கள் தேனையும் கற்கண் டையும் போலாகப்பெற்ற பெண்களுடைய வேல போலும் கண்ணாகிய வலையையும் கடந்தேம். - எ-று. (சசு)

கடனந்திரம்பவந்தீர்கைக்குவைகைக் கவரின்வந்து
கடனந்தினம்படிவார்மருதூரன்கடுவுண்டவி
கடனந்திரம்புன்கடுங்காலகாலன் கங்காளன்கன்ம
கடனந்தினந்தொறும்புல்லும்பிரானங்கருத்தினனே.

(இ - ள்.) கடன், நந்தி நம் பவம் தீர்கைக்கு - (முற்பிற ப்புக்களிலுள்ள வினைக்) கடன் செட்டு நம்முடைய பிறப்பு ஒழிதற்பொருட்டு—வைகைக் கவரின் வந்து கடல் நந்து இனம் படி வார் மருதூரன் - வைகையாற்றினது ப்ருதியாகிய கால்கடோறும் வந்து கடலிலுள்ள சங்குகளினது கூட்ட ங்கள் படியின்ற சலத்தையுடைய மருதூரின்கண் எழுந்தருளி யிருப்பவரும்—கடு உண்ட விகடன் - நஞ்சையுண்ட அஞ்சற் பாலரும்—நந்தி நம்பன் - நந்தி நம்பன் ஏன்னுந் திருநாமங்க ளையுடையவரும்—கடும் காலகாலன் - கடுமையாகிய கால காலரும்—கங்காளன் - முழுவெலும்பையணிந்தவரும்—கல் மகள் தனம் தினந்தொறும் புல்லும் பிரான் - (இமையு) மலை யினது புதல்வியாராகிய உமாதேவியாருடைய தனங்களை நாடோறுந்தழவுகின்ற கடவுளுமாகிய சிவபெருமான்—நம் கருத்தினன் - நங்கருத்தினுள்ள. எ-று. (சஎ)

கருமங்குலத்திறந்தற்சங்கைவிட்டுக்கசிக்துபவக்
கருமங்குலத்துமெய்யன்பர்க்குவிடிகம்லங்கிள்ளி
கருமங்குலத்திருக்கைம்மங்கைபங்கன்குஞ்சென்று
கருமங்குலத்தீணயும்மருதூரன்கழலிணையே;

(இ - ள்.) கருமம் குலத்திறம் தற்சங்கை விட்டுக் கசிக்து - விணையையும் குலமேன்மையையும் தற்புரத்ததையும் ஒழி த்து (மன) செகிழ்த்து—பவம் கரு மங்க உலத்து மெய் அன்

பர்க்கு வீடு - பிறப்புக்கு மூலமாகிய கரு நசிக்கும் வண்ணம்
கெடுக்கின்ற மெய்ப்பத்தர்களுக்கு முத்தியாவது, — கமலங்கள்
நிகரும் அங்குலம் திருக் கை மங்கை பங்கன் - செந்தாமரை
மலர்களைப்போலும் விரல்களையுடைய அழகிய கைகளை யு
டைய உமாதேவியாரைப் பாகத்திலுடையவரும்—கமரு
சென்று கரு மங்குலத்து அரிணயும் மருதூரன் - கமுகமாங்கள்
போய்க் கருமையாகிய மேகங்களை அளாவாநின்ற மருதூரை
யுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—கழல் இரணியே -
இரண்டு திருவடியுமே. ஏ-று. இரண்டாமடியில் மங்க என்
பதன் ஈற்றகரம் விகாரத்தாற்றொக்கது. நான்காமடியில்
அத்து-சாரியை. மெய்ப்பத்தர்களுக்கு முத்தியாவது சிவபெ
ருமானுடைய இரண்டு திருவடியுமேயெனக் கூட்டுக. (சஅ)

கழலாதவஞ்செய்துபோற்றிடுகைக்கென்கருத்தைவிட்டுக்.
கழலாதவன்புதருவாய்விடுதளக்கன்னியர்கைக்
கழலாதவன்பதந்தோய்மருதூரகருணைநின்பு
கழலாதவன்சொற்கதற்றும்பிதற்றுடைக்கள்வனுக்கே.

(இ - ள்.) கழலா - வீரக்கழல்பயணிந்தவரே, — தவம்
செய்து போற்றிடுகைக்கு - தவத்தைச் செய்து (உம்மைத்)
துகித்தற்கு—என் கருத்தை விட்டுக் கழலாத அன்பு தரு
வாய் - என்னெஞ்சத்தை விட்டு நீங்காத அன்பைத் தந்தரு
ளும், — நளம் கன்னியர் கை விடு கழல் ஆதவன் பதம் தோய்
மருதூர - உபரிகைகளினுள்ள பெண்கள் கைகளினால் ஏறி
கின்ற கழங்கு ரூபியனுடைய பதத்தை அரிணயின்ற மருதூரை
யுடையவரே, — கருணை நின் புக்க அலாத வல் சொல் கதற்
றும் பிதற்று உடைக் கள்வனுக்கு - திருவருளையுடைய உம்
முண்டய கீர்த்தியல்லாத கடிய சொற்களைக் கத்துகின்ற புலம்
புதையுடைய கள்வனுக்கு. ஏ-று, கள்வனுக்குத் தந்தருளு
மெனக் கூட்டுக. (சக)

களங்கந்தரமனையாய்மூலமாயைகருமமென்னும்
 களங்கந்தரங்கெடரீர்சொரியாநிற்பக்கண்புளகம் [ங்
 களங்கந்தரவெண்ணையாண்டருள்வாயென்றுகா வெரழுக்கு
 களங்கந்தரமழைபோன்மருதூர்நகர்காவலனே.

(இ - ள்.) களம் கந்தரம் அனையாய் - கழுத்து மேகத்தை
 ஒப்பாகப் பெற்றவரே,—மூலம் மாயை கருமம் என்னும் கள
 நகம் தரம் கெட - ஆணவமும் மாயையும் கருமமும் எனப்
 படும் (மும்) மலங்களும் வலிமை கெடும்பொருட்டு—கண் நீர்
 சொரியாநிற்ப அங்கம் புளகங்கள் தர - கண்கள் நீரைப்
 பொழியவும் சரீரம் உரோமஞ்சிலிர்த்தலைத் தரவும்—எண்ணை
 என்று ஆண்டருள்வாய் - எண்ணை எந்நாள் ஆண்டருள்வீர்—
 கா ஒழுக்கும் கள் அங்கு அந்தரம் மழை போல் மருதூர் நகர்
 காவலனே - சோலைகள் ஒழுக்குகின்ற தேன் அங்கே ஆகா
 யத்தினின்றும் பொழிகின்ற மழையை நிகர்க்கின்ற மருதூ
 ரென்னும் திருப்பதியைக் காத்தலையுடையவரே. எ-று. (௩௦)

காவலராவரும்பர்க்கிறையாருவர் கங்குன்மதிற்
 காவலராவருங்கோற்கள்ளராயினுங்காலுக்குங்
 காவலராவருந்தும்மருதூரரைக்கன்னிதன்பங்
 காவலராவருந்தாரணிவாயென்றுகைதொழுவே.

(இ-ள்.) காவலர் ஆவர் - அரசராவர்,—உம்பர்க்கு இறை
 ஆருவர் - தேவர்களுக்கு நாயகனாகிய இந்திரானுவர்,—கங்குல்
 மதில் காவல் அராவரும் கோல் கள்ளர் ஆயினும் - இராத்நிரி
 யிலே மதிற்காவலை அராவுகின்ற கண்ணக்கோலையுடைய திரு
 டராயினும்,—கால் உருக்கும் கா அலர் ஆ அருந்தும் மருதூ
 ரரை - காற்றுதிர்க்கின்ற சோலையினுள்ள பூக்களைப் பசுக்கள்
 உண்டின்ற மருதூரின்கண் எழுந்தருளியிராநின்ற சிவபெரு
 மானை—கண்ணிதன் பங்கா - உமாதேவியாருடைய பாகத்
 தையுடையவரே,—வல் அரசா அரும் தார் அணிவாய் - வலிய

பாம்பாகிய அரிய மாலையை அணிபவரே,—என்று கை தொழ-
என்று சொல்லிக் கையினாலே கும்பிட. ஏ-று, சிவபெருமா-
னைக் கும்பிடத் திருடராயினும் அரசராவர் இந்திரனாவர்
எனக் கூட்டுக. (௫௧)

கையுடையாணையதளங்கியாணைக்கதம்பெறுவேங்
கையுடையாணைமருதூரனைக்கருதார்கள்வன்ப
கையுடையாணைத்தொழுதுவிலவேடன்கடுங்கணையாக்
நகையுடையாணைமடவாருயிர்க்கென்கரைவதுவே.

(இ - ள்.) கை உடையாணை அதள் அங்கியாணை - புழை
க்கையையுடைய யாணையினது தோலாகிய சட்டையையு-
டையவரும்—கதம் பெறு வேங்கை உடையாணை - கோபத்-
தைப் பெற்ற புலித்தோலாகிய வஸ்திரத்தையுடையவரும்—
மருதூரனை - மருதூரையுடையவரும்—கருதார்கள் வல் பகை
உடையாணை - (தம்மைச்)சிந்தியாதவர்களுடைய வலிய பகை
யாகிய மலத்தைக் கெடுக்காதவருமாகிய சிவபெருமானின்—
தொழுது - வணங்கி,—வில் வேள் தன் கடும் கணை யாக்கை
யுள் தையா கை மடவார் - வில்லையுடைய மன்மதனுடைய
கடுமையாகிய பாணங்கள் சரீரத்திலே தைத்து வருந்துகின்ற
மங்கையர்—உயிர்க்குக் கரைவது என் - உயிர்ப்பொருட்டு
இரங்குவது என்னை. ஏ-று, யாக்கையுட்டையா என்றபாலது
யாக்கையுடையா எனக் குறைந்து நின்றது. [பாங்கி வெறு-
த்துக் கூறல்.] (௫௨)

கரைவானகங்குழைமெய்யடியார்க்குக்கலங்கவரக்
கரைவானகங்கொண்டடர்க்கும்பிராண்புரக்கள்ளவஞ்ச
கரைவானகந்தைகெடத்தகனஞ்செய்கடவுள்பொய்கைக்
கரைவானகந்தொடுமாருதூரனைக்கட்டிற்றையே.

(இ - ள்.) அகம் குழை மெய் அடியார்க்குக் கரைவான் -
மனநெகிழ்கின்ற மெய்த்தொண்டர்களுக்கு இரங்குவோ

ரும்—கலங்க அரக்கரை வால் நகம் கொண்டு அடர்க்கும் பிரான் - கலங்கும்படி இராக்கதனாகிய இராவணனை வெண்மையாகிய நகத்தைக்கொண்டு நெரித்த எப்பொருட்டுமிறை வரும்—புரம் உள்ளம் வஞ்சகரை வான் அகத்தை கெடத் தகனம் செய் கடவுள் - மூப்புரங்களிலுள்ள கள்ளத்தையும் வஞ்சகத்தையுமுடைய அசுரர்களைப் பெரிய செருக்கு அழியு மபடி எரித்தலைச் செய்த கடவுளும்—பொய்கைக்கரை வான கம் தொடும் மா மருதூரன் - வாலிக்கரை ஆகாயத்தை அளர வானின்ற பெரிய மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெரு மாணே—எங்கட்கு இறை - எங்களுக்கு நாயகர். எ-று. (௫௩)

கட்டாமரையரமார்த்து வேந்தர்கமலந்துழாய்க்

கட்டாமரையர் மருதூரிறைவர்கறையரவக்

கட்டாமரையர் மனமேயிருவினைக்கட்டறநங்

கட்டாமரையரென்றாட்கொண்டருள்கைக்குக்கற்பனையே

(இ - ள்.) கள் தாமரையர் - தேனையுடைத்தாகிய தாமரைமலரையுடையவராகிய பிரமர்வுக்கும்—அமார்த்து வேந்தர் - தேவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திரனுக்கும்—கமலம் துழாய் கண் தாமர் ஐயர் - செந்தாமரைமலரையும் துளசியையும் கண்ணும் மாலையுமாக உடையவராகிய விட்டினுவுக்கும் பிதாவும்—மருதூர் இறைவர் - மருதூரின் கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தலைவரும்—கறை அரவம் கட்டி ஆம் அரையர் - விடம்பொருந்திய பாம்பாலாகிய கட்டிப்பெருந்திய அரையை யுடையவருமாகிய சிவபெருமான்—மனமே - நெஞ்சமே—இரு வினைக் கட்டி அற - இருவினைப்பற்றும் அறம்பொருட்டு—நங்கண் தாம் அரையர் என்று ஆய்கொண்டருள்கைக்குக் கற்பனை - நம்பிடத்தே தாம் நாயகரென்று அடிமைக் கொண்டருளுதற்கு விதியேயாம். எ-று. (௫௪)

கற்பனையத்தனையாயினுநின்புகழ்கற்பதூரான்

கற்பனையத்தனையகரணசீரவணப்பொய்கைவந்தோன்

கற்பனையத்தனையாமருதூருறைகாரணவக்
கற்பனையத்தனைபத்தர்சூற்றத்தைக்கடிபவனே.

(இ - ன்.) நான் நின் புகழ் கற்பது அத்தனை கற்பனை ஆயினும் - நான் உமது கீர்த்தியைப் படிப்பது அவ்வளவும் பொய்யாமாயினும்—கற்ப நயத்தனை - படிப்பவைகளை விரும்பினீர், —அச் சரவணம் பொய்கை வந்தோன் - அந்தச் சரவணப்பொய்கையின்கண்ணே திருவவதாரஞ்செய்தருளினவ ராகிய முருகக்கடவுளுக்கும்—கல் பனை அத்தன் ஐயா - (மாணிக்க) ரத்தினத்தாலாகிய பனைபோன்ற கையைபுடைய வராகிய விராயக்கடவுளுக்கும் பிதாவே,—மருதூர் உறை காரண-மருதூரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காரணரே,—அக் கற்பு அனை அத்த - அந்தக் கற்பையுடைய மாதாவாகிய உமாதேவியாரைப் பாதியாகவுடையவரே,—ரை பத்தர் சூற்றத்தைக் கடிபவனே - வருந்துகின்ற அன்பர்களுடைய சூற்றத்தைபொழிப்பவரே. எ-று. கான் அசை. (௫௫)

கடியவம்போடி.கல்கண்ணியைக்கண்டு கலங்கிநெஞ்சிற்
கடியவம்போய்கின்றழிந்தனன்காண் சூற்றங்கண்டெனை
கடியவம்போதமுன்கண்டதுண்டோவண்டிண்காலணையக்
கடியவம்போருகங்காண்மருதூரன்கல்வரைக்கே.

(இ - ன்.) கடிய அம்போடு இகல் கண்ணியைக் கண்டு கலங்கி-கூர்மையையுடைய பாணத்தோடு பகைக்கின்ற கண்ணையுடையவனாகிய பெண்ணைக் கண்டு மயங்கி—நெஞ்சில் கடி அவுங் போய் கின்று அழிந்தனன் - மனகின்கணுள்ள காவல் வீண் போய் கின்று வருத்தினான்,—சூற்றம் கண்டு எனை கீ கடிய அம் போதம் முன் கண்டது உண்டோ-சூற்றத்தைக் கண்டு என்னை கீ கோபிக்க அழகிய அறிவை முன்னே நானறித்ததுண்டோ—வண்டிண்கால் அணையக் கடி அ அம்போருகம்—கால் மருதூர் அசை கல் வரைக்கு-வண்டினுடைய

கால்கள் பொருந்த மணத்தை அந்தத் தாமரைமலர்கள் கால்
கின்ற மருதுரின் கணைமுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானது
கல்லாகிய மலையினிடத்து. எ-று. காண் அசை. [தலைவன்
பாங்கனுக்கு உற்றதுரைத்தல்.] (௫௬)

கல்லாரமாலேமென்கூந்தற்கைக்காந்தட்கவுரிபங்கன்
கல்லாரமாலேத்திகழ்மருதுரிற்பொய்கைக்குண்மண்ணைக்
கல்லாரமாலையங்கையாற்றொழார்சைவகாவியங்கள்
கல்லாரமாலையன்காணுப்பதமெங்குன் காண்ருவரே.

(இ - ள்.) கல்லாரம் மாலே மெல் கூந்தல் கைக் காந்தள்
கௌரி பங்கன் - செங்கழுநீர்மாலையையணிந்த மெல்லிய அள
கத்தையும் கைகளாகிய காந்தட்பூக்களையுமுடைய உமாதேவி
யாருடைய பாகராகிய சிவபெருமானுடைய—கல் ஆரம் மாலே
த்திகழ் மருதுரில் - இரத்தினங்களும் முத்துக்களும் மாலேக்கா
லத்தின்கண்ணே விளங்குகின்ற மருதுரினிடத்ததாகிய—
பொய்கைக்குள் மண்ணைக் கல்லார் - வாவியினுள்ள மண்
னைத் தோண்டார்கள்,—அம் ஆலயம் கையால் தொழார் -
அழகிய திருக்கோயிலைக் கைகளினாலே ரும்பிடார்கள்,—
சைவ காவியங்கள் கல்லார் - சைவகாவியங்களைப் படியார்
கள்,—அ மால் அயன் காணுப் பதம் எங்குன் காண்ருவர் -
அந்தவிட்டுணுவும் பிரமாவும் காணாத திருவடிகளை எப்படி.
(இவர்கள்) தரிசிப்பார்கள்! எ-று. (௫௭)

ருவலயங்கற்பகநாடரவப்பதிகும்பிடுஞ்செங்
ருவலயங்கட்பொழிவார்மருதுரிறைகூரயிலா
ருவலயங்கற்பொடியாகத்தொடுக்கந்தர்கோக்கொற்றவா
ருவலயங்கட்செவியாகக்கொள்வாரெங்குலதெய்வமே.

(இ - ள்.) ருவலயம் கற்பகம் நாடு அரவம் பதி கும்பிடம் -
பூமியும் கற்பகத்தருவையுடைய தேவலோகமும் நாகலோக
மும் கும்பிடுகின்ற—செங்குவலயம் கள் பொழி வார் மருதுர்

இறை - செங்குலனை மலர்கள் தேனைப் பொழிவின்ற கீரினிலே
 சூழப்பட்ட மருதூரின் கணெழுந்தருளியிருக்கும் நாயகரும்—
 கூர் அயில் ஆகு வலயம் கல் பொடி ஆகத் தொடும் கந்தர்
 கோ - கூரிய வேலாகிய வல்லயத்தைக் கிரௌஞ்சமலை துக
 ளாகும்வண்ணம் தொடுத்த முருகக்கடவுளுக்குத் தலைவரும்—
 கொற்றம் வாகுவலயம் கட்செவி ஆகக் - கொள்வார் - வெற்
 றியையுடைய தோளணி பாம்பாகக் கொள்வோருமாகிய
 சிவபெருமான்—எம் குலதெய்வம் - நம்முடைய குலதெய்
 வம். எ-று. (௩௮)

குலஞ்சுகந்தாதி கள்விட்டுத்தவவுருக்கொண்டிருஞ்சா
 குலஞ்சுகந்தாகம்பொய்மோகந்தவிர்ந்துகுணத்திரயங்கோ
 குலஞ்சுகந்தாட்பட மாட்டாவெனைப்பணி கொண்டதென்
 குலஞ்சுகந்தாதுகொய்காமருதூர்க்குன்றக் கோதண்டனே.

(இ - ள்.) குலம் சுகந்த ஆதிகள் விட்டு - குலத்தையும்
 சுகந்தமுதலியவற்றையும் விடுத்து—தவம் உருக்கொண்டு -
 தவவேடத்தைப் பூண்டு—நெஞ்ச ஆகுலம் சுகம் தாகம் பொய்
 மோகம் தவிர்ந்து - மனசினுள்ள வருத்தத்தையும் சுகத்தை
 யும் தாகத்தையும் பொய்யையும் மோகத்தையும் நீக்கி—குண
 த்திரயம் குலஞ்சு உகந்து ஆட்படமாட்டா எனை - முக்குண
 ங்களுங்குலைந்து மகிழ்ந்து அடிமைப்பட மாட்டாத என்னை—
 பணி கொண்டது என் - அடிமைக்கொண்டதென்னை—
 கோகுலம் சுகம் தாது கொய்கா மருதூர்க் குன்றம் கோதண்
 டனே - குயில்களும் கிளிகளும் பூந்தாளைக் கொய்யாநின்ற
 சோலைகளினுலே சூழப்பட்ட மருதூரின் கணெழுந்தருளியிரு
 க்கும் மகாமேருமலைபாகிய வில்லையுடையவரே. எ-று. கோகி
 லம் கோகுலம் என மருவிற்று. (௩௯)

தண்டலைநாகங்கள் பூகங்கள் குழந்தடஞ்சுனையிற்
 தண்டலைநாகக்கலை கழுநீர் முகைசற்றுவிண்ட

தண்டிலைநாகக்கொலென்றஞ்சிமாறெனத்தன்னிழன்மேற்
றண்டிலைநாகத்தவீர்மருதூரனென்றாடியமே.

(இ - ள்) தண்டிலை நாகங்கள் பூகங்கள் குழும் தடம்
சுனையில் - சோலைகளினுள்ள புண்ணைமாங்கனும் கமுகமாங்க
ளும் குழாநின்ற பெரிய சுனையினிடத்தே—தன் தலை நாகு
அங்கு அலை கழுநீர் முகை சற்று விண்ட தண்டு - குளிர்மை
யையுடைய பெரிய சங்குகள் அங்கே சேர்ந்த கழுநீர்முகை
சிறிது அலர்ந்த தண்டை—அலை நாகம் கொல் என்று அஞ்சி -
அழைசென்ற பாம்போவென்று பயந்து—மாறு எனத் தன் நிழ
ன்மேல் தண்டிலை நாகம் தவீர் மருதூரன் - தன்பகையெ
ன்று தனது நிழலின்மேலே எதிர்த்தலை யானை நீங்குகின்ற
மருதூரையுடையவராகிய சிவபெருமான்—என் தரபாம் -
என்னுடைய துணை. எ-று. (கூ0)

தாபரசந்தமொராறுக்கும்போற்றுஞ்சதூர்மறைக்கும்
தாபரசங்கவயன்மருதூர்நகர்தங்கியநா
தாபரசங்கமர்சாடக்கொண்டாய்சுந்தரற்குச்சென்றா
தாபரசங்காவல்லினைபெற்றான்சரணங்களே.

(இ - ள்) பரசு அங்கம் ஓராறுக்கும் போற்றும் சதூர்
மறைக்கும் தாபர - துதிக்கப்படும் ஆறவேதாங்கங்களுக்கும்
(உம்மைத்) துதிக்கும் நான்குலேதங்களுக்கும் நிலையாயுள்ள
வரே,—சங்கம் வயல் மருதூர் நகர் தங்கிய நாதா - சங்குகளை
யுடைய வயல்களினாலே குழப்பட்ட மருதூரென்னும் திருப்ப
தியின்கண் எழுந்தருளியிருந்த தலைவரே,—பரசு அங்கு அமர்
சாடக் கொண்டாய் - மழுவை அங்கே பெரின்கண்ணே
(பகைவரைக்) கொல்லும்பொருட்டித் துதிக்கின்றவரே,—சுந்த
ரற்குச் செல் நாதா - சுந்தரமூர்த்திராயனுட்பொருட்டிச்சென்ற
நாதரே,—பரசு - மேலானவரே,—சங்கதாது - சுந்தரைச்செய்ய
வரே,—வல் வினையெற்று வன் சரணங்கள் தா - வலிய வினை

வையுடையேனுக்கு உம்முடைய திருவடிகளைத் தந்தருளும்.
எ-று. [பூட்டுவிற்பொருள்கோள்.] (௬௧)

சரக்கன்றுகந்தமலரோற்குமேற்பதந்தண்கழுநீர்ச்
சரக்கன்றுகந்தர்ப்பினையெரித்தோரிருதாட்கடக்குஞ்
சரக்கன்றுகந்தன்றனக்கையர்பொய்யர்தமக்ககல்
சரக்கன்றுகந்தவர் தென்மருதுரர்தமர்களுக்கே.

(இ - ள்.) கந்தம் மலரோற்கு மேல் பதம் சரக்கு அன்று -
மணத்தையுடைய தாமரைமலரிலிருக்கும் பிரமனுக்குமேலா
கிய பதமும் ஒருபொருளன்று, - தண் கழுநீர்ச் சரம் கன்று
கந்தர்ப்பினை எரித்தோர் - குளிர்மையையுடைய கழுநீர்மலரா
கிய அம்பையுடைய கோபிச்சிற்ற மன்மதனை எரித்தவரும் -
இருதாள் கடம் குஞ்சரம் கன்று கந்தன் தனக்கு ஐயர் -
இரண்பொதங்களையும் மதத்தையுமுடைய பாணிக்கன்றாகிய
விநாயகக்கடவுளுக்கும் முருகக்கடவுளுக்கும் பிதாவும் - பொ
ய்யர் தமக்கு அகல் ஈசர் - பொய்யர்களுக்கு அகன்ற தலைவ
ரும் - அக்கு அன்று உகந்தவர் - எலும்புமணியை அந்நாளிலே
மகிழ்ந்தணிந்தவரும் - தென் மருதுரர் தமர்களுக்கு - அழகிய
மருதுரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய அடியார்
களுக்கு. எ-று. (௬௨)

தமரவரிக்களிவண்டு துன்றுங்கொன்றைத்தாமரன்பர்
தமரவரிக்குவயன்மருதுரர்பொற்றாளுயிரார்
தமரவரிக்கிறையார்க்கரிதானுந்தமைவணங்குத்
தமரவரிக்குமிதயத்தியானந்தனக்கெளிதே.

(இ - ள்.) தமரம் வரிக் களி வண்டு துன்றும் கொன்
றைத் தாமர் - இசையைபுடைய புள்ளியைப்பொருந்திய களி
ப்பையுடைய வண்டுகள் செருங்குகின்ற கொன்றைமரையை
புண்டலவரும் - அன்பர் தமரவர் - பத்தர்களுக்கு உறவின
ரும் - இக்கு வயன்மருதுரர் - கரும்புக்கையுடைய வயல்களி

னாலே குழப்பட்ட மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமா
னுடைய—பொன் தாள்—பொன்போலுந்நிருவடிகள்,—உயிர்
ஆர்ந்த மரம் அரிக்கு இறையார்க்கு அரிதானும் - உயிரைப்
போன்ற மரத்திலே சஞ்சரிக்கின்ற அனுமாருக்கு இறைவரா
கிய விட்டுணுவுக்கு அரியனவாயினும்,—தமை வணக்கு உத்
தமர வரிக்கும் இதயம் தியானம் தனக்கு எளிது - தம்மை
வணங்குகின்ற மேலோர்களுடைய விரும்புகின்ற இருதயத்
திலே செயப்படும் தியானத்துக்கு எளியனவாம். எ-று. (சுரு)

தனக்கடங்காநெஞ்சனென்றெனைக்கொண்டு தருமன் செல்வி
தனக்கடங்காவனின்றான் மருதூரந்தாந்நிரவ
தனக்கடங்கால்கும்பத்தும்பிக்கொம்பென்னச் சமைந்தவரு
தனக்கடங்காம்பலஞ்செங்கனிவாய்மங்கை தன்பங்கனே.

(இ - ள்.) தனக்கு அடங்கா நெஞ்சன் என்று-தனக்கடங்
காத மனத்தையுடையவனென்று—எனைக்கொண்டு தருமன்
செல் விதனம் கடம் - எனைக்கொண்டு இயமன் செல்லா.
நின்ற வேதனையையுடைய அருநெறியிலே—காவல் நின்று
ஆள் - காவலாக நின்று ஆண்டருளும்,—மருதூர - மருதூரை
யுடையவரே,—நல் சந்திரன் வதனம் - நன்மையாகிய சந்தி
ரனைப்போலும் முகத்தையும்—கடம் கால் கும்பம் தும்பிக்
கொம்பு என்னச் சமைந்த இரு தனம் - மத்ததைச் சொரிநி
ன்ற மத்தகத்தையுடைய யாணயினது கோதிபோல அமைந்த
இரணிமுலைகளையும்—கள் தங்கு ஆம்பல் அம் செம் கனி
வாய் - தேன் பொருந்திய செவ்வாம்பன்மலர்போலும் அழ
கிய சிவந்த கனிந்த வாயையுமுடைய—மங்கை தன் பங்
கனே - உமாதேவியாருடைய பாகரே. எ-று. (சுச)

பங்கமுகந்தலைமோதக்கயலினம்பாய்ந்துபைந்தட்
பங்கமுகந்தலைசேர்மருதூரபருப்பதத்தான்

பங்கமுகந்தலேதேயந்திடவெண்டிங்கன்பட்டபெரும்
பங்கமுகந்தலேவகின்பாதம்பரமெனக்கே.

(இ - ள்.) பங்கம் முகந்து அலை மோத - சேற்றை முக
ந்து திரைகள் (கரையிலே) மோத—கயல் இனம் பாய்ந்து
பைம் தட்பம் கமுகு அம் தலை சேர் மருதூர - கயற்கூட்டங்
கள் பாய்ந்து பசிய குளிர்மையையுடைய கமுகமரங்களினது
தலையிலே சேர்கின்ற மருதூரையுடையவரே,—பருப்பதத்
தாள் பங்க - பார்ப்பதிதேவியாருடைய பாகரே,—முகம் தலை
தேயந்திட வெள் திங்கள் பட்ட பெரும் பங்கம் உகந்த
தலைவ - முகமூர்தலையுந்தேய வெண்மையாகிய சந்திரன் அனு
பவித்த பெருந்தோல்வியை மகிழ்ந்தருளிய நாயகரே,—நின்
பாதம் எனக்குப் பரம் - உம்முடைய திருவடிகள் எனக்குத்
தஞ்சம். எ-று. (சுரு)

பரவாதிருக்கைமருவாகமத்தைப்பழித்துப்பண்ணிற்
பரவாதிருக்கைதிருவுளமோவலைபொடெடுத்த
பரவாதிருக்கைமழுநாததேவர்பணிமருதூர்ப்
பரவாதிருக்கையறுத்தென்னையாளும்பதந்தரவே.

(இ - ள்.) பரவாது - (உம்மை) வணங்காமலும்—இருக்கை
மருவு ஆகமத்தைப் பழித்துப் பண்ணில் பரவாது - வேதங்
களையும் பொருந்திய சைவாகமங்களையும் நிர்தித்த இசை
யோடு துதியாமலும்—இருக்கை திருவுளமோ - இருத்தல் திரு
வுள்ளமா!—வலை பண்டு எடுத்த பரவா - வலையை முன்னு
ளிலேயெடுத்த பரவருருக்கொண்டவரே,—திருக் கை மழு
நாத - அழகிய கையிலே தாங்கப்பட்ட த்ழுவையுடைய தலை
வரே,—தேவர் பணி மருதூர்ப் பர - தேவர்கள் வணங்கு
கின்ற மருதூரின் கணெழுந்தருளியிருக்கும் மேலானவரே,—
வா - வந்தருளும்,—திருக்கை அறுத்து என்னை ஆளும் பதம
தர - குற்றத்தையொழித்து என்னை ஆண்டருள்கின்ற திருவ
டிகளைத் தரும்பொருட்டி. எ-று. (சுரு)

பதங்கடந்தானிரைத்தன்னபன்மாதர்கன்பற்றறந்
 பதங்கடந்தாலென்னகைம்மாறுசெய்வன்பகைத்தபருப்
 பதங்கடந்தான்பட்டகைம்மாவுரித்தபாமன்மறைப்
 பதங்கடந்தான்புகழ்மாமருதூர்மங்கைபங்கினனே.

(இ - ள்.) பதங்கள் தந்தால் நிரைத்து அன்ன பல் மாத
 ர்கள் பற்று அற - சோறுகளை நூலினாலே நிரைத்தாற்போன்ற
 பற்களையுடைய பெண்களிடத்தாகிய ஆசை நீங்கும்பொரு
 டு—நல் பதங்கள் தந்தால் - நன்மையாகிய திருவடிகளைத்
 தந்தருளினால்—என்ன கைம்மாறு செய்வன் - என்ன பிரதி
 யுபகாரத்தைச் செய்வேன்!—பகைத்த பருப்பதம் கடந்தான்
 பட்ட கைம் மா உரித்த பரமன் - பகைத்த மலைபோலும் மத
 ந்தான் பட்ட யானையுரித்த மேலாளவரும்—மறைப் பதம்
 கடந்தான்—வேதத்தினது சொல்லைக் கடந்தவரும்—புகழ்
 மா மருதூர் மங்கை பங்கினன் - கீர்த்தியையுடைய பெரிய
 மருதூரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற உமாதேவியாருடைய பாக
 ரமாகிய சிவபெருமான். ஏ-று. சிவபெருமான் திருவடிகளைத்
 தந்தருளினால் எனக் கூட்டுக. (௬௭)

பங்கையவாவியனயாட்களித்தபாமன்மன்றம்
 பங்கையவாவியருதூரிலோரிறைபாரவல்லி
 பங்கையவாவியவன்மேலிடுமப்பகையுமின்
 பங்கையவாவியமணமுமினிதல்லபாவையரே.

(இ - ள்.) பங்கை அவ் ஆவி அணியாட்டு அளித்த பர
 மன் - (தமது) பாகத்தை அவ்வுயிர் போலும் உமாதேவியாரு
 க்குக் கொடுத்தருளிய. சிவபெருமானுடைய—மன்றம் பங்க
 யம் வரலி மருதூரில் - மணத்தையுடைய தாமரைவாவிக
 ளாலே சூழப்பட்ட மருதூரின் கண்ணே—ஒரிறை - ஒருதலை
 மகன்—பாரம் வல் இபம் கை அவரவி இவன் மேலிடும் அப்.
 புகை - பாரமாகிய வலிய யானை புதைக்கையினாலே அவரவி

இவனை மேலிட்ட அந்தப்பகையை—அடம் இன்பம் சுயவா -
விலக்கிய இன்பம் வெறுக்கப்படாது,—இம் மனமும் இனிது
அல்ல - இந்தமனமும் இனியதன்று,—பாவையரே - பெண்
களே. எ-று. [மணம் விலக்கு.] (சூஅ)

பாவகனஞ்சக்கரந்துணித்தாய்பதமாறுநடப்
பாவகனஞ்சக்கறைமிடற்றாய்மருதூர்ப்பரம
பாவகனஞ்சத்திருன்றநின்றாப்பாரந்தமலம்
பாவகனஞ்சர்ச்சனைபுரிந்தென்றுபணிவதுவே.

(இ - ள்.) பாவகன் அஞ்சக் கரம் துணித்தாய் - அக்கி
னிதேவன் அஞ்சும்வண்ணம் கையை வெட்டினவரே,—
பதம் மாறு நடம் பாவக - பாதம் மாறிய நிருத்தத்தினது
பாவகத்தையுடையவரே,—நஞ்சம் கறை மிடற்றாய் - விடத்
தையுடைய கருமையாகிய கழுத்தையுடையவரே,—மருதூர்ப்
பரம - மருதூரின் கணமூர்தருளியிருக்கும் மேலானவரே,—
பாவம் கனம் சத்தி குன்ற-பாவத்தினது மிகுதியாகிய வலிமை
குன்றும்பொருட்டு—நின் தாளை - உம்முடைய திருவடிகளை—
பாரந்த மலம் பாவு அகம் நைஞ்ச - விரிந்த மலம் பரவிய
மனம் நைந்து—அர்ச்சனை புரிந்து பணிவது என்று - பூசை
செய்து வணங்குவது எந்நாள்! எ-று. (சூக)

பணியாதவர்க்கத்தொடர்ச்சிக்கும்பத்திரபத்தர்சித்தப்
பணியாதவர்க்கருள்செய்மருதூரபடவரவப்
பணியாதவர்க்குன்றவென்றவன்றூட்செம்பதுமநெஞ்சே
பணியாதவர்க்குமதிக்குமப்பாலைப்பதந்தரவே.

(இ - ள்.) பணியாது - (உனக்குத்) தொழில் யாது!—
அ வர்க்கத்தொடு அர்ச்சிக்கும் பத்திரம் பத்தர் சித்தம் பணியா-
அந்த உபகாணங்களோடு பூசிக்கின்ற பத்திரங்கையுடைய
அன்பர்களது சித்தத்தினுள்ள தொண்டையுடையவரே,—
தவர்க்கு அருள் செய் மருதூர் - முனிவர்களுக்குக் கருணை

யைச் செய்கின்ற மருதூரையுடையவரே,—படம் அரவம் பணியா - படத்தையுடைய பாம்பாகிய ஆபரணத்தையுடைய வரே,—தவர்க் குன்ற் என்று - வில்லாயுள்ள மலையையுடைய வரே என்று சொல்லி—அவன் தாள் செம் பதுமம் - அவருடைய திருவடிகளாகிய செந்தாமரைமலர்களை—நெஞ்சே பணி - மனமே நீ வணங்குவாயாக,—ஆதவர்க்கும் மதிக்கும் அப்பரல் பதம் தர - சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் அப்பாலுள்ள பதத்தைத் தரும்பொருட்டு. எ-று. அப்பரலை என்பதன் ஐ சாரியை. (எ)ப

வேலைக்கையலைக்கவர்விழியார்வசம்வீழ்ந்துனது
வேலைக்கையலைக்கண்மெமுயலேன்புக்கவேலையுண்டோய்
வேலைக்கையலைத்துவருங்கொல்கூற்றைவெறுத்துயிர்போம்
வேலைக்கையலைப்புணன்மருதூர்முக்கண்மெய்ப்பயனே.

(இ - ள்.) வேலைக் கையலைக் கவர் விழியார்வசம்வீழ்ந்து - கடலையும் கயன்மீனையும் கவர்கின்ற கண்களையுடைய பெண்களது வசத்தில் அழுந்தி—உனது வேலைக்கு அயலைக் கண்டும் முயலேன் - உம்முடைய தொண்டுக்கு அயலாரைக் கண்மெமுயல்கின்றிலேன்,—புக்க வேலை உண்டோய்-புருந்த மன்மதனைக் கொன்றவரே,—வேலைக் கை அலைத்து வரும் கொல்கூற்றை வெறுத்து உயிர் போம் வேலைக் கை - வேலாயுதத்தைக் கையினாலே அசைத்து வருகின்ற கொல்கின்ற இயமனை வெறுத்து ஆன்மாப் போகின்றபொழுது கோபித்தருளும்,—அலைப் புணல் மருதூர் முக்கண் மெய்ப் பயனே—திரையையுடைய நீரினாலே சூழப்பட்ட மருதூரின் கவணமுந் தருளியிருக்கின்ற மூன்றுகண்களையுடைய மெய்ப்பயனாயுள்ளவரே. எ-று. (எக)

பயந்தநாகமலரிற்றயிலப்பமருதூர்ப்

பயந்தநாகப்பகலைக்கண்டோன்பத்தர்சித்தத்துள்ளான்

பயனந்தனாகமணிவோன் கழலைதம்பல்பிறவிப்
பயனந்தநாகந்துதிக்கவணக்கப்பரிந்திருமே.

(இ - ள்.) பயம் நந்து ஆம் நாகம் மலரின் தயிலப்படும்
மருதூர்ப் பயன் - கீரிலுள்ள சங்குகள் அழகிய புன்னைப்பூவி
ன்கண்ணே நித்திரைசெய்கின்ற மருதூரின்கணெழுந்தருளி
யிராநின்ற பயனுள்ளவரும்—அந்தன் ஆகப் பகலைக் கண்
டோன் - குருடனாகும்பொருட்டுச் சூரியனைச் செய்தவரும்—
பத்தர் சித்தத்து உள்ளான் - அன்பர்களுடைய இருதயத்தின்
கண் உள்ளவரும்—பை அனந்தன் ஆகம் அணிவோன் கழலை-
படத்தையுடைய அனந்தனைத் திருமார்பின்கண்ணே அணி
பவருமாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை—தும் பல்
பிறவிப் பயம் நந்த - உங்களுடைய பலவாகிய பிறப்புக்களி
னுள்ள அச்சங்கெடும்பொருட்டு—நா துதிக்கக் கம் வணக்கப்
பரிந்து இரும் - நாக்குத் துதிக்கத் தலை வணக்க அன்புடர்
ந்து இருங்கள். எ-று. (௭௨)

இரும்பலவின்செய்மருதூரென்னார் தமிதயங்கள் போ
லிரும்பலவின்னலது தீர வேண்டிடினிவ்வுலகுள்
ளிரும்பலவின் பமிலையாயினுமஞ்செழுத்தையுன்னி
யிரும்பலவின் சொலொடும்புகழ்ந்தேத்தியிரந்துகொண்டே

(இ - ள்.) இரும் பலவின் செய் மருதூர் என்னார் தம்
இதயங்கள் போல் இரும்பு அல - பெரிய பலாமரங்களை யு
டைய வயல்களாலே சூழப்பட்ட மருதூர் என்று சொல்லாத
வர்களுடைய நெஞ்சங்களைப்போல உங்கள் நெஞ்சங்களும்)
இரும்பல்ல,—இன்னலது தீர வேண்டிடின் - துன்பம் நீங்க
வேண்டின்,—இவ் உலகு உள்ளீர் - இவ்வுலகத்தின்கண்
உள்ளவர்களே,—உம்பல இன்பம் இலை ஆயினும்—யானையை
யுடைய இன்பம் இல்லையாயினும்—அஞ்சஎழுத்தை உன்னி
இரும் - பஞ்சாஷ்டரத்தைச் சிந்தித்திருங்கள்—பல இன் சொல்

லொடும் புகழ்ந்து ஏத்தி இரந்துகொண்டு - பலவாகிய இனிய சொற்களோடும் புகழ்ந்து துதித்துயாசித்துக்கொண்டு. எ-று.

இரவிதந் தும்பரவையைச் சுந்தரரெய்தச்சென்றோ
னிரவிதனஞ்சயன் றிங்கனங்கண்ணனெழிற்கரும்ப
யிரவிதனம்புணரும்மருதூரனிணையடியை
யிரவிதனங்களறுத்துயிர்வாழுகைக்கென்னெஞ்சமே.

(இ - ள்.) இரவு இதம் நந்தம் பரவையைச் சுந்தார் எய்தச் சென்றோன் - இராத்திரியிலே அன்பு மிகுகின்ற பரவையாரைச் சுந்தரமூர்த்திராயனார் அடையும்பொருட்டித் தூது போனவராயும்—இரவி தனஞ்சயன் திங்கள் அம் கண்ணன் - ருரியனும் அக்கினியும் சந்திரனுமாகிய அழகிய கண்களையுடையவராயும்—எழில் கரும் பயிரவி தனம் புணரும் மருதூரன் - அழகையுடைய கரிய உமாதேவியாருடைய மூலைகளைப் புணர்கின்ற மருதூரையுடையவராயுமுள்ள சிவபெருமானுடைய—இணை அடியை இர - இரண்டுதிருவடிகளையும் இரப்பாயாக—விதனங்கள் அமத்து உயிர் வாழுகைக்கு - துயரங்களைப்பொழித்து உயிர்வாழ்த்தற்பொருட்டி,—என் நெஞ்சமே - என்மனமே. எ-று.

(எச)

என்னுவருந்தக்கழரீர்க்கிடக்கெங்குமின்கறவை
யென்னுவருந்துமலர்மருதூருறையீசரம
வென்னுவருந்தமிழாற்றுதிப்பேன்பயனெய்துவதிங்
கென்னுவருந்தன்மைவல்லியமாவுணக்கென்னிடத்தே.

(இ - ள்.) என் னா வருந்த - என்னுடைய நாக்ரு வருந்தும்படி—கழரீர்க்கிடங்கு எங்கும் ஈன் கறவை என் ஆ அருந்தும் மலர் மருதூர் உறை ஈச ரம என்னு - செங்கழரீரையுடைய ருளமெங்கும் ஈன்ற கறவையெனப்பபெம் பசுக்கள் உண்டின்ற பூக்களையுடைய மருதூரின்கண் எழுந்தருளியிராநின்ற சிவபெருமானே வணக்கம் என்று—அரும் தமிழால்

துதிப்பேன் - அருமையாகிய தமிழினாலே துதிப்பேன்,—
ஆவல் இயமா - ஆவலிய இயமனே,—என்னிடத்து வருந்
தன்மை உனக்கு இங்கு எய்துவது பயன் என் - என்னிட
த்து வருந்தன்மையினாலே உனக்கு இங்கே வருவதாகிய
பயன் யாது! எ-று. (௭௫)

இடத்தேயுமையைவைத்தோன் மருதூருறையெந்தைவன் ம
யிடத்தேயுமைவண்ணையுதைத்தோன் வெற்பினிங்ஙனெங்
ளிடத்தேயுமைவரப்பெற்றதான் றியின்மேற்கியமுத் [௬
திடத்தேயுமையவிடையதிபாரவிளமுலைக்கே.

(இ - ள்.) இடத்தே உமையை வைத்தோன் - இடப்பா
கத்திலே உமாதேவியாரை வைத்தவரும்—மருதூர் உறை
எந்தை - மருதூரின் கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எமது பிதா
வும்—வல் மயிடத்து ஏயும் மை வண்ணனை உதைத்தோன்
வெற்பின் - வலிய ஒருமைக்கடாவின்மேலே பொருந்திய
கருநிறத்தையுடையவனாகிய இயமனை உதைத்தவருமாகிய
சிவபெருமானுடைய மலையின்கண்ணே—இங்ஙன் எங்களிட
த்தே உமை வரப் பெற்றது நன்றி - இப்படி எங்களிடத்தே
உம்மை வரும்வண்ணம் பெற்றது நன்மையாம்,—இன்று
ஏந்திய முத்து அதிபாரம் இளமுலைக்கு இட - இப்பொழுது
(நீர் கையுறையாகத்) தாங்கிய முத்துமாலையை அதிகபாரத்தை
யுடைய இளமையாகிய தனங்களினிடத்து அணிய—ஐயம்
இடைத்தேயும் - (உண்டோ இன்றோ என்னும்) ஐயத்தையு
டைய இடையானது தேய்த்துவிடும். எ-று. [பாங்கி கையுறை
மறுத்தல். (௭௬)

முலையம்புலவிறைபங்கர்கங்காணர்முதன்மருதூர்
முலையம்புலகங்கொளினுக்குஞ்ஞமன்றன்மொய்குழனின்
முலையம்புலவிகெடத்தழுவேமதன்முன்றம்பெய்தான்
முலையம்புலவுமினியாலிலேமுடித்திடும்.

(இ - ள்.) முலை அம் புலம் இறை பங்கர் - முல்லை நிலத்துக்குத் தலைவராகிய விட்டுணுவைப் பாகத்திலுடையவரும்—கங்காளர் - முழுவெலும்பையணித்தவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—முதல் மருதூர் - முதன்மையாகிய மருதூரின் கண்ணே,—முலை அம்பு உலகம் கொள்ளினும் குன்ற மன்றல் மொய் குழல் - கற்பானது சமுத்திரசலம் உலகத்தைக்கொள்ளினும் அழியப்பெறாத மணத்தையுடைய நெருங்கிய அளகத்தையுடைய பெண்ணே,—நின் முலை அம் புலவி கெடத் தழுவேம் - உன்னுடைய தனங்களை அழகிய புலவி நீங்குமவண்ணம் அணிகின்றிலேம்,—மதன் மூன்று அம்பு எய்தான் - மன்மதன் (தாமரை சூதம் அசோகமென்னும் முதன்). மூன்று பாணங்களைத் தொடுத்தான்,—முலை அம்பு உலவும் - முல்லையாகிய (நாண்காம்) பாணம் (வந்து) உலவுகின்றது,—இனி நீலம் ஆவி முடித்திடம் - இனி நீலோற்பலமாகிய ஐந்தாம்பாணம் உயிரைக் கொன்றுவிடும். எ-று. [தலைவன் தலைவிக்குத் தன் வருத்தங்கூறல்.] (எஎ)

முடியப்படுவலைவீசும்பரவவெம்முப்புரவர்
முடியப்படுகிண்தொட்டவனேமருதூரமுன்னோய்
முடியப்படுபுலித்தோலரைமேவுமுதல்வவென்னை
முடியப்படுபிறவிக்கடல்வீழமுனிந்தனையே.

(இ - ள்.) முடியப்படு வலை வீசும் பரவ - முடியப்பட்ட வலையை வீசுகின்ற பரவரே,—வெம் முப்புரவர் முடியப்படுகிண்தொட்டவனே - கொடுமையாகிய முப்புரங்கனையுடையவசூர் இதற்கும்பொருட்டுக் கொல்கின்ற அம்பை எய்தவரே,—மருதூர் - மருதூரையுடையவரே,—முன்னோய்-அநாகியாயுள்ளவரே,—அப்பு முடி அடு புலித் தோல் அரை மேவு முதல்வ - கங்கைகீர் முடியிலும் கொல்கின்ற புலித்தோல் அரையிலும் பொருந்திய முதல்வரே,—என்னை முடியப் படு

பிறவிக் கடல் வீழ முனிந்தனை - என்னை முழுமையும் அழுந்
துகின்ற பிறவிக்கடலிலே விழும்வண்ணம் கோபித்தீர். ஏ-று.

முனியாயமானுடர்க்காவந்தகனைமுனிந்தவனை
முனியாயமானதமிழ்மருதூருறைமுக்கணநின்
முனியாயமாலையனென்றேத்துகைக்கன்புமுற்றுவித்து
முனியாயமாசிலத்திற்பிறவாமைநம்முன் வினையே.

(இ - ள்.) முன் நியாயம் மானுடர்க்கு ஆ அந்தகனை
முனிந்தவனை-முன்னே நியாயத்தையுடைய மனிதருக்காக
இயமனைக் கோபித்தவரே,—முனி ஆயம் ஆன தமிழ் மரு
தூர் உறை முக்கண - அகத்தியமுனிவர்து பேராகிய தமிழை
யுடைய மருதூரின் கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற முன்றுகண்
களையுடையவரே,—நின் முனி யாய் அ மால் ஐயன் என்று
ஏத்துகைக்கு - உம்மைச் சித்தித்து மாதாவே அந்த விட்டுலு
வுக்குப் பிதாவே என்று துதிக்கும்பொருட்டு—அன்பு முற்று
வித்து - அன்பை முதிர்வித்து,—அம் மா சிலத்தில் பிறவாமை-
அழகிய பெரிய பூமியின்கண்ணே (அடியேங்கள் இனிப்) பிற
வாமைப்பொருட்டு—நம் முன் வினை முனியாய் - நமது முன்
னைவினையைக் கோபித்தருளும். ஏ-று. (எஃ)

வினையகல்வித்தென்னையாண்டிடவேண்டும்விரைமலர்க்கா
வினையகல்வித்தகக்கண்ணிபங்காநடமெய்ப்பயில்
வினையகல்வித்தனமாதர்க்குமோகம்வினைத்தருள்க
வினையகல்வித்தலைவாமருதூர்மைம்மிடற்றவனே.

(இ - ள்.) வினை அகல்வித்து என்னை ஆண்டிடவேண்
டும்-வினைகளையொழிவித்து என்னை ஆண்டருளவேண்டும்,—
விரைக் காலி மலர் னை அகல் வித்தகம் கண்ணி பங்கா - மன
த்தையுடைய கருங்குவளைமலர் தளரப்பெற்ற அகன்ற சூதா
ப்பாட்டையுடைய கண்களையுடைய உமாதேவியாருடைய
பாகரே,—நடம் மெய் பயில் அலிய - கூத்தின்கண்ணே

திருமேனியிலே பயிலாகின்ற அபிநயங்களை யுடையவரே,—
கல்வி தனம் மாதர்க்கு மோகம் வினைத்தருள் கவின் ஐய-மலை
யைப்போலும் பருமையாகிய முலைகளை யுடைய பெண்களு
க்கு மோகத்தை வினைவித்தருளிய அழகையுடைய ஐயரே,—
கல்வித் தலைவா - கல்விக்குத் தலைவரே,—மருதார் மை மிடற்
றவனே - மருதாரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கரிய கழு
த்தையுடையவரே. எ-று. (அ)

அவனியம்பா ரழல்கால்விசும்பாயெங்குமானவனே
யவனியம்பான் முப்புரமெரித்தாய்தென்னணிமருதா
ரவனியம்பாவித்தெனைவாவெனவடர்த்தந்தகன
மவனியம்பா முனருள்புரியாயுன்னடைக்கலமே.

(இ - ள்.) அவனி அம்பு ஆர் அழல் கரல் விசும்பு ஆய்
எங்கும் ஆனவனே - பூமியும் நீரும் நிறைந்த அக்கினியும்
காற்றும் ஆகாயமுமாய் எங்குமாயவரே,—அவனி அம்பால்
முப்புரம் எரித்தாய் - அந்த அக்கினியாகிய அம்பினாலே முப்
புரங்களையும் எரித்தவரே,—தென் அணி மருதா - அழகிய
ஆலங்காரத்தையுடைய மருதாரையுடையவரே,—அந்தகன்
ஆம் அவன் எனை அனியம் பாவித்து அடர்த்து வா என இயம்
பாமுன் அருள் புரியாய் - இயமனாகிய அவன் என்னை வேறு
கப் பாவித்துப் பொருது வாவென்று சொல்லாமுன் அருள்
செய்யும்,—உன் அடைக்கலம் - உமக்கடைக்கலம். எ-று. ()

கலங்காமனந்தந்துகூற்றுவன்றோற்றிகென்காலத்தடைக்
கலங்காமனந்தந்தருமருதாரையகஞ்சத்தன்ப
கலங்காமனந்தமுராரிதொழுஞ்சிவகாமமெனும்
கலங்காமனந்தவிழித்தவனேகதைக்கத்தரனே.

(இ - ள்.) கூற்றுவன் தோற்றிடும் கர்த்து அடைக்க
லம் - இயமன்றோன்றும்பொழுது (உமக்கு) அடைக்கலம்,—
கலங்கா மனம் தந்து தர - அஞ்சாத மனத்தைத் தந்து காக்க

ருளும்,—மன் நந்து அம் தரு மருதூர் ஐய - கிலைபெற்ற சங்கு
களை நீர் 'தருகின்ற மருதூரின் கணெழுந்தருளியிருக்கின்ற
பிதாவே,—கஞ்சத்தன் பகல் அம் கா மன் நந்தம் மூராரி
தொழும் சிவ - பிரமனும் சூரியனும் அழகிய கற்பகக்காவுக்கர்
சனகிய இந்நிரனும் நம்முடைய விட்டுணுவும் வணங்குகின்ற
சிவனே,—காமம் எனும் கலம் காமன் நந்த விழித்தவனே -
காமமெனப்படும் ஆபரணத்தையுடைய மன்மதன் கெடும்வ
ண்ணம் விழித்தவரே,—கறைக் கந்தரனே - கரிய கழுத்தை
யுடையவரே. ஏ-று. (அஉ)

கந்தரவையனயன்மாலென்றித்துகணபதிவேற்
கந்தரவையன்புகழ்மருதூரகரியதிருக்
கந்தரவையம்புருத்தவனேமதன்காயங்கன
கந்தரவையம்பெய்தாறுய்யுமோவென்றன்காதலியே.

(இ - ன்.) கந்தரம் வையன் - மேகமாகிய வாகனத்தை
யுடைய இந்நிரனும்—அயன் மால்-பிரமனும் விட்டுணுவும்—
என்று இந்து - சூரியனும் சந்திரனும்—கணபதி வேல் கந்தர்
அவ் ஐயன் புகழ் மருதூர் - விநாயகக்கடவுளும் வேலாயுதத்
தையுடைய முருகக்கடவுளும் அவ்வையனாரும் புகழ்கின்ற
மருதூரையுடையவரே,—கரிய திருக் கந்தர - கரிய அழகிய
கழுத்தையுடையவரே,—ஐயம் புருத்தவனே - பிணைபுருத்
தவரே,—மதன் காயம் கணகம் தா ஐயம்பு எய்தால் - மன்ம
தன் உடம்பு பொன்போலுந்தேமலைத் தரும்வண்ணம் ஐந்து
பாணங்கையுக் தொடுத்தால்,—என் தன் காதலி உய்யுமோ -
என்னுடைய தலைவி உய்யுமா? ஏ-று. [தலைவன் முன்னிலை
பாகப் பாந்தி கூறல்.] (அங)

காதலையானின்னடியேவணங்கக்கருதுகின்ற
காதலையானின்னந்தீர்சிலைக்காணிசிக்காவனென்மேற்

காதலையா னின் புறந்தோற்றிமாற்றிக்கரையரம்பைக்
காதலையாநிற்குந்தென்மருதூரவென்கண்மணியே.

(இ - ள்.) கா - காத்தருளும்,—தலையால் நின் அடியே
வணங்கக் கருதுகின்ற காதலை யான் இன்னம் தீர்க்கலன்
தலையினாலே உம்முடைய திருவடிகளையே வணங்கும்பொரு
ட்டு நினைக்கின்ற ஆசையை நான் இன்னமும் நீங்குகின்றி
லேன்;—இனிக் காலன் என்மேல் காதலை - இனி இயமன்
என்மீது பொருதலை—ஆனின் புறம் தோற்றி மாற்று - இடப
த்தின் முதுகிலே தோன்றி நீக்கியருளும்;—இக்கு அரை அர
ம்பைக் காதலையா நிற்கும் தென் மருதூர - கரும்புகளையுரிஞ்
சுகின்ற வாழைகளையுடைய சோலைகள் முதன்மையாய் நிற்கி
ன்ற அழகிய மருதூரையுடையவரே,—என் கண்மணியே -
என்னுடைய கண்மணியே. எ-று. காண் அசை. (அசு)

கண்மரவந்தங்குகாட்டிருவீருங்கதிர்மறைவுந்
கண்மரவந்தனிபோவதிங்கேதங்கிக்காலையிற்போந்
கண்மரவந்தமொழிபங்கினைத்தென்னங்காமருதூர்க்
கண்மரவந்தனைசெய்தூர்புகுமின்கவலையற்றே.

(இ - ள்.) கண்மரவம் தங்கு காட்டி - சிங்கம் இருக்கி
ன்ற காட்டிலே—இருவீரும் கதிர் மறைவும் கண்மர-நீங்களி
ருவீரும் சூரியனுடைய அஸ்தமயனத்தையும் கண்மரங்கள்;—
தனி போவது அவம்-தனியே போதல் வீணாகும்;—இங்கே
தங்கிக் காலையில் போம் - இவ்விடத்தே இருந்து காலையிலே
போங்கள்,—கண்டு ஈர வந்த மொழி பங்கினை - கற்கண்டை
வெல்லும்வண்ணம் தோன்றிய சொல்லையுடைய உமாதேவ
ியாருடைய பாகராகிய வெபெருமானை—தென்னங்கா மருதூ
ர்க்கண் - தென்னஞ்சோலைகளினாலே சூழப்பட்ட மருதூரி
னிடத்தே—தீர வந்தனை செய்து - (வருத்தி) தீர வழிபாடு

செய்து—கவலை அற்று ஊர் புருமின் - கவலை நீங்கி ஊருக்குப் போங்கள். எ-று. [விருந்து விலக்கல்.] (அடு)

வலையம்பரிக்குங்கடற்றுறைவாகறைவாளாவ
வலையம்பரிக்கும்புயத்திற்கொண்டாய்மருதூரசே
வலையம்பரிக்குமிசையேயசையமதுரைவந்தாய்
வலையம்பரிக்குவிலவாங்கினுண்டோவென்மகட்டுயிரே.

(இ - ள்.) வலை அம்பு அரிக்கும் கடற்றுறைவா - வலையிலே சலத்திலே (மீனை) அரிக்கின்ற பரவவுருக்கொண்டவரே,—கறை வாள் ஆரவம் வலயம் பரிக்கும் புயத்தில்கொண்டாய் - நஞ்சையுடைய ஒளிபொருங்கிய பாம்பாகியவாகுவலயத்தைத் தாங்காநின்ற புயத்திலேகொண்டவரே,—மருதூர் அரசே - மருதூருக்கு நாயகரே,—வலயம் பரிக்குமிசையே அசைய மதுரை வந்தாய் - வல்லயம் குதிரையின் மீது அசையும்வண்ணம் மதுரையின்கண் எழுந்தருளியவந்தவரே,—வல் ஐயம்பர் இக்கு வில் வாங்கின் - வலிய ஐந்துபாணங்கையுடைய மன்மதன் கருப்புவில்லை வளைக்கின்—என்மகட்டு உயிர் உண்டோ - என்னுடைய மகளுக்கு உயிருண்டோ. எ-று. [செவிலியரங்கிக் கூறல்.] (அசு)

மகவானரம்பையர்சந்திரசூரியர்மாமுனிவோர்
மகவானரம்புலிபோற்றுங்கவுரிமருவியவா
மகவானரம்புயன்மாயோனெருங்கமருங்கிற்கொண்ட
மகவானரம்பையங்காமருதூர்க்கொன்றைமாலையரே.

(இ - ள்.) மகவான் - இந்திரனும்—அரம்பையர் - தேவமகளிர்களும்—சந்திர சூரியர்-சந்திர சூரியர்களும்—மா முனிவோர் - பெரிய முனிவர்களும்—மகம் வானர் - யாகத்தின் விருப்பையுடைய தேவர்களும்—அம்புலி போற்றம்-பூமியிலுள்ளவர்களும் துதிக்கின்ற—கவுரி மருவிய வாடும் கவானர் - மகதேவியார் பொருங்கிய இடத்தொலை அடியை நடவார்—

அம்புயன் மாயேயன் நெருங்க மருங்கில் கொண்ட மக
வான் - பிரமாவையும் விட்டுணுவையும் நெருங்கும் வண்ணம்
இரண்டெக்கத்தினும் கொண்டருளிய ஒளியையுடையவர்—
அரம்பை அம் கா மருதூர்க் கொன்றை மாலைவர் - வாழைச்
சோலைகளினாலே சூழப்பட்ட மருதூரின் கணெழுந்தருளியிரு
க்கின்ற கொன்றைமாலையையுடையவராகிய சிவபெருமான்.
எ - று. (அஎ)

மாலையம்போருகநோக்குக்கண்ணினை மதியங்கொன்றை
மாலையம்போருகந்தோறுந்தரித்துமன்றாடியைப்பின்
மாலையம்போருகத்தந்நாளிரணியன்மார்பகழ்த்த
மாலையம்போருகஞ்சூழ்மருதூரனைவந்திப்பனே.

(இ - ள்.) மால் ஐயம்போர் உக நோக்கும் கண்ணினை -
மயக்கத்தைச் செய்கின்ற ஐத்துபாணங்கலையுடைய மன்ம
தன் பொடியாகும்வண்ணம் பார்த்தருளிய கண்ணையுடைய
வரும்—மதியம் கொன்றை மாலை அம்பு ஒருகந்தோறும் தரி
த்து மன்று ஆடியை - சந்திரனையும் கொன்றைமாலையையும்
கங்கைகளையும் ஓரோருகந்தோறும் அணிந்து கனகசபையி
ன்கண்ணே நிருத்தஞ்செய்பவரும்—புல் மாலை அம் போர்
உகந்து அந்நாள இரணியன் மார்பு அகழ்த்த மால் ஐ - புல்லிய
மால்பொழுதின்கண் அழகிய போரை மகிழ்த்து அந்நா
ளிலே இரணியனுடைய மார்பைப் பிளந்த விட்டுணுவுக்குக்
கடவுளும்—அம்போருகம் சூழ் மருதூரனை - தாமரைமலர்கள்
சூழ்த்த மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானை—வந்தி
ப்பன் - (யான்) வழிபடுவேன். எ-று (அசஅ)

வந்திக்குமாதரபந்தரித்தத்தன்மனமகிழ்த்த
வந்திக்குமாதரமராவதிதொழும்னன்னென்று
வந்திக்குமாதரக்கன்றருத்தம்மருதூரனமன்
வந்திக்குமாதரப்போதனுக்காதென்னுன்வைருவனே.

(இ - ள்.) வந்திகடும் ஆதரம் பத்தர் சித்தத்தன் - வழிபடுகின்ற விருப்பத்தையுடைய அன்பர்களது சித்தத்திலுள்ளவரும்—மனம் மகிழ்ந்து வந்து இக் குமாதர் அமராவதி தொழும் மன்னன் - நெஞ்சம் உவந்து வந்து இப்பூமியின்கண்ணே அழகையுடைய அமராவதியினுள்ளவர்கள் வணங்குகின்ற நாயகரும்—நெல் இட்கும் உவந்து ஆதரம் கன்று அருந்தும் மருதூரன் - நெல்லையும் கரும்பையும் மகிழ்ந்து பசுக்களும் கூட்டமாகிய கன்றுகளும் உண்கின்ற மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்,—நமன் வந்திகடும் மா தரம் போது அணுகாது - இயமன் நோய் செய்கின்ற பெரிய அச்சத்தையுடைய காலத்தின்கண் அணுகாதவண்ணம்,—என்னுள் வைகுவன் - என்னுள்ளே எழுந்தருளியிருப்பர். ஏ-று (அக)

வையம்புரத்தரமாலங்கிவின் மலைமாசுணரான்
வையம்புரத்தரர்வானவர்பாகயன்மாமறையி
வையம்புரத்தரமாறப்படைத்தனர்மாமதரை
வையம்புரத்தரசான்மருதூரர்தம்வல்லவமே

(இ - ள்.) வை அம்பு அங்கி உரம் தரன் மால் - கூர்மையும் பாணமும் (முறையே) அககிணியும் வலிமையைத் தரித்த வராகிய விட்டுணுவும்சம்,—வில் மலை - வில் மேருமலையாம்,—நான் மாகுணம் - நாரணி பாம்பாம்,—வையம் புரத்தரர் வானவர் - தேர்'இத்திரரும் தேவருமாம்,—பாரு அயன் - சாரதி பிரமனும்,—மா மறை - குதிரைகள் வேதங்களாம்,—இவை அம் புரம் தரம் மாறப் படைத்தனர் - இவைகளை அழகிய மூப் புரங்களும் வலிமை நீங்கும்பொருட்டுப் படைத்தருளினார்,—மா மதரை வையம் புரத்த அரசான் மருதூரர்தம் வல்லவம் - பெரிய மதுரையின்கண்ணெழுந்தருளியிருந்து பூமியைக் கர்த்த அரசாண்டருளிய மருதூரையுடைய சிவபெருமானது வல்லவம் இது. ஏ-று. (கூ)

வல்லியமாமனதளுடையான் மருதூரன்வள்ளி
வல்லியமாமன்முருகன் பிதாமும்மலங்களென்னும்
வல்லியமாமனெகிழ்த்தென்னையாளுமென்மாட்டினி
வல்லியமாமனத்துண்ணினையாய்கொல்வரத்தினையே.

(இ - ள்.) வல்லியம் மா மன் அதன் உடையான் - புலியினது பெரிய நிலைபெற்ற தோலாகிய உடையையுடையவரும்—மருதூரன் - மருதூரையுடையவரும்—வள்ளி வல்லி அம் மாமன் - வள்ளியென்னும் பெயரையுடைய கொடிபோல்வாளுக்கு அழகிய மாமனாரும்—முருகன் பிதா - முருகக் கடவுளுக்குத் தந்தையாருமாகிய சிவபெருமான்—மும்மலங்கள் என்னும் வல்லி அம்மாமல் நெகிழ்த்து—மூன்றுமலங்களெனப்படும் விலங்குகள் அமக்காவண்ணம் பிரித்து—என்னை ஆளும் - என்னை ஆண்டருளுவர்;—வல் இயமா இனி கீ என் மாட்டு வரத்தினே மனத்தள் நிலையாய்கொல் - வலிய இயமனே இனி கீ என்னிடத்து வருதலை உன்னெஞ்சிலே நிலையாய்போலும். ஏ-று. (௯௯)

வரப்புடைக்குஞ்சிச்சடையான்ருவனைமதுவொழுதி
வரப்புடைக்குஞ்செறுமாமருதூர்வெற்பமங்கைதன்பால்
வரப்புடைக்குஞ்சிக்கங்க்குலின்வழைவல்லெழிலியே.
வரப்புடைக்குக்கொங்கையாதலின் வேண்டும்வரைவீனி

(இ - ள்) வரம் அப்பு உடைக் குஞ்சியான் - மேலாகிய நீரையுடைய குஞ்சிச்சடையையுடைய சிவபெருமானது—ருவனை மது ஒழுதி வரப்பு உடைக்கும் செறு மா மருதூர் வெற்ப - ருவனைமலரினின்றும் தேனொழுதி வரம்புகளையுடைக்கின்ற வயல்களினாலே சூழப்பட்ட பெரிய மருதூரிலுள்ள மலையையுடைய தலைமகனே,—மங்கை தன் பால் வரச் சிக்கம் புடைக்கும்—தலைமகளிடத்து கீ வரச் சிக்கங்கொல்லும்,—கங்குலின் வாரலை - இரவிலே வாராதொழி,—வல் எழில் இவரச் கொங்கை புடைக்கும் - ருதாமருவியினது அழகு

செறியும்வண்ணம் தனம் வீங்கும்,—ஆதலின் இனி வரைவு
வேண்டும் - ஆதலால் இனி விவாகம் வேண்டும். எ-று. [பாங்கி
வரைவு முடிக்கம்] (௬௬)

இனியமனச்சுதலில்லை நெஞ்சேமன்றலீர்க்கமலத்
தினியமனச்சுதன்போற்றும்பிரான் மரு தூரிறையா
மினியமனச்சுதம்போந்திடுங்கண்டனிலங்குபொற்றா
ளினியமனச்சுருகிப்பொருளோடுமிறைஞ்சுவனே.

(இ - ள்.) இனியமன் னச்சுதல் இல்லை - இனி இயமன்
விரும்புதலில்லை,—நெஞ்சே - மனமே,—மன்றல ஈரம் கமல
த்தின் நியமன் அச்சுதன் போற்றும் பிரான் - மணத்தையு
யுடைய குளிர்ந்த தாமரைமலராகிய கோயிலையுடைய பிரமா
வும் விட்டினுவுந் துதிக்கின்ற கடவுளாயும்—மருதூர் இறை
ஆம் இனிய மன் - மருதூருக்கு நாயகராகிய இனிய தலைவ
ரும்—நச்சு உதம் போந்திடும் கண்டன் - நஞ்சாகிய நீர் தக்கு
கின்ற கழுத்தையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—
இலங்கு பொன் தாளின் - விளங்குகின்ற பொன்போலுந்
திருவடிகளிலே—இயம் மன் அச் சுருகிப் பொருளோடும்
இறைஞ்சுவன் - ஒலி பொருந்திய அந்தவேதத்தினது பொரு
ளுடனே வணங்குவேன். எ-று. (௬௭)

இறையாமலகக்கையான் மருதூரணிணையடியை
யிறையாமலகமெனக்கண்டிறைஞ்சுவனென்கவிபாழ்க்
கிறையாமலகமகிழ்வுறப்பாடுவனிங்கியமற்
கிறையாமலகண்டித்தென்மேல்வருவதியல்பல்லவே..

(இ - ள்.) இறை - கடவுளும்—ஆமலம் கக்கையான்-பரி
சுத்தமாகிய கக்கையையுடையவரும்—மருதூரன் - மருதூரை
யுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—இணை அடியை -
இரண்டிருவடிகளையும்—இறை ஆமலகம் எனக் கண்டு
இறைஞ்சுவன் - கையினுள்ள செல்லிக்கணிபோலத் தரிசித்து

வணங்குவேன்,—என் கவி பாழ்க்கு இறையாமல் - என்னுடைய பாட்டுக்களை வீணுக்கிறைக்காது—அகம் மகிழ்வு உறப்பாடுவன் - மனம் மகிழ்ச்சியடையும்வண்ணம் பாடுவேன்;—இங்கு இயமற்கு இறை யாம் அல - இங்கே இயமனுக்குச் சிறுமையுடையேம் நாம்ல்ல;—கண்டித்து என்மேல் வருவது இயல்பு அல்ல - கண்டித்து என்மீது வருதல் (அவனுக்கு) முறையன்று. ஏ-று. (கூசு)

இயலுமிசையும்பயின் மருதூரிறையின்னருளா
லியலுமிசையும்பரிசின் ரேங்கிடலெய்தவிவ
ணியலுமிசையுமிது முடிப்பாயிற்குப்போலவென்க
ளியலுமிசையும்பர்தம்பதிரீயுமிருந்திடவே.

(இ - ள்.) இயலும் இசையும் பயில் மருதூர் இறை இன் அருளால் - இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் பயிலாநின்ற மருதூரின் கணெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானது இனிய கருணையினாலே—இசையும் பரிசும் இயலும் - (கீ) உடன்படும் பரிசும் பொருந்தும்;—நின்று ஏங்கிடல் - நின்று இரங்காதே;—இவண் இயலும் இசையும் எய்த-இவ்வுலகத்திலே ஒழுக்கமும் கீர்த்தியும் அடையும்பொருட்டும்—இங்குப்போல எங்கள் இயலும் ரீயும் மிசை உம்பர்தம் பதி இருந்திட - இங்கே போல எங்கள் பெண்ணும் கீயும் மேலுள்ள தேவருலகத்திலும் வாழும்பொருட்டும்—இது முடிப்பாய் - இவ்விவகத்தை முடிக்கக்கடவாய். ஏ-று. [வரைவெதிர்கோடல்.] (கூடு)

இருவரும்பன்னமலர்வாவியிற்செலினீர்க்கழுநீ
ரிருவரும்பன்னநின் கண்கண்டுவாடுமிருளென்கரு
ளிருவரும்பன்னொருங்கியகாவிலிபாண்டெவ்வனீ
யிருவரும்பன்னகப்பூண்மருதூரெழுநிலவரைக்கே.

(இ-ள்.) இருவரும் மலர் பன்ன வுடவிலில்-செலின்-நாமிருவரும் பூக்களைக் கொய்யும்பொருட்டு வாவியிலே போவேமாயின்,—நாம் கழுநீர் இரு அரும்பு அண்ண நின் கண் கண்ட

வாடும் - குளிர்மையாகிய குவளையினது பெரிய அரும்புகள் (தம்மைப்)போன்ற உன்னுடைய கண்களைக் கண்டுவாடும்;— இருள் எனக் குளிர் வரும் பன்னம் நெருங்கிய காவில் யான் செல்வன் - இருளென்று சொல்லும்வண்ணம் குளிர்மை வருகின்ற இலைகள் நெருங்கிய சோலையிலே நான் போவேன்,— நீ இரு - நீ (இங்கே) இரு,—அரும் பன்னகம் பூண் மருதூரன் எழில் வரைக்கு - அரிய பண்பாகிய ஆபரணத்தையணிந்த மருதூரையுடைய சிவபெருமானது அழகையுடைய மலையினிடத்து. எ-று. [பாங்கி தலைவியைக் குறியிடத்துய்த்து நீக்கல்.] (௯௬)

வரைவிலங்கையன்றனதஞ்செழுத்துமறந்திருந்த
வரைவிலங்கையன்மருதூரன்வெற்பின்வடிவிதென்ன
வரைவிலங்கையந்தருஞ்சிறிதடைச்சிக்குமன்னற்குமில்
வரைவிலங்கையன் றடர்த்தானுந்தேவியுமானினவே

(இ - ள்.) வரை வில் அம் கையன் - (மேரு) மலையாகிய வில்லையேந்திய அழகிய கையையுடையவரும்—தனது அஞ்ச எழுத்து மறந்து இருந்தவரை விலங்கு ஐயன் - தம்முடைய பஞ்சாஷ்டாத்தை மறந்திருந்தவர்களை விலகுகின்ற கடவுளும்—மருதூரன் வெற்பின் - மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய மலையின் கண்ணே—இது என்ன வடிவு-இது என்ன அழகு!—வரைவு இல் - பிரிவில்லை;—அங்கு ஐயம் தரும் சிறு இடைச்சிக்கும் மன்னற்கும் - அங்கே ஐயத்தைத் தருகின்ற சிறிய இடையையுடைய தலைமகளுக்கும் தலைமகனுக்கும்—இவ்வரைவு இலங்கை அன்று அடர்த்தானும் தேவியும் மானின - இம்மணம் இலங்கையை - அக்காளிலே பொருதவனுடைய இராமனையும் (அவன்மனைவியாகிய) சீதையையும் போன்றன. எ-று. [செவிலி நம்முய்க்கிருவர் காத்தையுமறிவித்தல்.] (௯௭)

மானத்தரையரைவன்புலித்தோலரைவட்டறுத்த
மானத்தரையரைத்தென்மருதுரரைமாமலரோன்
மானத்தரையுரைவாழ்த்திவணங்குமின்வானத்தரு
மானத்தரையரைவைப்பரப்பாற்சிவமண்டலத்தே.

(இ - ள்) மான் அத்தரை - மாணையேந்திய கையையுடையவரும்—அரை வல் புலித் தோலரை - அரையின்கண்ணே வலிய புலித்தோலையுடையவரும்—வட்டறுத்த மான் அத்து அரையரை - (தமக்கு இவ்வளவென்று வரையறுத்த உமாதே வியார் பொருந்திய சிவப்பாகிய பாதியையுடையவரும்—தென் மருதுரரை - தென் மருதுரையுடையவரும்—மா மலரோன் மா நத்தர் ஐயரை - பெரிய தாமரைமலரிலிருக்கும் பிரமனுக்கும் பெரிய சங்கையுடைய விட்டுணுவுக்கும் தந்தையாருமாகிய சிவபெருமானை—வாழ்த்தி வணங்குமின் - துதித்து வணங்குங்கள்;—வானத்தரும் மானத் தரையரை அப்பால் சிவமண்டலத்து வைப்பர் - தேவர்களும் நானும்வண்ணம் பூமியினுள்ளோரை அப்பாலுள்ள சிவலோகத்தின்கண் இருத்தியிருநவர். எ-று. (சு.அ)

மண்டலமுண்டவன்கண்டறியாதவன்வண்டமிழ்க்க
மண்டலமுண்டமுனிமுதநூல்வர்வணங்குமையன்
மண்டலமுண்டகக்காடுமுக்கும்மருதுரன்முக
மண்டலமுண்டன்புசெய்செஞ்சமேயஞ்சன் மாவினைக்கே.

(இ - ள்.) மண்டலம் உண்டவன் கண்டு அறியாதவன் - பூமியையுண்டவராகிய விட்டுணுவும் கண்டறியாதவராயும்—வள்தமிழ் கழண்டலம் முண்டம் முனி முதல் நால்வர் வணங்கும்ஐயன் - வளம் பொருந்திய தமிழை வளர்த்த கமண்டலத்தையுடைய திரிபுண்டரத்தைத் தரித்த அகத்தியர் முதலாகிய நான்குமுனிவர்கள் வணங்குகின்ற கடவுளாயும்—மண்டி அலம் முண்டகம் காடு உழக்கும் மருதுரன் - நெருங்கிய கல

ப்பை தாமரைக்காட்டை உழக்குகின்ற மருதூரையுடையவ
ராயுமுள்ள சிவபெருமானது—முகம் மண்டலம் உண்டு - திரு
முகமண்டலம் உண்டு;—அன்பு செய் நெஞ்சமே - அன்பு
செய்வாயாக மனமே;—மா வினைக்கு அஞ்சல் - பெரிய வினை
களுக்கு அஞ்சாதொழி. ஏ-று. (௬௬)

மாவின்லங்ககலச்செற்றமாறங்குவாமபங்கர்
மாவின்லங்கனிகீர்செந்நெற்பாய்மருதூரர்மலை
மாவின்லங்கவளைத்தவர்பாதம்வணங்கினர்க்கு
மாவின்லங்கலங்கற்றோளில்வாழ்மலர்த்திருவே.

(இ - ள்) மா இனல் அங்கு அசலச் செற்ற மால் தங்கு
வாமம் பங்கர் - யானையினுடைய துன்பம் அங்கே ஒழியும்
பொருட்டு (முதலையைக்) கொன்ற விட்டுணு தங்குகின்ற இட
ப்பாகத்தையுடையவரும்—மாவின் நல் அம் கனி கீர் செந்
நெல் பாய் மருதூரர் - மாமரத்தினுடைய நல்ல அழகிய பழத்
தினது சாறு செந்நெற்பயிர்களுக்குப் பாய்கின்ற மருதூரை
யுடையவரும்—மலை மா வில் நலங்க வளைத்தவர் - (மேரு)மலை
யாகிய பெரிய வில்லை முடங்கும்வண்ணம் வளைத்தவருமாகிய
சிவபெருமானுடைய—பாதம் வணங்கினர்க்கு - திருவடிகளை
வணங்கினவர்களுக்கு—மாவின் அலங்கு அலங்கல் தோளில்-
வண்டிகளையுடைய விளங்குகின்ற மாலையை அணிந்த புயத்தி
ன்கண்ணே—மலர்த் திரு வாழும் - தாமரைமலரிலிருக்கின்ற
இலக்குமி வாழுவள். ஏ-று. (௬௭)

மருதூரந்தாதியுரை முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

சிறப்புப்பாயிரம்.

கயிலையான், நீசு ஸ்ரீரூள்பெற வேண்டிக் கலித்துறையான்
மயிலையன் தாதி யொருநாறு செய்யுள் வகுத்தணிந்தான
சயிலவன் றோன னிலக்கண மாகத் தமிழ்க்குதுமைந்
தியிலையுந் தேரு மறையோன் மயிலை விராமையனே.

உ
கூடதிதுணை,
நீ நக்சிற்றம்பலம்.

கௌரிமாயூரமென்று வழங்கும் திருமயிலைத் திரிபந்தாதி.

காப்பு.

உருகும் பசும்பொற சடையார் மயிலை புறை வள்ளன்மை
பெருகும் பயன்பெறு மந்தாதி பாடப் பிதாமான்பல்
வருகும்ப மாமுனி பூநகசுகொண்டுள்ள மகிழொருகோ -
டிருகும்ப மும்மத நாலவாய்க் சளபத்தை, தேசியுருகே.

—:0:—

தூல்.

பூமனை பானையு மாயோனை யுத்தபு புங்குகொகை
தாமனை யானை வனையுந் துவசனைச் சங்கரி
வாமனை பானை பதஞனை யானை மயிலையிடு
தேமனை யானை மனமே நினைவனை திருநாற்கை. (க)

கேதகிது வந்தனை மருபுடவத்திற் கிடந்துழலு
நீதத்து வந்தனை பாபத்தே மயிலை கிமலர் மலர்
பாபத்து வந்தனை செய்தனை யேற்பல வாஞ்சனை
பேதத்து வந்தனை பாற்பிற வாகை மெறுதிருருகே (உ)

திருவருள்த் திசீபந்தாதி.

கொஞ்சத் திருக்கை உபதென் னிலேயுக்கு சூசரணக
சஞ்சத் திருக்கை யாளிசுதாளு வாய்வெங் கழிவைவிண்ணோர்
கெஞ்சத் திருக்கைய் லேய் றயின் றேயுண் கிடங்கிலன்ன
பஞ்சத் திருக்கை சூதிபாய் மயிலையி லடபுதனே. (௩)

அற்பக லாபது க ளுஞ்ச சிகரமு மற்புதமாஞ்
சிற்பக லாமதி லுஞ்சேர் மயிலைச் சிவன்பொருப்பிற்
சொற்பக லாமதி வானுத லாயுண்மை சொல்லுதிநின்
கற்பக லாமதி மா லுற்ற போலுமிக் காவலற்கே. (௪)

காவியம் பொன்று மதனேவு முன்னங் கரியகுயிற்
கூவியம் பொன்று தலைநல்கு மா லென்று கோதையுமோ
ராவியம் பொன்றுகண் ணீர்மல்கு மானினா பாவணத்தின
மேவியம் பொன்றுவைத் தேகு மயிலையி ல வித்தகனே. (௫)

வித்தரு மத்திபல் பற்றித ழாணா விரும்புமைந்து
சத்துரு மசுதியஞ் சாருமென னெஞ்சன் சரண்பற்றுமோ
முத்துரு மசுதிய வண்ணப் பொருகொண முகத்துழுகி
லொத்துரு மத்திபன் றீர்ந்த ப மயிலையி லுததமனே. (௬)

உத்தர கங்கையி லேனங்கிய பொன்னி யுறுமயிலே
யத்தர கங்கையில் வெண்டலை யேந்திய வைபர்முக
ணித்தர கங்கை சுவமறு பத்திநி றைந்திடுசை
வத்தர கங்கையி லைக்கிரி னான் றை மத்தருமே. (௭)

மேற்கி மாலை ப ளுந் தைபங் கர்வரை விற்பி டுதது
மூதகி மாலை ப ளுணம் பெனக்கொண்டு முப்புரங்காய
தாதகி மாலை யா தெனமயி லைப்பதிச் சங்கராக்கிப
பாதகி மாலை டனமேசென் றேதி ட டலனுநக்கே.

திருமயிலைத் திரிபந்தராத்.

பலதரங் கந்த மலாகொண் டரிபணி பாதர்தில்லை
யலதரங் கந்தண் மயிலையி லொன்றுகொண் டாடுமென்ப
சலதரங் கந்தவ முஞ்சடை யார்வரைத் தையலுக்குச்
சொலதரங் கந்தர மா குஞ் சுதங்கிஞ் சுதங்கமுடே. (௮)

சுகத்தினந் தத்துவன் காவார் மயிலையி ன் ஹ பன்மத
முத்தினந் தத்துவக் கன்றுரித் தோனுடை காணலிந்தச
சுகத்தினந் தத்துவந் தாடுமபி ரான்றனைத் துள்ளிச்செய்த
மகத்தினந் தத்துவ ருத்தின மார்க்கினன் மாமனுக்கே. (௯)

மாயூர நாத மயிலையி லீச வரியரவக்
கேயூர நாதசொ ருபாவென் னெஞ்சமுன் கிஞ்சகத்தான்
மீயூர நாதசன் மாவணங் தற்புத வெவ்வினையா
னேயூர நாதனை நியருட் கண்கொண்டு நோக்குகவே (௧௦)

வேதாக மத்தர்ச மேவுமத் தாடலி வேண்டியன்று
வேதாக மத்தந் தனிற்சேர் மயிலை விமலசெம்பொற்
போதாக மத்தந் தரித்தோய் கருணை புரியி போம்
போதாக மத்தந் தமர்மீதி லாசையைப் பேர்க்குவித்தே. (௧௨)

போக்கவ ராதிப பகாமா தியைநின் புகழ்ப்பெயரை
நாக்கவ ராதியல் பானன் னெறியி ளுடக்கவரா
துக்கவ ராதிப ஞர்காய் மயிலையி லுத்தமனே
நீக்கவ ராதி யெனினுஞ் சீரண்புகன் னீள்வினேபே. (௧௩)

நீளா வணங்க ணெருட்து மயிலை நி லலவுனக்
காளா வணங்கல னுயினுந் தொல்லை யடியெனெனே
மீளா வணங்கனல் வெவ்வினே தீர்த்தினி மேற்பிறந்து
மாளா வணங்கரு ணைபபார்வை யென்மிசை வைத்தருளே.

வைத்தச னங்கள் பெறும்புணி பூணு மயிலைப்பிரான்
பத்தச னங்கரு தும்பரன் வெற்றிற் பவளச்செவ்வாய்ப்
பத்தச னங்கவர் தற்குரல் வேளையிப் போதென்கொளே
சித்தச னங்கனை யன்னீ ருமது திருவுள்ளமே. (ககி)

திருமயி லைப்பதி பைப்பிறை மோலி திகழ்வள்ளும்
பொருமயி லைப்பதி சுண்ணஞ்சன் மாதும் பொருந்திவையும்
பெருமயி லைப்பதி தன்சே ரினுமுத்திப் பேரவனுக்
கருமயி லைப்பதி சென்பதி புக்குமங் காவதென்னே. (கக)

ஆவினி லாவந்தி வந்தா லெனக்கணங் கெய்தன்பின்
பாவினி லாவந்திவ் ஷுரிலென் செய்யும் பயிணமென்று
காவினி லாவந் டியங்கி யுறந்தூங் கலின்மயிலைக்
கோவினி லாவந் தினப் பெறு நீத்தெறி கொன்றையுமே (கக)
கோவினி லாவந் தினப் பெறு நீத்தெறி கொன்றையுமே (கக)
கொன்றத்தி யங்கதன் றோல்போர்த்த மெய்யெனங் கோன்மயி
ருன்றத்தி யங்கங் வணங்கையன் பன்கொடுங் காணின்மென்
கன்றத்தி யங்கும னன்கொடு செல்கின்ற காரணத்தா [ருள்
லின்றத்தி யங்கலி போலெம ராலித்தி ரங்குவரே. (கக)

இரவல ராவன சத்தையிந் நேரத் திதழ்திறந்து
உரவல ராதவ ராகுவ ரோபொற் சரோருகத்தின்
விரவல ரார்குழன் மின்னெயெவ் வாறிங்கு மேவினாரீ
ஞரவல ராவணி தோளார் மயிலை யுயர்வணக்கே. (கக)

உயரைய ராவண வாகனத் தோன்முத லும்பருந்ற
துயரைய ராவண நீக்கலி ராமனைத் தோற்றியிலங்
கூயரைய ராவண னோடு வதைப்பித்த கார்க்களத்தெண்
புயரைய ராவண நீன்கா மயிலையிற் போற்றுகெஞ்சே. (உ௦)

சேவாக னத்தன், மயிலை லீசன், சிவையொருபான்
மேவாக னத்த னருளுஞ், செயுந் வினையும்ன்றிச்,
சாவாக னத்தம் வரினெஞ்ச மேநந் தமைப்பரிந்து
கீவாக னத்த பொருளுங், கிளையுங், கலன்களுமே. (௨௧)

கலசங், கரிக்கும்ப மென்னுந் தனக்கங்கை காந்தர்வரைக்
குலசங் கரிக்குங் கொழுநந்தம் பாந்தம் குறுகிலண்டம்
பலசங் கரிக்கும் பரனார் பிரமன் பணியிலைத்
தலசங் கரிக்கு மதனைவென் றோர்பர தத்துவமே. (௨௨)

துவள வளைக்கும் வரைவில்லர் பொன்னித் துறையிலெங்குந்
தவள வளைக்குல முத்தீன் மயிலைத் தடவணுவாய்ப்
பவள வளைக்குழைக் காதோ டிகல்விழிப் பாங்கியெனு
மிவள வளைக்குறி மேவற்கு கீரயி லினிநமக்கே. (௨௩)

இனியன கைக்கு மிளநில வங்கி யெனச்சுடுமென்
சனியன கைக்கும், வளைகணில் லாவெனுந் தையிலைத்தாய்
முனியுனிகைக்குமில் லுந்தணிப் பாயிவீண் மோகத்தைநீ
தனியன கைக்கும னாளா மயிலையிற் சங்கரனே. (௨௪)

சங்கத்தி னந்தவழ் செய்குழ் மயிலைத் தலத்துறைவோர்
பொங்கத்தி, னந்த, வுரித்தார் வரையில்லின் ஸ்வையாற்றம்
மங்கத்தி னந்த மிலரோ, தவரு மீலுர்கனிவாய்
துங்கத்தி னந்தவஞ் செய்யார் கிடைத்திடி னுமமீதழே. (௨௫)

துமருக மாணை யார்தந்த காமவெந் கோயுணத்தல்
கமருக மாண தினிமட லேகதி, காணயன
ரமருக மாண வரிக்கொரு நாளென் றமைத்துவைத்த
தமருக மாணமர் கையார் மயிலைச் சயிலமின்னே.

மின்னக ரும்பணி புண்டமின் னேமலர் வேண்டுகிறேன்
பொன்னக ரும்பணி தென்னார் மயிலைப் புனித வெரயிற்
பின்னக ரும்பணி தேக்குந் தகைத்துப் படுத்தபனை
யன்னக ரும்பணி பொன்முகண் டேனங் கதனுநற்களே (2௭)
சுதம்பம் ருங்கலை யென்றே குதலொழி தூண் மயிலைச்
சுதம்பம் ருங்கலை யாறு 6 தரித்த ௪9 லாவெற்பா?
பொற்பம் ருங்கலை கொள்வானி ராமனைப் போதியென்ற
சொற்பம் ருங்கலை சீரைமுன் னுற்ற துபார்பெரிதே. (2௮)

துயருந்தி யங்குயில் கூவுமென், றுங்கை தனைச்செவிலே
தயருந்தி யங்கு மழுமாலிற் மாணா கருங்கிலைபா
துயருந்தி யங்குசப் பன்மந்தி காலி னொழுதுமது
வையருந்தி யங்குண மயங்கு மயிலை மழுமலனே. (2௯)

வலவரு மைக்கு மந்கர் மலைக்கு மிலையாளார்
ருலவரு மைக்கு மரணகபர் நன்மலர் மொண்டிலின்னோர்
பலவரு மைக்கு மவாகன னும்பணி பாசர்பெயர்
சொலவரு மைக்குழ விநிலொ கேள்வன் றுணைத்தனமே (௩0)

தளந்தாக் திரையாப நுண்ணிடை சைவலந் தாரளந்
மனந்தாக் திரைம யரிக்கண் முகமம் புயமகிமோ
கனந்தாத் திரமைய செற்பார் மயிலைக் கடவுள்வெற்பிற்
புனந்தாத் திரமைய மமைந்தாங் கிருந்தவப் பூங்கொடிக்கே. (31)

பூங்காவி யம்புகள் வேள்விடம் போதுயிர் போங்கனாயிற்
தேங்காவி யம்பு கவிழ்ந்தாங் கெனலிவன் செய்தியைநீ
பாங்காவி யம்புக வண்டே மனையிற் பழகுகின்றோ
தாங்காவி யம்புகன் மாமயிலைப்பரன் சந்திக்கே. (௩2)

சன்னத்த னாகச் சமர்க்கெய்து மாரன் சரங்களைந்து
மென்னத்த னாகத் தெழுந்திங் களுமெனை பென்செயுங்கா
ன்னத்த னாக சயனத்த னேத்து மரன்மயிலை
மன்னத்த னாகத்து மாலே, மாலேக்குள் வந்திடினே. (௧௧)

வந்தநஞ் சாரலின் மையுறு கண்டர் மயிலைவெற்பி
லிந்தநஞ் சாரலி லெண்ணில றோமுன் னிரந்தவர்கோ
லிந்தநஞ் சாரலின் மெய்த்தவஞ் செய்யினு மேவரிதா
துந்தநஞ் சார லிவர்க்கெளி தாகவென் னோற்றனரே. (௧௨)

நோகாம னம்புனல் சாரா விழிமதி நோவியற்றா
மோகாம னம்பு வருத்தாது தென்றல் வரினுமெய்க்கு
வாகாம னம்புகுஞ் செர் சூழ் மயிலையில் வள்ளல்வந்து
நீகாம னம்புதி நீத்தாங்கி யான்மயர் நீத்தபின்னே. (௧௩)

பின்னலங் காரள கத்தற கும்பிறை போனுதலு
முன்னலங் கார முலைநருந் திங்கண் முகமுங்கொண்டே
நென்னலங் காரணி றோளார் மயிலைக்க ணின்றவந்த
மின்னலங் கார வருலின்ம தோன்றும் பெனியெங்குமே. (௧)

எங்கும கத்தளி வந்ததெ னும்பெய போதுறையீர்
குங்கும கந்த முலையீர் சொலிற்குறை வாங்கொலென்பாற
றங்கும கத்தவிர்த் தால்வார் துமையன்றித் தக்கன்செய்த
பொங்கும கத்தகர்த் தார்தென் மயிலைப் பொருப்பிடத்தே. (௨)

பொருந்தா ரணியெயில் காய்ந்தோன் மயிலைப் புனிதன்வெற்
முருந்தா ரணிகை ளொய்குழற் பேதை முலைவிலைக்கா [பின்
லிருந்தா ரணிபுய மன்னவ நிபுரக் கின்றவிர்தப்
பெருந்தா ரணிமுழு துந்தரி னும்பெறும் பேறலவே. (௩)]

பேரம ருந்துங்க ணம்புபட் டாகம் பிளப்பட்டோய்
நீரம ருந்துங்கள் செவ்வா யமுதன்றித் தீங்கரும்பின்
சாரம ருந்துங் களிமந்தி தாவுந் தனிமயிலை
பூரம ருந்துங்கர் வெற்பணங் கேபிறி தொன்றிலையே. (௯௯)

இலைய மலைக்கு மனமுற யோகத் திருக்கவல்ல
மலைய மலைக்குறு மெய்த்தவன் போற்று மயிலைவள்ளல்
கலைய மலைக்குங் கவின்குலை வேற்குட் கரும்புருவச்
சிலைய மலைக்கும னுளருண் டென்பவந் தீர்ப்பதற்கே. (௧௦)

திக்குவித் தாரநெய் பெய்த லிவட்கிதரு செய்தலென்று
வாக்குவித் தாரமு னைப்பார லாற்சக வண்பயிலை
யாக்குவித் தாரம் மயிலைவள் ளற்குரைத் தாகுலமார்
நீக்குவித் தாரவ ரோதாய னொன்றுகண் ணீர்பெய்யுமே. (௧௧)

பெய்யற் கெழுதரு கார்க்கந் தரத்தெம் பிரான்மயிலைத்
தைய்யற் கெழுதரு நேரிடை யற்பந் தபோதனரு
மைபற் கெழுதரு ணத்தன பாரம் வரைச்சிகர
மெய்யற் கெழுதரு லக்கிட்ட மாலம் பிருகண்களே. (௧௨)

இருமந் தரவரைக் கொங்கைநல் லாங்குயி லின்னிசைகேட்
ருருமந் தரவயி னூர்ப்பதற் கங்க மொடுங்கியுள்ளந்
தெருமந் தரவ மலைபுகுந் தாங்குத் திகைத்திடுமோ
சருமந் தரவண் மயிலையத் தாபுபத் தாரருளே. (௧௩)

அருமருந் தாருவ திற்பல னேதென் றதனைபத்தே
வருமருந் தாருன் மணிவா யமுதுணின் வள்ளல்வைகுத்
தருமருந் தாரு நிகர்கா மயிலைத் தயருமுள்ளந்
தெருமருந் தாருணி யம்பெற்ற தேமொழி சித்தமிடு. (௧௪)

சித்தரி லேகர் தினந்தாழ் மயிலையிற் சிற்பரபொன்
கைத்தரி லேகநற் பட்டுடை நீக்குங் கணிகையர்ச்சேர்
பித்தரி லேகனிக் கப்படும் யானும் பெறுகுவனே
பத்தரி லேக னிவனென்று நோக்குகின் பார்வையையே. (௪௮)

பாரத்த னத்தினங் கொல்லைக் கிவர்பல கால்வரனின்
சாரத்த னத்தினன் றோவநிந் தேனின்னு தண்டடத்தின்
றீரத்த னத்தினஞ் சேர்ந்தவந் தாடுந் திருமயிலை
பூரத்த னத்தினஞ் சுண்டான் வரையிலுன் னுள்ளுறையே. (௪௯)

உள்ளக் கவலையி னுடுகின் றேன்மக னூர்க்குச்சென்ற
கள்ளக் கவலை யறிகில னீவிருங் கண்டிலிரோ
வெள்ளக் கவலைய மார்த்தார் மயிலை விமலர்வெற்பில்
வள்ளக் கவலையின் மாந்தனா மாட்டு மறத்தியோ. (௫௦)

மறந்திருப் பாரல ருண்ணெனின் மேல்வைத்த வாஞ்சையினைத்
முறந்திருப் பாமனங் கொள்ளா ரிரதஞ் சுடரவன்மென்
புறந்திருப் பாமுன் வருவார் மயிலைப் புனிதன்வெற்பிற்
நிறந்திருப் பாவைபொப் பாய்விடை நீகொடு செல்பவர்க்கே

செல்லினஞ் சார வுயர்கா மயிலைச் சிவன்சயில
வில்லினஞ் சாரவி காரன் பொருப்பின் மெலிமருங்குல்
வல்லினஞ் சாரலஞ் சோலையிற் புள்ளொலி மல்குமுன்போ
லல்லினஞ் சாரதற் கேதுவைச் சென்றறி யத்தகுமே. (௫௧)

தகவிலை யம்புகுந் தாரெனி னும்பெருந் தன்மைபுள்ளார்
நகவிலை யம்பு தொடவளைத் தார்கடை காளிலிந்தச்
சகவிலை யம்புரி வார்வளை முத்தந் தடவனசத்
தகவிலை யம்பு நிகர்க்கு மயிலை யமர்பதியே. (௫௨)

பதியனந் தங்கள் பெறினு மயிலைப் பதியகலா
முதியனந் தங்கடந் தாடும் பரமன் முராரிதுனைக
கதியனந் தங்கயன் காண்பரி யான்பெற் கழல்பணிவேர்
நிதியனந் தங்கம லம்பெற்று வாழ்வார் நிகரின்றிபே. (௩௪)

நிகரதி கந்தனக் கில்லார் மயிலை நிருபர்குல
சிகரதி கந்தத் தொலிபாக்கி நீமணஞ் செய்கைநனமுற
புகரதி கந்தக் குழற்பேரை போடு பிப் பூம்பொழிற்கட்
சுகரதி கந்தர்ப்ப வேள்வியைச் செபபத் துணிகின்றதே. (௩௫)

துணிப்பா யலையக லாசையை யாக்கையைத் தோலெலும்பின்
பிணிப்பா யலையகப் பிண்டமென் நெண்ணலை பேதமறக்
கணிப்பா யலையக மேபெங்ங னுப்பவை கருதுகிலை
பணிப்பா யலையக லான்றும் மயிலைப் பரமகோபே. (௩௬)

பாசமை யத்தர் பணிதெய்வ மாயுதி பாய்பிரமன்
சிரசமை யத்த மயிலையி லேச சிலம்புதவு
மிரசமை யத்தத ரத்தமை போயிம்வந் தித்தனுபங்
குரசமை யத்தப யந்தரி பேந்தத் தொடுத்தருளே. (௩௭)

கொடுங்கால னுங்குன்றமோதலார்ம பங்கொண்டுவின்னோர்
கொடுங்கால னுங்கும்பி ராளுர் மயிலையி னங்கைசிற்க
கொடுங்கால னங்குமென் காதல்கண்டன்பி னனைந்தருள
கொடுங்கால னுடனால முழுவழி யாயமு நியுநன்கே. (௩௮)

கன்கொடிச் சிக்கை யருந்தந் தேய்க்குற்ற நாக்கவல்லி
கமன்கொடிச் சிக்கை விடுக்கு மயிலை விமலவெற்றி
கொடுங்கொடிச் சிக்கை புரிந், பி திணையன் டிலையுங்கு கம்
பன்கொடிச் சிக்கை பன்சீபல் பவர்க்கு தெய்வமே

திருமயிலைத் திருப்பரந்தி.

பொற்பங் கண்ட வழுப்பொயர் திங்கடற் சிபரத்த
தற்பங் கணையடங் காசுட லென்று கழுமுயிச்சின்
முற்பங் கணைய மொழியான் மயிலை மொழியுண்ட
வெற்பங் கணையடங் பங்கார் மயிலையில் வந்ததகர்தோ. (19)

தகர மருக்குழ லாண்மறன் பேர்க்கன்தித் தாய்க்கை
பகர மருக்கு மயர்வெய்து மோபல கோபுரத்தின்
சிகர மருக்கன் படிந்தோட வேங்முள் திருமயிலை
தகர மருக்க மொசிக்குத் தவந்தினை நாயகனே. (20)

நாயக மானக ரங்குநக் கப்புய நாட்க்குந்
நாயக மானக மேழுநற் டல்லியஞ் சார்ந்ததென்ற
நாயக மான கனகா லிரிநதி குழந்தை மாற்
சாயக மானக வில்லார் மயிலைத் தனிககரே. (21)

தனத்துக்க மைந்தகன் வெநீர்க் குளியுந் தலைவெங்கை
யினத்துக்க மைந்தமை புள்ளுந் திங்ல வெண்ணகை
சினத்துக்க மைந்தல செய்தார் மயிலைச் சிலம்புந் தென்
மனத்துக்க மைந்தனை னேடுந் திந்து மொள்கின்றதே. (22)

வளமலி னந்த வளமயி லைப்பரன் மாந்தரண்டனை
யுளமலி னந்தக னீர்ப்பவென் னேன்வெற்பி லும்பரத்தா
வளமலி னந்த முறிதும்பொய் யாததென் வாப்மைரின்துந்
தளமலி னந்தவ லஞ்சாரி ஓத்தலி ரேனினையே. (23)

நினையா வருந்துய ரெய்தியெப் போதுந் தனீரிற் கொங்கை
நனையா வருந்துமிந் நங்கைதன் சோகமுன் னவ்வரத்தாற்
றனையா வருந்துதி செய்பநின் னேன்வயற் றண்கரும்பைச்
சினையா வருந்து மயிலைவெற் பாலின்று தீர்ந்ததுவே. (24)

தீர்த்தன மாதங்க மாய்த்தோன் மயிலைச் சிலம்பிற்பொன்னை
வார்த்தன மாதங்க நத்தமங் கத்துற மார்பிலவ
ரேர்த்தன மாதங்க வெற்பு மருவ விருகையினன்
கார்த்தன மாதங்க மேதரு மால்ன் தகற்றினமே. (க௭)

அகலாக வம்புரி முப்புரத் தோனா யடுவதுதன்
னகலாக வம்புவித் தோதி யுத்தசன் னாமெலா
மிகலாக வம்புனைந் துட்கும் படி வென்ற வீரருக்குப்
புகலாக வம்புயச் செய்குழ் மயிலைப் புரமென்பபோ. (க௮)

என்பர வத்தணி பூண்டார் கவுரி பெழிந்மயிலாய்
முன்பர வத்தர் மயிலைக்கு நான்செலு முன்வலவா
வன்பர வத்தன் முகிலேகு மேலந்த வஞ்சியுந
மன்பர வத்தர்கொலென்றெண்ணிநெஞ்சு கொந்தஞ்சுறமே கடு

அஞ்சுகந் தங்குல மென்றெய்து நீவிநிந் காயலென்றா
னஞ்சுகந் தங்குழை தோய்விழி சுண்ணிழை நண்ணுறுமால்
விஞ்சுகந் தங்குல வங்கா மயிலை விமலர் வெற்பி
னெஞ்சுகந் தங்குறை நீர்புனங் காக்கின்ற நீதிசன்றே. (க௯)

நீதி னடந்தமை வுற்றநந் றுபதர் நெஞ்சுறைவோ
னாதி னடந்தயி லான்மயி லைப்பர னன்றுமன்றுட்
கோதி னடந்தக வாடினன் வெற்பினிற் கூர்விழிதோய்
காதி னடந்த கடுங்காம வெள்ளங் கடக்கரிதே. (க௭)

கடனஞ் சமுநந்த கண்டனங் காமனைக் காய்ந்தவனு
நடனஞ் சமுநந் தருக்குறச் செய்திடு நாடனும்போ
திடனஞ் சமுநந் தனிலொன்றை யீர்த்திடு மேந்தலும்பார்ப்
புடனஞ் சமுநந்த செய்குழ் மயிலை யுறையரனே. (க௮)

அரவா ரலங்க லணிந்தோன் மயிலை யமலனுதற்
பரவா ரலங்க ணுடையோன் வளையிலுன் பக்கலினி
விரவா ரலங்கவர் செல்கவெற் பாபகல் வெம்பலரற்
குரவா ரலங்கரித் துக்கொள்வர் நீயக் குறியறிந்தே. (௬௧)

குறியம ருங்கர வல்குற் கருங்குழற் கொவ்வைச் செவ்வாய்ச்
செறியம் ருங்கர வுங்கவர் எண்ணியதத் தென்மயிலை
மறியம ருங்கர வள்ளல்வெற் பாவனா வாயொழா
ரறியம ருங்கர வம்பல வார்ப்ப வறுதணிந்தே. (௬௨)

அறுவத னந்தடங் கையா றிரண்டுடை யையற்கையன்
பறுவத னந்தனை பாகன் மயிலைப் பரமன்வெற்பிற்
சிறுவத னந்தரு வேன்சொல்க யானித்தச் சென்மத்திலோ
வுறுவத னந்தர சன்மத்தி லோவன்ப ரோடினியே. (௬௩)

ஒடம் படவட ருங்கட லேவடி வுற்றரவாற்
ரோடம் படவட நேர்வரி கூர்ந்தத் தூர்வளைபே
நீடம் படவடம் பேமயிலைப்பர னெய்தலின்வே
ணீடம் படவட கால்வந்து மன்பர் றினைத்திலவே. (௬௪)

இலவும் ருங்கற் பகற்காத்த கிள்ளைபொத் தேன்கமுகும்
பலவும் ருங்கற் பசகேர் மயிலைப் பரமன்வெற்பிற்
குலவும் ருங்கற்ப பின்னேனின் றோலென் குறைமறுத்துச்
சொலவும் ருங்கற்ப ரேன்மட லூரத் துணிவனின்றே. (௬௫)

இன்றே னலம்புனத் தேந்திழை யைக்கண் டிடாமலயர்
கின்றே னலம்புனா கேட்டிலிர் போலுங் கிளத்துதிர்கா
மென்றே னலம்புகுஞ் சால்பாய் மயிலைமெய் யன்வனாமான்
கன்றே னலம்புகு குன்றே யவர்கென்ற கானெறியே. (௬௬)

நான்கண் டகமயிர் கோத்திர்ப்ப வெம்பரல் கால்பொதுப்ப
வான்கண்டகனனெனத்தோன்றருக்கன்மெய்வாட்டவெங்கண்
மான்கண் டகனொரு வன்பின் சுரப்பெசன்ற வாதையெவர்
தான்கண் டகநயி யார்மயி லைப்புனி தன்வணக்கே. (௭௫)

கேதப் படுகை மதியழந் கன்றிக் கெடுமதனன் [வாய்
போதப் படுகை பொறுத்துய்யு மோகொன்றைப் போதருள்
சீதப் படுகையிக் கோங்கு மயிலைந் தேவமிக்கென்
ரோதப் படுகை வலியமன் பர்க்கரு ஞத்தமனே. (௭௬)

உத்த மனத்தி னணிதிகழ் தாமரை போடைகளி
னித்த மனத்தின நீங்கா மயிலை நிமலன்றன்பால்
வைத்த மனத்தினன் மாதவ ருற்பவ மாற்றிவிதி
யத்த மனத்தி னழியாப் பதம்பெற் றமர்வரன்றே. (௭௭)

அமரா வதியபி ராமமு னேரி லணிமயிலை
யமரா வதியரன் வெற்பிலிங் காறலைப் போருமே
லமரா வதிபல் பலவேயன் தேன்மண் ணவர்முதலா
வமரா வதிபர் லென்னோ டெதிர்ப்பவ ராளுளோ. (௭௮)

ஆர்க்கணி தானம் புலிபோ டணிபு மான்மயிலை
யூர்க்கணி தானம் தனத்திடை நைத லொழிமனனே
பார்க்கணி தானம் பதியென் றடியும் படியுமிவர்
கூர்க்கணி தான முரைப்பது போலிமை கூடுமன்றே. (௭௯)

கூடலை யாறு முடைபாய் மயிலையிற் கோயில்கொண்டோய்
பீடலை யாறு படருஞ் சடில பெருமயலா
ணீடலை யாறுக மென்பா ஞணவையு நீத்தனஞன்
ஊடலை யாறுக வொண்டொடியோடுவந்தொன்றுகவே. (௮௦)

ஒன்ற திருக்கு மனத்தா ரிடைக்கடை யுழியினும
பொன்ற திருக்கு ம ரன்றனை காபுமெப போதுமி ல
குன்ற திருக்கு முடிமீ குருக்குங் கொழுத்தளிர்சூழ்
மென்ற திருக்கு மல க்தா மயிலையின் மெய்ப்பொருளே. (அக)

மெய்வாம னற்குன் றரிவைக்கு மாழி மிகவுமன்
செய்வாம னற்குங் கோத்தி என் மயிலையு றேமொ திருெய
பெய்வாம னற்குன் றெவன்வசல் போலும் பெருமயலால்
பெய்வாம னற்குன் புணர்ச்சிபெய் தாடுத னு றான்சொல்வதே
நானத் திலகத்தி கங்குடிப் பேரைபொ ளாயதன்சின்
கானத் திலகத்தி சீங்கிவந தான்சொல் கண்டதுண்டோ
தானத் திலகத்தி வென்றா மயிலை தடஞ்சிலகபின்
மானத் திலகத்தி பன்போன்முக்கோங்கெ ன்மாதவகோ, (அ)
மாழி - உதானத் தகவீழ் றோதினன் மாமயிலை
மூடி - உதானத் தகவீழ் றோதினன் மாமயிலை
சோதி - உதானத் தகவீழ் றோதினன் மாமயிலை
சோதி - உதானத் தகவீழ் றோதினன் மாமயிலை

-வகில - யா பழ, 2 - டக் 12 நி லெந்திமுழயி
 னுட னெடையாகுது திஸ்ஸை ன வா 7 நதிபெரிதால்
 டிடங்கிடை காகு மிடம் 9 ன 6 மலவன மெயய்மகச்
 சடங்குடை யாகுதி பெப்பு மயிலுத தலத், ன்பனே (புதி

அன்புடைக் குமப ரணியுசை கொண்டவ ரன்புற்ற
அன்புடைக் குமபர னுடென மயிலைந் தோதகயினைத
சன்புடைக் குமப ருடென மயிலைந் தோதகயினைத
வன்புடைக் குமப ருடென மயிலைந் தோதகயினைத

யறுகுத லைக்கணி கம்பிரி யாது மனங்கிள்ளைதான்
பெறுகுத லைக்கணி தம்பிற வாது பிறைமதியோ
தெறுகுத லைக்கணி வாய்க்கால் பெருகுத திருமயிலை
யறுகுத லைக்கணி வார்க்கெளி யேன்குறையார்சொல்வரோ. (அ௭)

ஆரம் பரவும் புனைதென் மயிலையி லத்தணாபெந்
நேரம் பரவு மனமே நெறிநட நித்திலங்க
மரம் பரவுந் திருக்கா விரிபடி தீருதியாங்
காரம் பரவுப காரஞ்செ யென்பபங் காலணுக்கே. (அ௮)

காலா னலங்கலை மாமதி பெய்யமெய் கன்றிமதன்
கோலா னலங்கலை யுந், தமிழி பேற்கலை கூற்றுவன்காண்
ஞலா னலங்கலை நீர்மலர் மேய்யயல் சூழ்மயிலை
மேலா னலங்கலை மின்னே கொணர்ந்தி வினாந்தெழுந்தே. (அ௯)

எழுமா தவனிக ராழியை நாளு மிரந்துபதந்
தொழுமா தவனிடை வைத்தோன் மயிலையிற் றுன்னிநெறி
கெழுமா, தவனிலை நின்றற்கு மன்றல் கிளர்கமலச்
செழுமா தவனிகலை மாது மூவருந் தேவியரோ. (௧௦)

தேவருந் தானவ ரும்பணி தெய்வஞ் சிதையனரிமென்
பூவருந் தானவ நாதம் பயில்பொழில் புச்சுவெயிற்
சேவருந் தானவ சங்கொண் டிறங்கு மெழின்மயிலைக்
கோவருந் தானவ னாப்பினைப் போர்மணக் கோயிலிலே. (௧௧)

கோலத் துருவங் கொடுமா லகழந்துங் குறிப்பரிதாப்
ஞாலத் துருவங் கிரியார் மயிலை நகரணங்கே
சீலத் துருவன் றிசைத்தாமங் கானொனத் தேர்த் துவிண்மின
போலத் துருவம் பிரிந், டார்சொ லென்றுபுலம்பலென்னே. (௧௨)

என்னாக மாலை யெழுப்பத் தழற்கிடு மிந்தனம்போன்
முன்னாக மாலை வருங்காண்பின் னாக முளைமதிக்கென்
பொன்னாக மாலைக் கிடுகரும் பாமிதைப் போய்வண்டுகாள்
பன்னாக மாலை யணிமயி லைப்பரன் பாற்சொல்லுமே. (௧௬)

சொல்லவமானண்பர்சொன்னொனவங்குத்தோன்றுமஞ்சைட்
பல்லவ மாளதை வஞ்சிகண் டஞ்சிப் பகரிவெனக்

கொல்லவ மான மிதன்மேலு முண்டுகொ லோட்டிகதேர்
வல்லவ மானமர் கையா நுறையு மயிலையிலே. (௧௭)

மயிற்சாப மாய வருத்தீர்த் துமைக்கு வடிவளித்தோ
னெயிற்காய மாயவும் பேந்து மயிலையெம்மான்முன்வண்டே
யெயிற்காய மாய உறுப்பெங் கும் வேளம் புருவிச்சென்ற
மெயிற்காய மாயவுமபோதுமென்றோதென்விதனத்தையே கூடு

தனதடங் காட்டி பெனக்கடங் காமய நந்தென்முன்னே
மனதடங் காட்டியைப் போனின்ற வாறு மருங்கினிபத்
தினதடங் காட்டிசை தாளார் மயிலை யெழில்வணாமே
வினதடங்காட்டில்விழிபுதைத்தோசொறுமென்கைகொண்டே

மென்பந் தனைப் முலைக்கு லோபர்சொல் வியந்துறைவோ
ரின்பந் தனையன் முலைச்சொ லென்றெண்ணி யெய்துவரோ
முன்பந் தனைப் முனித்தோன் மயிலையின் மூட்டுவித்த
வன்பந் தனையல தன்பனா நோவ வழக்கில்லையே. (௧௮)

இல்லத் தமருக வென்றெம ரெம்மையு மேனலையு
மெல்லத் தமருக மைப்பா ரிடுக்கண் விளைந்ததன்பா
நெல்லத் தமருக லல்லா மயிலைநித் தன்பலிக்குச்
செல்லத் தமருக மார்த்தோன் வரையிற் றினமுடனே. (௧௯)

௧௮

திருமயிலைத் திரிபந்தாதி.

பட்டினி யங்குயிர் போலுமன் பாவிய னோடுமணர்
திட்டினி யங்குயி சன்றழ் மயிலையி லீசர்வெற்பின்
பட்டினி யங்குசப் பல்லுதிர் வேங்கை வருவதுகண்
பட்டினி யங்குமி றுங்காட் டிரவர லஞ்சுதமே. (௧௭)

மேக முகந்தண்ட யோங்கிமென் பாளை விரித்தழகார்
மாக முகந்தண் டலையும் மயிலைவன் ளற்பணியோர்
மாக முகந்தண்ட கோளமெட் மெபுகழ் கண்ணி யெண்ணில்
மேக முகந்தண்டர் கோனென வாழ்வரிப் பூதலத்தே. (௧௦௦)

திருமயிலைத்திரிபந்தாதி முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.



MAHAMAHOPADHYAYA
JR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR 11, MADRAS 5

